

វិទ្យាស្ថាននៃសាសនាគ្រីស្ទរបស់ ខាលវីន

វ្យូម XI- សៀវភៅទី4, ជំពូកទី1-5



ចន ខាលវីន (John Calvin)

អ្នកនៃនាំ: វ៉ាយ យុងជុន (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ: ខន ស្រីលាក់ (Sreyleak Kohn)

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

សៀវភៅទីបួន

វិធីសាស្ត្រ ឬជំនួយខាងក្រៅដែលព្រះប្រើដើម្បីនឹងហៅយើងចូលទៅក្នុងសហគមន៍របស់
ព្រះគ្រីស្ទនិងចាប់យើងនៅទីនោះ

ជំពូកទី 1 ក្រុមជំនុំពិតដែលប្រៀបដូចជាមាតានៃមនុស្សទាំងអស់ដែលយើងត្រូវរក្សាការ
រូបរួមគ្នា/ 13

(ក្រុមជំនុំសកលបរិសុទ្ធ ជាមាតា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់នៃក្រុមជំនុំ/ 13

2. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងនៃក្រុមជំនុំនិងគោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះ?/ 15

3. "ការរូបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ"/ 18

4. ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញជាម្តាយនៃអ្នកជឿ/ 21

(អ្នកបម្រើរបស់នាង និយាយសម្រាប់ព្រះ មិនមែនត្រូវមើលងាយឡើយ, 5-6)/

5. ការអប់រំតាមរយៈក្រុមជំនុំ តម្លៃរបស់វានិងកាតព្វកិច្ចរបស់វា/ 22

6. អត្ថន័យនិងដែលកំណត់នៃព័ន្ធកិច្ច/ 29

7. ក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញនិងក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ/ 32

8. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង/ 33

9. សញ្ញាសម្គាល់របស់ក្រុមជំនុំនិងការអនុវត្តរបស់យើងពីពួកគេទៅកាន់ការវិនិច្ឆ័យ/ 34

10. សញ្ញានិងអំណាចនៃក្រុមជំនុំ/ 36

11. ភាពត្រឹមត្រូវដែលមិនអាចលុបបាននៃសញ្ញា/ 38

12. ការយកចិត្តទុកដាក់នឹងសញ្ញាដែលរក្សាទុកនឹងការបំបែកដែលមិនអាចទាយទុក
បាន/ 39

13. សេចក្តីអាម៉ាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលគ្មានឱកាសនិងចាកចេញពីវា/ 41

14. ប៉ូលនិងសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់/ 44

15. ការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត/ 45

16. ការអះអាងខុសឆ្គងនៃភាពឥតខ្ចោះចេញមកពីគំនិតដែលត្រូវបង្វែរ/ 47

(ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនឥតខ្ចោះរបស់ក្រុមជំនុំមិនបានធ្វើឱ្យការបែកបាក់បានសុចរិតទេ តែផ្តល់នូវឱកាសសម្រាប់ការអនុវត្តនៅក្នុងវានូវការអត់ទោសបាប 17-22)

17. សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំ/ 50

18. ឧទាហរណ៍នៃពួកហោរា/ 52

19. ឧទាហរណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងរបស់ពួកសាវ័ក/ 53

20. ការអត់ទោសបាបនិងក្រុមជំនុំ/ 54

21. ការអត់ទោសដែលនៅជាប់ជានិច្ចសម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំ!/ 56

22. ចេស្ដានៃកូនសោរ/ 57

(ហេតុការណ៍ដែលសម្តែងនូវការអត់ទោសនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកជឿ, 23-29)

23. គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវស្វែងរកការអត់ទោសបាបរបស់ពួកគេ/ 59

24. ព្រះគុណដ៏ពេញបរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់អ្នកជាដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាចាស់៖ ក្រឹត្យវិន័យ/ 61

25. ព្រះដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់ព្រះជឿដែលមានបាបនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាចាស់៖ ពួកហោរា/ 62

26. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់អ្នកជឿដែលមានបាបនៅក្រោមការតាំងសញ្ញាថ្មី/ 64

27. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ/ 66
28. តើមានតែអំពើបាបដែលបានដឹងទេដែលត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ? / 68
29. សំណួរនៃ “ការលន់ត្អូងជាលើកទីពីរ” នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម/ 70

ជំពូកទី II ការប្រៀបធៀបពីក្រុមជំនុំពិតនិងក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយ/ 70

(ការចាកចេញពីគោលលិខិតពិតនិងការថ្វាយបង្គំបោះចោលនូវការអះអាងរបស់ក្រុមជំនុំម្យ៉ាងដែលថាជាក្រុមជំនុំពិត 1-6)

1. មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពខុសគ្នា/ 70
 2. ក្រុមជំនុំម្យ៉ាងនិងការអះអាងរបស់គេ/ 71
 3. ក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយដោយមិនគិតពីការធ្វើពុតត្បូតរបស់វា ក៏បង្ហាញថាវាមិនស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផង/ 73
 4. ក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ/ 77
 5. ការការពារទាស់នឹងការចោទប្រកាន់នៃការបែកបាក់និងពួកគ្រូក្លែងក្លាយ/ 79
 6. ភាពជាសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការរួបរួម/ 80
- (ក្រុមជំនុំរួមប្រៀបធៀបនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណក្នុងការថ្វាយបង្គំនិងការគ្រប់គ្រង 7-1)
7. លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំរួមដូចគ្នានឹងពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្រោមរាជរបស់ស្តេចយេរូបាម/ 82
 8. ទោះបីជាមានការគោរពរូបព្រះរបស់យូដាក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេនៅជាប់ដែរ/ 83

9. ក្រុមជំនុំរបស់សម្តេចប៉ាបបានពុករលួយនិងត្រូវបដិសេធ/ 84
10. ហេតុអ្វីយើងត្រូវផ្តាច់ចេញពីក្រុមជំនុំដែលខូច/ 86
11. វិចារណកថានៃព្រះវិហារនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប/ 88
12. ធាតុផ្សេងៗដែលត្រឹមត្រូវមិនអាចធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំខូចមួយទៅជាក្រុមជំនុំពិតឡើយ/ 90

ជំពូកទី III បណ្ឌិតនិងអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនិងតំណែងរបស់ពួកគេ/ 92

(ព័ន្ធកិច្ចដែលផ្តល់មកពីព្រះ ៖ កូនាទីដែលខ្ពស់និងចាំបាច់របស់វា 1-3)

1. ហេតុអ្វីព្រះត្រូវការការបម្រើរបស់មនុស្ស? / 92
2. សារៈសំខាន់នៃព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់ក្រុមជំនុំ/ 95
3. កិត្យានុភាពនៃការិយាល័យផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ/ 96
4. ប្រភេទមួយចំនួននៃតំណែងនានាតាមរយៈ អេភេសូរ ជំពូក/ 98
5. មុខងារបណ្តោះអាសន្ននិងអចិន្ត្រៃយ៍/ 101
6. សាវ័កនិងត្រូតង្វាល/ 102
7. ត្រូតង្វាលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន/ 104
8. ការតែងតាំងអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូល ៖ ពួកត្រូតង្វាលជាអ្នកដឹកនាំ/ 105
9. អ្នកជំនួយ/ 107
10. ការត្រាស់ហៅតាមលំដាប់លំដោយគឺចាំបាច់/ 108

11. ការត្រាស់ហៅខាងក្រៅនិងខាងក្នុង/ 109
12. តើអ្នកណាអាចក្លាយជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ? វាកើតឡើងដោយរបៀបណា/ 110
13. តើអ្នកណាគួរប្រើសអ្នកដឹកនាំ?/ 112
14. ភ្នាក់ងារមនុស្ស/ 113
15. ការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស/ 114
16. ការតែងតាំង/ 116

*ជំពូកទី IV លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំដើម និងប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងដែលប្រើប្រាស់នៅ
មុនពេលមានលិខិតរបស់ពួកសម្តេចប៉ាប/ 119*

(ការអភិវឌ្ឍតាមប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព័ន្ធកិច្ច ។ កម្រិតថ្នាក់នៃអ្នកបម្រើ : អ្នកដឹកនាំការ
បង្រៀន និងអ្នកដឹកនាំដែលគ្រប់គ្រង : អ្នកដឹកនាំមួយត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នក
ត្រួតត្រា : ជាមេនៃអ្នកត្រួតត្រា 1-4)

1. ភាពស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំបុរាណទៅកាន់គំរូនៃបទគម្ពីរ/ 119
2. ទីតាំងរបស់អ្នកត្រួតត្រា/ 120
3. តួនាទីចម្បងរបស់អ្នកត្រួតត្រានិងអ្នកដឹកនាំ/ 123
4. អ្នកគ្រប់គ្រងធំនិងពួកពូជកោ/ 124
5. មុខងាររបស់ចាស់ទុំ/ 125
6. ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិក្រុមជំនុំ/ 127
7. ចំណែកទ្វេរជាប្អូននៃកម្រៃ/ 128
8. សម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំទៅកាន់អ្នកក្រីក្រ/ 130

9. ដំណាក់កាលរៀបចំនៃតំណែងមុខងារ/ 132

(ប្រវត្តិនៃការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការជ្រើសរើសនិងការតែងតាំងអ្នកបម្រើ ៖ ការយល់ស្របរបស់មន្ត្រី សង្ឃ និងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រា10-15)

10. ការណែនាំរបស់ប៉ូលត្រូវបានដើរតាមជាចម្បង ៖ ការយល់ស្របរបស់មនុស្ស/ 134

11. ការយល់ព្រមនៅក្នុងការបោះឆ្នោតគ្រីស្ទសាសនាហូតដល់សម័យ Theodoret/ 136

12. តុល្យភាពរវាងមនុស្សនិងអ្នកដឹកនាំ/ 137

13. ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនិងអ្នកដឹកនាំបែបគ្រប់គ្រង/ 138

14. វិធីសាស្ត្រនៅក្នុងតែងតាំងឡើង/ 141

15. ការញែកទុកដោយអ្នកក្រុង/ 142

ជំពូកទី V ទម្រង់បុរាណនៃការគ្រប់គ្រងត្រូវបានបោះចោលទាំងស្រុងដោយការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប/ 144

(ការជ្រើសតែងតាំងនៃមនុស្សដែលមិនមានគុណសម្បត្តិដោយគ្មានការបោះឆ្នោតរបស់ហ្វូងមនុស្ស 1-3)

1. ការមិនអើពើយ៉ាងគួរភ្ញាក់ផ្អើលពីការទាមទារនៃ episcopate/ 144

2. សហគមន៍បានបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រារបស់ខ្លួន/ 146

3. ការឆ្វេសប្រហែសបានឈានដល់ការអនុរាជ្យរបស់ស្តេច/ 148

(ការរំលោភបំពានពាក់ព័ន្ធនឹងការរួមផ្សំទៅនឹងអត្ថប្រយោជន៍សង្ឃ, 4-7)

4. ការរំលោភបំពាននៅក្នុងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ (“សង្ឃ”) និង ពួកចាស់ទុំ

5. ការតែងតាំងត្រូវបានឆ្លងកាត់/ 150
 6. ធម្មជាតិនៃការតែងតាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ/ 151
 7. ការបំពានដ៏អាក្រក់/ 153
- (ការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់សង្ឃ ក្រិក្សរីន័យ និងអ្នកដទៃទៀតដែលកាន់កិច្ចការរបស់បព្វជិត... 8-10)
8. សង្ឃជា "អ្នកគ្រប់គ្រង"/ 155
 9. ការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ និងសង្ឃដែលស៊ីឈ្នួល/ 156
 10. ការបន្តរបស់ក្រិក្សក្រុមរបស់សង្ឃ/ 158
 11. ប៊ីស្សប និងក្រុមសង្ឃ/ 161
 12. ដំណាក់កាលដំបូងនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនេះ ៖ លោក Gregory និងលោក Bernard/ 163
 13. ការអះអាងនិងភាពជាក់ស្តែង/ 164
 14. ពួកអ្នកជំនួយ/ 167
 15. ការចែកចាយចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំ/ 168
 16. ភាពរុងរឿងពិតនិងភាពរុងរឿងក្លែងក្លាយរបស់ក្រុមជំនុំ/ 169
 17. ការចំណាយដែលបោកបញ្ឆោតនិងការចំណាយដែលស្មោះត្រង់នៃប្រាក់របស់ក្រុមជំនុំ/ 172
 18. ទ្រព្យសម្បត្តិនិងអំណាចរបស់សង្ឃ/ 173

សៀវភៅទីបួន

វិធីសាស្ត្រ ឬជំនួយខាងក្រៅដែលព្រះប្រើដើម្បីនឹងហៅយើងចូលទៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងចាប់យើងនៅទីនោះ

សៀវភៅទីបួន

វិធីសាស្ត្រ ឬជំនួយខាងក្រៅដែលព្រះប្រើដើម្បីនឹងហៅយើងចូលទៅក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងចាប់យើងនៅទីនោះ

ជំពូកទី១

ក្រុមជំនុំពិតដែលប្រៀបដូចជាមាតានៃមនុស្សទាំងអស់ដែលយើងត្រូវរក្សាការរួបរួមគ្នា

(ក្រុមជំនុំសកលបរិសុទ្ធ ជាមាតា 1-4)

1. ភាពចាំបាច់នៃក្រុមជំនុំ

ដូចបានពន្យល់នៅក្នុងសៀវភៅមុនហើយ គឺដោយសារជំនឿនៅក្នុងដំណឹងល្អដែលព្រះគ្រីស្ទបានជារបស់យើង ហើយយើងត្រូវបានធ្វើឱ្យបានរួមចំណែកក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនិងភាពមានពរដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចដែលទ្រង់បាននាំមក ។ ដូច្នេះ ដោយនៅក្នុងភាពល្ងង់ល្ហើរបស់យើងនិងភាពច្រអូស (ដែលខ្ញុំបានបន្ថែមថាជាភាពមិនច្បាស់លាស់នៃលក្ខណៈ) យើងត្រូវការជំនួយពីខាងក្រៅ និងលូតលាស់នៃជំនឿនៅក្នុងយើង ហើយធ្វើឱ្យវាបានរីកចម្រើនដល់គោលដៅរបស់វាដែលព្រះបានបន្ថែមនូវជំនួយទាំងនេះ ដែលទ្រង់នឹងផ្តល់មកដោយសារភាពកំសោធរបស់យើង ។ ហើយដើម្បីឱ្យការអធិប្បាយដំណឹងល្អនឹងបានចម្រើនឡើង នោះទ្រង់ដាក់កំណប់នេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ទ្រង់បង្កើត “ត្រួតព្វាល និងគ្រូបង្រៀន” [អេភេសូ 4:11] ដែលតាមបបូរមាត់របស់ពួកគេ នោះទ្រង់

អាចនឹងបង្រៀនស្រ្តីរបស់ទ្រង់ ។ ទ្រង់ចិញ្ចឹមពួកគេដោយសិទ្ធិអំណាចចេស្ដា ។ ចុងក្រោយ ទ្រង់មិនបានឆ្ពោះឆ្នើដែលសម្រាប់ការយល់ស្របដែលបរិសុទ្ធនៃជំនឿ និងសម្រាប់លំដាប់លំដោយដែលត្រឹមត្រូវនោះទេ ។ ទីមួយ ទ្រង់បានបង្កើតការធ្វើពិធី ដែលយើងដែលបានមានបទពិសោធន៍ពីការទាំងនោះមានអារម្មណ៍ថា មានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំង ដែលជួយនិងចម្រើនកម្លាំងដល់ជំនឿ ។ បិតជិត កាលដែលយើងនៅក្នុងគុកផ្ទះនៃសាច់ឈាមរបស់យើង នោះយើងមិនទាន់បានទទួលនូវដំណឹងទេវតាទេ ដូច្នេះ នៅក្នុងផែនការពេញដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ទ្រង់អស់ទ្រង់ផ្ទាល់ទៅកាន់កម្រិតរបស់យើង ទ្រង់បានផ្តល់ផ្លូវមួយដល់យើង តើទោះជានៅឆ្ងាយក៏ដោយដើម្បីនឹងនាំយើងទៅក្បែរទ្រង់ ។

ដូច្នេះហើយ គម្រោងការសាងសង់របស់យើងពេលនេះទាមទារឱ្យយើងពិភាក្សាពី ក្រុមជំនុំ ការរៀបចំ លំដាប់លំដោយ និងចេស្ដារបស់វាផង ។ រួចមកការ ប្រារព្ធពិធី ហើយជាចុងក្រោយ ជាលំដាប់លំដោយសារធារណៈ ។ ក្នុងពេលតែ មួយ យើងត្រូវហៅមកវិញនូវអ្នកអានដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះចេញពីភាពពុក រលួយទាំងនោះដែលសាតាំងនៅក្នុងក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចបាបបានធ្វើឱ្យ ពុករលួយការគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបានបង្កើតមកសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើ ង ។

ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើម រួចមកជាមួយនឹងក្រុមជំនុំដែលនៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់គេព្រះទ្រង់ សព្វព្រះទ័យនឹងប្រមូលផ្តុំបុត្ររបស់ទ្រង់ មិនតែប៉ុណ្ណោះពួកគេក៏នឹងបានធំធាត់ ដោយជំនួយនិងកិច្ចការរបស់នាងផងដែរកាលណាដែលពួកគេដូចជាទារកនិងកូន តូចៗ តែពួកគេក៏នឹងត្រូវបានដឹកនាំដោយការថែរក្សាបែបជាម្តាយរបស់នាង រហូតដល់ពួកគេពេញវ័យហើយជាចុងក្រោយបានទៅដល់គោលដៅនៃសេចក្តីជំនុំ

នឿ ។ “ដូច្នេះ កុំឱ្យអ្នកណាពង្រាត់មនុស្សដែលព្រះបានផ្សំផ្គុំគ្នាឡើយ [ម៉ាកុស 10:9] ដូច្នេះសម្រាប់ពួកអ្នកដែលទ្រង់ជាឪពុក នោះក្រុមជំនុំជាមួយរបស់ពួកគេ

។ ហើយការនេះមិនមែនបែបនេះត្រឹមតែតាមក្រឹត្យវិន័យទេ តែក៏នៅពេល បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកផងដែរ ដូចជាប៉ុលបានធ្វើបន្ទាល់នៅពេលដែល គាត់បង្រៀនថា យើងជាកូនៗនៃក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីស្ថានសួគ៌ [កាឡាទី 4:26] ។

2. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងនៃក្រុមជំនុំនិងគោលនៃសេចក្តីជំនឿនោះ?

ចំណងជើងនៅក្នុងគោលសេចក្តីជំនឿដែលយើងសារភាពថា “ជឿដល់ក្រុមជំនុំ” មិនត្រឹមតែសំដៅទៅលើក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញនោះទេ ប្រធានបទយើងពេល នេះក៏និយាយពីអ្នកដែលព្រះបានរើសតាំងផងដែរ ដែលចំនួនរបស់ពួកគេត្រូវ បានរាប់បញ្ចូលទាំងអ្នកបានស្លាប់រួចផង ។ ពាក្យថា “ជឿ” ត្រូវបានប្រើ ដោយសារជាញឹកញាប់មិនមានអ្វីខុសប្លែកគ្នារវាងបុត្ររបស់ព្រះនិងអ្នកដែលមិន សុចរិត រវាងហ្វូងច្រើនរបស់ទ្រង់និងសត្វព្រៃនោះទេ ។ វាមិនមានហេតុផលល្អ ថាហេតុអ្វីបានជាមានការដាក់បញ្ចូលច្រើននូវពាក្យ “លើ” ។ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាវា ធម្មតាជាង ហើយក៏មានជំនួយពីបុរាណកាលមក ក្នុងកាលដែលគោលជំនឿណែនាំ ស៊ីនដូចដែលបានប្រាប់ពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំ ក៏បន្ថែមនូវផ្នែកមក ។ តែ ក្នុងពេលតែមួយយើងមិនមែនដោយការសរសេររបស់បិតាដើមដែលក្នុងពេលមុន នោះវាត្រូវបានទទួលយកដូចជាការមិនយល់ស្របខាងលើថាមនុស្សគួរតែនិយាយ ថា “ខ្ញុំជឿក្រុមជំនុំ” មិនមែន “លើក្រុមជំនុំ” ទេ ។ លោក អូហ្គីស្ទីននិងអ្នក សរសេរពីបុរាណក៏បាននិយាយ (មិនថាគេជានរណាទេ) ដែលមានការវែកញែក ពាក់ព័ន្ធនឹងការបកស្រាយពីគោលសេចក្តីជំនឿនឹងទទួលបានឈ្មោះរបស់

Cyprian ។ ក្រៅពីនោះ ពួកគេពួកគេនិយាយច្បាស់ថាការមិនបន្ថែមធ្លាក់នឹងធ្វើឱ្យវាជាឃ្លាមួយដែលមិនសមរម្យ ដែលជាគំនិតពួកគេអះអាងដោយហេតុផលសំខាន់ ។ យើងអះអាងថាយើងជឿលើព្រះ ដោយសារគំនិតរបស់យើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ថាពិតប្រាកដមែន ហើយការទុកចិត្តរបស់យើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រង់ ។ ដែលនិយាយថា "លើក្រុមជំនុំ" វាមិនសមទេដូចជា "នៅក្នុងការអត់ទោសបាប" ឬ "នៅក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ" ដែរ ។ ជាលទ្ធផល បើទោះជាខ្ញុំមិនចង់ឈ្លោះប្រកែកដោយពាក្យសម្តីក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែខំនឹងប្រើឃ្លាដែលសមស្រប ការមួយសាមសមជាងនៅក្នុងការបញ្ជាក់ពីរឿងនោះ ដែលវាមិនបានធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បែបបទនៃការនិយាយដែលធ្វើឱ្យវាទៅជាស្រពិចស្រពិល ។

តែគោលបំណងនោះគឺសម្រាប់យើងបានស្គាល់ថា បើទោះជាអារក្សបានប្តូរគ្រប់ថ្មទាំងអស់ដើម្បីនឹងបំផ្លាញព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបើទោះជាសត្រូវរបស់ព្រះក៏បានខឹងសម្បារនឹងសេចក្តីកំហឹងដ៏ព្រៃផ្សៃនោះដែរ វាមិនអាចបែងចែកដាច់ឡើង ហើយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏មិនត្រូវបានធ្វើឱ្យទៅជាឥតប្រយោជន៍ឡើយ ទេ ការល្អមួយចំនួននឹងបានចេញមកពីនោះ ។ ដូច្នេះយើងត្រូវពិចារណាទាំងការរើសតាំងដោយសម្ងាត់របស់ព្រះនិងការត្រាស់ហៅខាងក្នុងរបស់ទ្រង់ផង ។ ដោយសារទ្រង់តែមួយ "ស្គាល់ថានរណាជារបស់ទ្រង់" [២ ធីម៉ូថេ 2:19] ហើយដូចប៉ូលនិយាយថា ទ្រង់ស្រាបពួកគេដោយត្រារបស់ទ្រង់ [អេភេសូ 1:13] លើកលែងតែពួកគេមានត្រារបស់ទ្រង់ដែលធ្វើឱ្យពួកគេខុសពីអ្នកត្រូវទទួលទោស ។ តែដោយសារចំនួនដែលតូចនិងគួរឱ្យអាម៉ាស់ត្រូវបានលាក់កំបាំងនៅក្នុងហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ ហើយគ្រាប់ពូជល្អិតតិចតួចត្រូវបានគ្របបាំងដោយគំនរនៃអង្គារ យើងត្រូវតែទុកឱ្យព្រះតែមួយអង្គពីចំណេះដឹងនៃក្រុមជំនុំរបស់

ទ្រង់ ដែលគ្រឹះរបស់គេជាការរើសតាំងយ៉ាងសម្ងាត់របស់ទ្រង់ ។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់
មែនសម្រាប់យើងឱ្យបានយល់នៅក្នុងគំនិតនិងការគិតពីហ្វូងមនុស្សនៃអ្នកដែល
បានរើសតាំងនោះទេ ទាល់តែយើងពិចារណាពីការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំទុកថា នៅ
ក្នុងនោះយើងបាននាំឱ្យបានប្រែចិត្តជឿដែលយើងបានផ្សំនៅទីនោះ ។
ដោយសារគ្មានសង្ឃឹមពីមរដកនាពេលអនាគតដែលនៅសេសសល់ក្នុងយើងទេ
ទាល់តែយើងបានរូបរួមជាមួយនឹងសមាជិតផ្សេងទៀតនៅក្រោមព្រះគ្រីស្ទដែលជា
សិរសារបស់យើង ។

ក្រុមជំនុំត្រូវបានហៅថា “ពាសពេញ” “សកល” ដោយសារវាមិនអាចមានពីរ
បីក្រុមជំនុំ ទាល់តែព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបែកចេញពីគ្នា [១ កូរិនថូស 1:13]-
ដែលមិនអាចកើតឡើងបានឡើយ! តែអ្នកដែលបានរើសតាំងទាំងអស់ត្រូវបាន
រូបរួមនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូ 1:22-23] ដែលកាលពួកគេត្រូវបានលើក្បាល
តែមួយ នោះពួកគេក៏បានលូតលាស់ជាមួយគ្នានៅក្នុងរូបកាយតែមួយ ដែលត្រូវ
បានភ្ជាប់គ្នានិងបញ្ចូលគ្នាមក [អេភេសូ 4:16] ដែលដូចជាដៃដើមរបស់រូប
កាយដែរ [រ៉ូម 12:5; ១ កូរិនថូស 10:17; 12:12, 17] ។ ពួកគេត្រូវបានធ្វើ
ឱ្យបានទៅជាតែមួយពិត ក្នុងកាលដែលពួកគេរស់នៅជាមួយគ្នានៅក្នុងជំនឿ
សង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយ ហើយនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយរបស់ព្រះ
។ ដោយសារពួកគេត្រូវបានហៅមកមិនត្រឹមតែនៅក្នុងមរដកដូចគ្នានៃជីវិតអស់
កល្បជានិច្ចនោះទេ តែក៏ហៅឱ្យបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទតែមួយផង
[អេភេសូ 5:30] ។ បើទោះជាការវេទនាដ៏ក្រៀមក្រំដែលបានប្រឆាំងនឹងយើង
គ្រប់ទិសនឹងស្រែកថា គ្មានអ្នកសេសសល់នៃក្រុមជំនុំទេ ចូរយើងដឹងថាការ
សុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានផលផ្លែ ហើយថាព្រះរក្សាក្រុមជំនុំទ្រង់យ៉ាងអស្ចារ្យដូច

នៅក្នុងកន្លែងលាក់ពួនដែរ ។ ដូច្នេះត្រូវបាននិយាយទៅកាន់អេលីយ៉ាថា “ប៉ុន្តែ អញនឹងទុកឱ្យមានមនុស្ស៧ពាន់នាក់សល់នៅ ក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ជាពួកអ្នក ដែលមិនបានលុតជង្គង់ក្រាប នៅចំពោះព្រះបាល ឬថើបវាឡើយ ។” [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 19:18].

3. “ការរូបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ”

អត្ថបទនៃគោលជំនឿនេះក៏ប្រើយ៉ាងទូលំទូលាយផងដែរដល់ក្រុមជំនុំ ដែលថា យើងម្នាក់ៗគួរតែរក្សាភាពយល់ស្របគ្នាជាមួយនឹងបុត្ររបស់ព្រះទាំងអស់ គួរតែ ផ្តល់ដល់ក្រុមជំនុំនូវសិទ្ធិអំណាចដែលសាកសម និយាយដោយខ្លីទៅ គួរតែ ប្រព្រឹត្តដូចជាម្នាក់នៅក្នុងហ្វូងដែរ ។ ដូច្នេះ “ការរូបរួមគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធ” ត្រូវ បានបន្ថែមមក ។ ប្រយោគនេះ បើទោះជាទូទៅត្រូវបានផ្ទៀងផ្ទាត់ដោយអ្នកពី បុរាណ តែវាមិនគួរមើលរំលងឡើយ ដោយសារវាបានបង្ហាញយ៉ាងល្អថាក្រុមជា អ្វី ។ វាដូចជាម្នាក់បាននិយាយថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រមូលផ្តុំទៅក្នុងសហគម ន៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើគោលការណ៍ដែលថា អ្វីក៏ដោយដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ ដល់ព្រះបានដាក់មកលើពួកគេ នោះពួកគេគួរតែផ្តល់ត្រឡប់វិញដោយចែក រំលែកជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យ៉ាងណា ការនេះមិនមែនទាល់នឹងព្រះគុណ ទេ កាលណាដែលកាន់តែដឹងពីអំណោយទានខាងវិញ្ញាណដែលបានផ្តល់មកខុសៗគ្នា ។ ហើយលំដាប់លំដោយស៊ីវិលក៏មិនត្រូវបានរំខានដែរ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យ បុគ្គលម្នាក់ៗមានទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន កាលដែលវាចាំបាច់ក្នុងការរក្សាសេចក្តី សុខសាន្តក្នុងចំណោមមនុស្សថា ការកាន់កាប់របស់ខ្លួននៃទ្រព្យសម្បត្តិគួរតែខុស គ្នានិងជាឯកជនក្នុងចំណោមពួកគេ ។ តែសហគមន៍ត្រូវបានទទួលស្គាល់ ដែល ដែលល្អកាបានរៀបរាប់ ដែលថាព្រលឹងនិងចិត្តរបស់ពួកអ្នកជឿជាច្រើនត្រូវបាន

ត្រឡប់មកតែមួយ [កិច្ចការ 4:32] ។ ហើយដូចជាប៉ូលមាននៅក្នុងគំនិតនៅពេលដែលគាត់ជម្រុញក្រុមជំនុំអេភេសូឱ្យបាន “រូបកាយតែមួយ និងវិញ្ញាណតែមួយដូចជា” ពួកគេ “ត្រូវបានហៅមកនៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយ” [អេភេសូ 4:4] ។ ប្រសិនបើជឿជាក់ថាព្រះជាព្រះវរបិតារួមរបស់គ្រប់គ្នា ហើយព្រះគ្រីស្ទជាសិរសារួមនោះ ដែលបានរួបរួមនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់បែបជាបងប្អូន នោះពួកគេមានតែត្រូវចែករំលែកផងប្រយោជន៍របស់ពួកគេជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ពេលនេះ វាសំខាន់ណាស់សម្រាប់យើងឱ្យបានស្គាល់ថាផលប្រយោជន៍អ្វីដែលយើងនឹងទទួលបានពីការនេះ ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះដែលយើងជឿក្រុមជំនុំ ថាយើងបានជឿជាក់ថាយើងជាសមាជិករបស់ក្រុមជំនុំ ។ តាមរបៀបនេះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅលើទម្រង់ប្រាកដនិងរឹងមាំ ដូច្នេះ បើទោះជាឥដ្ឋទាំងមូលនៃលោកិយត្រូវបានរំលាយចោលក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំមិនអាចនឹងរង្គើបដួលឡើយ ។ ទីមួយ វាឈរដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ មិនអាចរេរ ឬដួលទៅណាទៀតជាងការកំណត់ជាអស់កល្បអាចធ្វើបាននោះឡើយ ។ ទីពីរ វាបានតាមរបៀបមួយភ្ជាប់នឹងភាពរឹងមាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់លែងធ្វើឱ្យអ្នកជឿរបស់ទ្រង់ត្រូវទាសចេញពីទ្រង់ ជាងដែលសមាជិករបស់ទ្រង់ត្រូវបានជួលនិងហែកជាផ្នែកៗនោះទេ ។ ក្រៅពីនោះ យើងច្បាស់ថា កាលដែលយើងនៅនឹងដើមទ្រូងរបស់ក្រុមជំនុំ សេចក្តីពិតនឹងតែងតែនៅជាមួយយើង ។ ជាចុងក្រោយ យើងមានអារម្មណ៍ថាសេចក្តីសន្យាទាំងនេះគឺសម្រាប់យើងថា ៖ “នឹងមានសេចក្តីសង្គ្រោះនៅភ្នំស៊ីយ៉ូន” [យ៉ូអែល 2:32; អូបាខា 17] ។ “ព្រះទ្រង់នឹងគង់នៅកណ្តាល ហើយទីក្រុងនោះនឹងមិនត្រូវរង្គើឡើយ” [ទំនុកដំកើង 46:5] ។ ការ

រួមចំណែកក្នុងក្រុមជំនុំនោះពិតជាមានអំណាចខ្លាំងណាស់ ដែលវារក្សាយើងនៅ ក្នុងសហគមន៍របស់ព្រះ ។ នៅក្នុងពាក្យថា “ការរួបរួម” មានទ្រព្យសម្បត្តិនៃ ការកំសាន្តចិត្តពីព្រោះ នៅពេលដែលវាត្រូវបានសម្រេចថា អ្វីដែលព្រះផ្តល់មក ដល់សមាជិករបស់ទ្រង់និងអ្វីដែលជារបស់យើង នោះសង្ឃឹមរបស់យើងត្រូវបាន ពង្រឹងនៅលើសមាជិករបស់ទ្រង់និងអ្វីដែលជារបស់យើង ហើយសង្ឃឹមរបស់ យើងនឹងត្រូវបានពង្រឹងដោយគ្រប់ទាំងផលប្រយោជន៍ដែលពួកគេបានទទួល ។

តែ ដើម្បីនឹងរក្សាការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំតាមរបៀបនេះ យើងមិនត្រូវការ (ដូចដែលយើងបាននិយាយ) មើលទៅក្រុមជំនុំដោយភ្នែក ឬប៉ះដោយដៃឡើយ ។ តែ សេចក្តីដែលថាវាស្ថិតនៅក្នុងពិភពខាងសេចក្តីជំនឿវាគួរតែព្រមានយើង កុំឱ្យគិតថាដោយមើលស្រាលវាឡើយ កាលដែលវាខ្ពស់លើសពីចំណេះដឹងរបស់ យើងបើទោះជាវានឹងមើលឃើញក៏ដោយ ។ ហើយសេចក្តីជំនឿរបស់យើងក៏មិន អាក្រក់អ្វីនោះទេ ពីព្រោះវាទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំលើសពីចំណេះដឹងរបស់យើង ។ ដោយសារនៅត្រង់នេះយើងមិនត្រូវបានប្រាប់ឱ្យបែងចែកគ្នារវាងអ្នកដែលមិន បានសង្គ្រោះនិងអ្នកដែលបានរើសតាំងឡើយ ។ វាសម្រាប់តែព្រះមួយអង្គ ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនសម្រាប់យើងឡើយ ។ តែដើម្បីនឹងធ្វើវាឱ្យបានច្បាស់លាស់ នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងដែលអ្នកទាំងនោះ ដែលដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ ព្រះវរបិតា តាមរយៈកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេបានចូលនៅក្នុងការ ប្រកបគ្នាជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានញែកចេញទុកជាមរណកររបស់ព្រះ និងជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់របស់ទ្រង់ ហើយដែលថានៅពេលយើងបានក្លាយជាសមាជិក នោះយើងបានចែករំលែកនូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យនោះ ។

4. ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញជាម្តាយនៃអ្នកជឿ

តែពីព្រោះវាជាចេតនារបស់យើងក្នុងការពិភាក្សាពីក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ
នោះចូរយើងរៀនសូម្បីតែពីចំណងជើងសាមញ្ញនេះថា “ម្តាយ” ថាវាមាន
ប្រយោជន៍ប៉ុណ្ណា តាមពិតទៅតើវាចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ដែលយើងគួរដឹងពីនាង ។
ដោយសារវាមិនមានផ្លូវណាផ្សេងទៀតដើម្បីនឹងចូលទៅក្នុងជីវិតឡើង ទាល់តែ
ម្តាយនេះបានពរពោះយើងនៅក្នុងស្បូនរបស់នាង ផ្តល់កំណើតដល់យើង និង
ចិញ្ចឹមបីបាច់យើងដោយដោះរបស់នាង ហើយចុងក្រោយ ទាល់តែនាងរក្សា
យើងនៅក្នុងការមើលថែនិងដឹកនាំរបស់នាងរហូតដល់យើងបានដោះនូវរូបសាច
ចេញ នោះយើងនឹងបានជាជីវិតដូចជាទេវតា [ម៉ាថាយ 22:30] ។ សេចក្តីកំ
សោយរបស់យើងមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើងត្រូវបានដកចេញពីការអប់រំរបស់នាង
ឡើយ រហូតទាល់តែយើងបានក្លាយជាសិស្សពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ លើស
ពីនោះទៀត ចេញពីដើមទ្រូងរបស់នាងគ្មានអ្នកអាចសង្ឃឹមនឹងមានការអត់
ទោសបាន ឬសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ដូចជាអេសាយ [អេសាយ 37:32] និង
យ៉ូអែល [យ៉ូអែល 2:32] បានធ្វើបន្ទាល់ពីការនេះ ។ អេសេគាលយល់ស្របនឹង
ពួកគេដែរនៅពេលដែលគាត់ប្រកាសថា អស់អ្នកដែលព្រះបានបដិសេធពីជីវិត
ស្ថានសួគ៌នឹងមិនត្រូវបានកត់ចុះក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះឡើយ [អេសេគាល
13:9] ។ ម្យ៉ាងទៀត អស់អ្នកដែលត្រឡប់ទៅរកការរក្សាភាពបរិសុទ្ធពិតត្រូវបាន
និយាយថា បានកត់ឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងចំណោមប្រជារាស្ត្រនៃក្រុងយេរូសា
ឡឹម [អេសាយ 56:5; ទំនុកដំកើង 87:6] ។ ដោយហេតុផលនេះ ត្រូវបាន
និយាយនៅក្នុងទំនុកដំកើងថា ៖ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំនឹងប្រោស
ទូលបង្គំដោយសេចក្តីសប្បុរស ដែលទ្រង់បានផ្តល់ដល់រាស្ត្រទ្រង់ ឱសូមប្រោស
ទូលបង្គំ ដោយសេចក្តីសង្គ្រោះនៃទ្រង់ផង ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានឃើញសេចក្តីចម្រើន

នៃពួកវើសតាំងរបស់ទ្រង់ ឱ្យទូលបង្គំបានរីករាយ ដោយសារសេចក្តីអំណរនៃរាស្ត្រទ្រង់ ហើយឱ្យបានអរព្រឹត្តិព្រួច ជាមួយនឹងមរដករបស់ទ្រង់” [ទំនុកដំកើង 106:4-5; ទំនុកដំកើង 105:4] ។ ដោយព្រះបន្ទូលទាំងនេះ សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះជាឪពុកនិងសាក្សីពិសេសនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានមានតែសម្រាប់ហ្វូងសត្វរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ ដូច្នេះវាជាការអាក្រក់បំផុតដែលចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ។

(អ្នកបម្រើរបស់នាង និយាយសម្រាប់ព្រះ មិនមែនត្រូវមើលងាយឡើយ, 5-6)

5. ការអប់រំតាមរយៈក្រុមជំនុំ តម្លៃរបស់វានិងភាពពូកែរបស់វា

តែចូរយើងខិតចូលទៅអ្វីដែលសំដៅទៅប្រធានបទនេះ ។ ប៉ូលសរសេរថាព្រះគ្រីស្ទ “ថាទ្រង់នឹងបំពេញគ្រប់ការទាំងអស់” ដែលបានតែងតាំងអ្នកខ្លះជា “ធ្វើជាសាវ័ក ខ្លះជាហោរា ខ្លះជាគ្រូអធិប្បាយ ខ្លះជាគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ ខ្លះជាគ្រូតង្វាល ហើយខ្លះជាគ្រូបង្រៀន ប្រយោជន៍នឹងនាំឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានគ្រប់លក្ខណ៍ឡើង សំរាប់ធ្វើការជំនួយ ហើយនឹងស្តង់រូបកាយព្រះគ្រីស្ទឡើង ។ ទាល់តែយើងរាល់គ្នាបានរូបរួម ខាងសេចក្តីជំនឿរួចជាស្រេច ហើយបានស្គាល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដូចគ្នាទាំងអស់ គឺដល់បានពេញជាមនុស្ស ហើយដល់ខ្នាតកំពស់នៃសេចក្តីពោរពេញផងព្រះគ្រីស្ទ” [អេភេសូ 4:10-13] ។ យើងឃើញរបៀបដែលព្រះ ដែលទ្រង់ក្នុងមួយរំពេចធ្វើឱ្យរាស្ត្រទ្រង់បានបរិសុទ្ធ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់ចង់ឱ្យពួកគេឱ្យបានលូតលាស់ឡើងទៅក្នុងភាពជាមនុស្សនៅក្រោមការអប់រំទាំងស្រុងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ យើងឃើញរបៀបដែលដាក់ចេញមកសម្រាប់វា ៖ ការអធិប្បាយនៃគោលលិទ្ធិខាងស្ថានសួគ៌ដែលបានភ្ជាប់មកលើត្រូតង្វាល ។

យើងឃើញថាគ្រប់យ៉ាងត្រូវបាននាំមកនៅក្រោមគោលការណ៍ដូចគ្នា ជាមួយនឹងវិញ្ញាណដែលសុភាពនិងអាចបង្រៀនបាន ពួកគេនឹងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនគេត្រូវបានដឹកនាំដោយគ្រូបង្រៀនដែលបានរើសតាំងនៅក្នុងតួនាទីនេះ ។ អេសាយបានធ្វើការបែងចែកតាំងពីយូរពីនគរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយការសម្គាល់នេះ ៖

“វិញ្ញាណរបស់អញដែលសណ្ឋិតនៅលើឯង ហើយពាក្យអញដែលអញបានដាក់នៅក្នុងមាត់ឯង នោះនឹងមិនដែលឃ្លាតចេញពីមាត់ឯង ឬពីមាត់របស់ពូជពង្សឯង ឬពីមាត់កូនចៅគេ...” [អេសាយ 59:21] ។ ចេញពីនេះវាតាមមកដែលថាអស់អ្នកដែលបដិសេធផលផ្ទៃខាងវិញ្ញាណ ដែលពង្រីកការទាំងនោះដោយដៃរបស់ក្រុមជំនុំ ពួកគេសមនឹងវិនាសទៅដោយគ្រោះរាំងស្ងួតនិងការស្រេកឃ្លាន ។ ព្រះដកដង្ហើតចេញមកជាសេចក្តីជំនឿមកលើយើងតាមឧបករណ៍តែមួយគត់គឺដំណឹងល្អ ដូចប៉ូលបានចង្អុលមកថា “ជំនឿបានមកដោយការស្តាប់ឮ” [រ៉ូម 10:17] ។ ដូច្នេះ អំណាចក្នុងការសង្គ្រោះស្ថិតនៅជាមួយនឹងព្រះ [រ៉ូម 1:16] ។ តែ (ដូចប៉ូលបានធ្វើបន្ទាល់ម្តងទៀត) គាត់បង្ហាញនិងលាចេញការនោះមកនៅក្នុងការបង្រៀនដំណឹងល្អ ។

ដោយគម្រោងការនេះ គាត់មានបំណងពីដើមថាក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធនឹងត្រូវកាន់ជាប់នៅទីឧបោសថ ដើម្បីឱ្យគោលលិទ្ធិដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយមាត់របស់សង្ឃនឹងបានផ្តល់មកនូវការយល់ស្របគ្នានៅក្នុងជំនឿ ។ ព្រះវិហារត្រូវបានហៅថាជា “ទីសម្រាក” [ទំនុកដំកើង 132:14] ។ ទីបរិសុទ្ធជា “កន្លែងស្នាក់នៅ” របស់ទ្រង់ [អេសាយ 57:15] កន្លែងដែលទ្រង់ត្រូវបាននិយាយថានឹងអង្គុយនៅក្នុងចំនោមចេរូប៊ីន [ទំនុកដំកើង 80:1] ។ ឈ្មោះដែលពេញដោយសិរីរុងរឿងដែលពួកគេត្រូវបានប្រើដើម្បីនឹងនាំមកនូវតម្លៃ សេចក្តីស្រឡាញ់ ការគោរព

និងភាពថ្លៃថ្នូរទៅកាន់កិច្ចការនៃគោលលិខិតរបស់ស្ថានសួគ៌ ។ មិនដូច្នោះទេ ការ
 លេចមកនៃមនុស្សដែលតែងពុករលួយនិងគួរឱ្យមើលងាយនឹងត្រូវបានដកចេញពី
 គេយ៉ាងច្រើន ។ ដើម្បីឱ្យយើងដឹង ថាសម្បត្តិដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដែល
 បានផ្តល់មកយើងនៅក្នុងភាជនៈដី [២ កូរិនថូស 4:7] ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់លេចមក
 នៅក្នុងចំណោមយើង ហើយជាអ្នកនិពន្ធនៃរបបរៀបរយនេះ ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យ
 មនុស្សសម្គាល់ទ្រង់កាលដែលមានវត្តមាននៅក្នុងការបង្កើតរបស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានហាមស្រែទ្រង់មិនឱ្យថ្វាយខ្លួនរបស់ពួកគេទៅត្រូវមន្ត
 អាចម៍ ត្រូវទាយ វេទមន្ត ការអូមអាម និងការអបិយជំនឿផ្សេងៗ [ចោទិ
 យកថា 18:10-11; លេវីវិន័យ 19:31] ទ្រង់បានបន្ថែមថា ទ្រង់នឹងផ្តល់នូវអ្វី
 ដែលនឹងធ្វើគ្រប់គ្នាបានស្តាប់ចិត្ត៖ ដែលពួកគេនឹងមិនត្រូវខ្វះហោរា [ចោទិយក
 ថា 18:15] ។ តែ ទ្រង់មិនបានផ្តល់អ្នកដែលនៅពីបុរាណទៅដល់ទេវតាទេ តែ
 បានផ្តល់ឱ្យមានគ្រូបង្រៀនកើតចេញពីផែនដីពិតដើម្បីនឹងធ្វើតាមតំណែងរបស់
 ទេវតា ដូចគ្នាដែរសព្វថ្ងៃនេះ វាជាបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់ដែលបង្រៀនដល់
 យើងតាមរយៈមនុស្ស ។ ដូចដែលទ្រង់តាំងពីដើមមកមិនបានស្តាប់ចិត្តនឹងក្រិក្សរី
 ន័យតែមួយឡើយ តែបានបន្ថែមមកនូវសង្ឃជាអ្នកបកស្រាយ ដែលចេញពីបបួរ
 មាត់របស់ពួកគេមនុស្សអាចសួរពីអត្ថន័យពិតរបស់វាផង [ម៉ាទ្សាតី 2:7] ដូច្នេះ
 សព្វថ្ងៃនេះ ទ្រង់មិនត្រឹមតែចង់ឱ្យយើងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអានវានោះទេ
 តែក៏បានប្រទានឱ្យមានអ្នកណែនាំដើម្បីនឹងជួយយើងដោយការខិតខំរបស់ពួកគេ
 ។ វាពិតជាមានប្រយោជន៍ទ្វេ ។ ម្ខាងទៀត ទ្រង់បញ្ជាក់បង្ហាញពីការស្តាប់
 បង្គាប់ដោយការសាកល្បងយ៉ាងល្អ នៅពេលយើងស្តាប់អ្នកបម្រើទ្រង់និយាយ គឺ
 ប្រៀបដូចជាទ្រង់ផ្ទាល់មានបន្ទូលដែរ ។ ម្ខាងទៀត ទ្រង់បានផ្គត់ផ្គង់ដល់ភាពកំ

សោយរបស់យើង កាលដែលទ្រង់សុខចិត្តបង្រៀនតាមរបៀបបែបបទរបស់
មនុស្សតាមរយៈអ្នកបកស្រាយដើម្បីនឹងនាំយើងទៅរកអង្គទ្រង់ ជាងការដែល
ធ្វើឱ្យមានផ្តល់ដាក់យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងចេញឆ្ងាយ ។ ពិតណាស់ ដោយសារ
ការភ័យខ្លាចដែលអំណាចចេស្តារបស់ព្រះបានហ៊ុំព័ទ្ធពួកគេ នោះគ្រប់អ្នកដែល
កោតខ្លាចព្រះសុទ្ធតែមានអារម្មណ៍ថា ការបង្រៀនស្រដៀងគ្នានេះពិតជាត្រូវការ
ជាចាំបាច់ប៉ុណ្ណា ។

អ្នកដែលគិតថាព្រះចេស្តានៃព្រះបន្ទូលត្រូវបានទាញទម្លាក់ចុះដោយសេចក្តី
អាក្រក់របស់មនុស្សត្រូវបានហៅឱ្យបង្រៀន វាបានបើកបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាព
គ្មានដឹងគុណរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។ ដោយសារ ក្នុងចំណោមអំណោយទានដែលល្អ
ឥតខ្ចោះជាច្រើនដែលព្រះបានស្តង់ដង់មនុស្សជាតិ វាជាអាទិភាពតែមួយគត់
ដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងធ្វើឱ្យសុទ្ធដល់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់នូវបបូរមាត់និងអណ្តាត
របស់មនុស្ស ដើម្បីឱ្យព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់បានបន្លឺឡើងនៅក្នុងពួកគេ ។
ដូច្នេះ ចូរយើងកុំចូលចិត្តស្អប់ខ្ពើមនឹងឱបក្រសោបការស្តាប់បង្គាប់តាមគោលលទ្ធិ
នៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយដាក់មកនៅក្នុងការបង្គាប់របស់ទ្រង់ និងដោយមាត់
របស់ទ្រង់ឡើយ ។ ត្បិតទោះបីជាអំណាចរបស់ព្រះមិនចងជាប់នឹងមធ្យោបាយ
ខាងក្រៅក៏ដោយ ក៏ទ្រង់បានចងយើងទៅនឹងរបៀបនៃការបង្រៀនធម្មតានេះដែរ
។ មនុស្សដែលមានចិត្តលោភលន់ មិនព្រមកាន់តាមទេ ពួកគេបានចងជាប់
អន្ទាក់ដែលនាំឱ្យស្លាប់ដល់ខ្លួនពួកគេជាច្រើន ។ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានដឹកនាំ
ដោយអំនួត ការមិនចូលចិត្ត ឬការប្រជែងគ្នាទៅនឹងការជឿជាក់ថាពួកគេអាច
ទទួលបានប្រាក់ចំណេញគ្រប់គ្រាន់ពីការអាន និងការធ្វើការសញ្ជឹងតិចផ្ទាល់ខ្លួន
។ ដូច្នេះ ពួកគេមើលងាយការជួបជុំជាសាធារណៈ ហើយចាត់ទុកថាជាការ

ផ្សព្វផ្សាយហួសហេតុ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីបំបែក ឬបំបែកចំណងដ៏ពិសិដ្ឋនៃរូបរួមគ្នា នោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចគេច ផុតពីការពិន័យដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការបែកគ្នាដែលមិនបរិសុទ្ធនេះទេ ដោយមិនធ្វើឱ្យ ខ្លួនគេមានកំហុសឆ្គង និងការយល់ច្រឡំដ៏អាក្រក់នោះទេ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការរូបរួមគ្នានៃសេចក្តីជំនឿអាចរីកចម្រើនក្នុងចំណោមពួកយើង ចូរយើងកុំ ស្នាក់ស្នើក្នុងការប្រើប្រាស់ការប្រតិបត្តិសាសនានេះ ដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បាន ចាត់តាំងវា បានបង្ហាញឱ្យយើងឃើញថា វាចាំបាច់ និងមានការយល់ព្រមគ្នាខ្ពស់ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ទេ សូម្បីតែសត្វតិរច្ឆាន ដែលមិនធ្លាប់មាន ដែលនឹង ប្រាប់យើងឱ្យបិទត្រចៀករបស់យើងចំពោះព្រះ ។ ប៉ុន្តែនៅគ្រប់សម័យកាល ហោរា និងគ្រូដែលគោរពដល់ព្រះ មានការតស៊ូយ៉ាងលំបាកជាមួយមនុស្ស ទុច្ចរិត ដែលនៅក្នុងភាពរឹងចចេសរបស់ពួកគេ មិនអាចចុះចូលនឹងនីមនៃការ ត្រូវបានបង្រៀនដោយពាក្យសម្តី និងការបម្រើរបស់មនុស្សឡើយ ។ ការនេះ ប្រៀបដូចជាការលុបបំបាត់ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះដែលតែងចែងចាំងមកលើយើងនៅ ក្នុងការបង្រៀន ។ អ្នកជឿត្រូវបានប្រាប់តាំងពីដើមមកថាឱ្យស្វែងរកព្រះភ័ក្ត្រ របស់ព្រះនៅទីបរិសុទ្ធ [ទំនុកដំកើង 105:4] ដែលតែងតែនិយាយដដែលនៅក្នុង ក្រិក្សរីន័យ [ទំនុកដំកើង 27:8; 100:2; 105:4; 9 ពង្សាវតារក្សត្រ 7:14] ដោយសារគ្មានហេតុផលណាផ្សេងជាងនេះសម្រាប់ពួកគេជាការបង្រៀនក្រិក្សរី ន័យនិងការចម្រុញរបស់ហោរាដែលជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែលរស់នោះទេ ដូចជា ប៉ូលបានប្រកាសថា នៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់នោះសិរីល្អរបស់ព្រះបាន ចាំងជះមកនៅក្នុងព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ 4:6] ។

កាន់តែគួរឱ្យស្តាប់ខ្លើមជាងអត្ថចរិតនេះទៀតនោះគឺថា អ្នកក្បតសាសនាដែល
មានបំណងបំបែកក្រុមជំនុំ នៅក្នុងឥទ្ធិពលនៃការដេញចៀមចេញពីហ្វូង និង
បោះពួកគេទៅក្នុងហ្វូងសត្វចក ។ យើងត្រូវកាន់ជាប់នឹងអ្វីដែលយើងបានដក
ស្រង់ពីប៉ូល ដែលថាក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងដោយសារតែការអធិប្បាយខាង
ក្រៅតែមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយថាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបាននៅជាប់ជាមួយគ្នាដោយចំណង
តែមួយគត់ ៖ ដែលជាមួយនឹងការរួបរួមដូចគ្នា គឺតាមរយៈការរៀនសូត្រនិងការ
លូតលាស់ នោះពួកគេរក្សាការណែនាំរបស់ក្រុមជំនុំឱ្យបានតាំងនៅដោយសារ
ព្រះ [អេភេសូ 4:12] ។ ជាពិសេសការនេះបានបញ្ចប់ថា ដូចដែលខ្ញុំបាន
និយាយថា ពីបុរាណនៅក្រោមក្រិក្យវិន័យ គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវបានបង្គាប់
ឱ្យបានមកប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីបរិសុទ្ធ ។ កាលដែលម៉ូសេនិយាយពីទីដែលព្រះទ្រង់
គង់នៅ នៅក្នុងពេលតែមួយជាកន្លែងដែលព្រះបានដាក់ការចងចាំនូវព្រះនាម
ទ្រង់នោះគាត់បានហៅថា "កន្លែងនៃព្រះនាមរបស់ព្រះ" [និក្ខមនំ 20:24] ។
គាត់បង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដូច្នេះថា នឹងមិនមានប្រយោជន៍ទេដែលទីកន្លែងនោះ
ត្រូវបានដាច់ចេញពីគោលលិទ្ធិនៃភាពបរិសុទ្ធនោះ ។ គ្មានអ្វីត្រូវឆ្ងល់ទេ
ដោយសារហេតុផលដូចគ្នាដាវីឌអ្វីដោយភាពល្អិតនៃវិញ្ញាណថា គាត់ត្រូវបាន
ដោះចេញពីរោងឧបោសថតាមរយៈការគៀបសង្កត់និងភាពយោឃោរបស់សត្រូវ
[ទំនុកដំកើង 84:2-3] ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ការនេះហាក់ដូចជាការអ្វី
បែបដូចកូនក្មេង ដោយសារការដែលត្រូវបានបដិសេធក្នុងការចូលទៅក្នុងព្រះ
វិហារវាពិតជាការបាត់បង់តិចតួចណាស់ ហើយនឹងមិនត្រូវវិនាសទេ តែមានការ
សប្បាយតិចតួច ដែលបានផ្តល់ដល់អ្នកផ្សេងទៀតនូវសេចក្តីអំណរដែលជិតនឹង
មកដល់ ។ យ៉ាងណា គាត់បានថ្លែងថាគាត់ត្រូវរលាក ហើយត្រូវបានវេទនា

ហើយក៏ស្ទើរតែត្រូវលេបត្របាក់ទៅហើយ ដោយសារបញ្ហាតែមួយនេះ ការរំខាន និងសេចក្តីសោកសង្រេង ។ ពិតណាស់ ការនេះគឺដោយសារអ្នកជឿមិនមាន ជំនួយណាដែលធំជាងនេះទៀតក្រៅពីការថ្វាយបង្គំជាសារធារណៈ ដ្បិត ដោយសារវាព្រះបានបណ្តាលឱ្យមានមនុស្សរបស់ទ្រង់ក្រោកឡើងមួយជំហានម្តង ៗ ។

យើងត្រូវធ្វើសង្កេតថាព្រះតែងតែបង្ហាញអង្គទ្រង់ដូច្នេះទៅកាន់ពួកពូជយុគានៅ ក្នុងកញ្ចប់នៃការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ដើម្បីឱ្យបានស្គាល់ខាងវិញ្ញាណ ។ ដូចគ្នាដែរ ព្រះវិហារត្រូវបានហៅមិនត្រឹមជា “ព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះ” [ទំនុកដំកើង 42:2] ។ តែ (ការយកចេញគ្រប់ទាំងអបិយជំនឿ) “កំណល់ជើង” របស់ទ្រង់ [ទំនុកដំ កើង 132:7; 99:5; ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 28:2] ។ ពិតជាមានសុភមង្គលហើយ ដោយសារការដែលទទួលបាននូវការរួបរួមនៃជំនឿ [អេភេសូ 4:13] នៅពេល ដែលមនុស្សទាំងអស់ ចាប់ពីអ្នកខ្ពស់បំផុតដល់អ្នកទាបបំផុតសំដៅទៅរកក្បាល! មិនថាព្រះវិហារអ្វីដែលសាសន៍ដ៏ទៃសង់សម្រាប់ព្រះដោយសារគោលការណ៍ណា នោះទេ វាជាការបង្គាប់ដល់ការថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ហើយ ។ ដល់កម្រិតមួយដែល សាសន៍យូដាបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការនេះ បើទោះជាមិនស្ថិតនៅក្នុងភាពគួរ ឱ្យខ្ពើមដូចគ្នាក៏ដោយ ។ ស្មោះបានស្តីបន្ទោសពួកគេនៅក្នុងសម្តីរបស់អេ សាយ ៖ “ព្រះទ្រង់មិនគង់នៅក្នុងព្រះវិហារដែលសង់ដោយដៃទេ” [កិច្ចការ 7:48; អេសាយ 66:1-2] ។ ដោយពាក្យនេះ មានតែព្រះតែមួយទេដែលបន្សុត ព្រះវិហារសម្រាប់អង្គទ្រង់សម្រាប់ជាការប្រើប្រាស់ស្របតាមក្រឹត្យវិន័យ ។ ហើយ ប្រសិនបើយើងមានបំណងធ្វើអ្វីមួយដោយប្រញាប់ប្រញាល់ដោយគ្មានការបង្គាប់

របស់ទ្រង់ទេ នោះការរកឃើញថ្មីនឹងតោងជាប់នឹងការចាប់ផ្តើមដែលអាក្រក់តែ ម្តងហើយនឹងពង្រាយការអាក្រក់ដែលគ្មានរង្វាស់ ។

តែស្តេច Xerxes នៅពេលដែលគាត់បានដុតនិងបំផ្លាញព្រះវិហារនៅប្រទេសក្រិ កទាំងអស់ភ្លាមក្រោមការផ្តល់យោបល់ពីអ្នកប្រាជ្ញ គាត់បានគិតថាវាមិនទំនងជា ព្រះទេ ដែលជាអ្នកមានការចូលដោយសេរីក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដែលត្រូវបាន បិទជិតដោយជញ្ជាំងនិងដំបូល ។ ប្រៀបដូចជាវាមិននៅក្នុងអំណាចចេស្តារបស់ ព្រះក្នុងការដែលយាងមករកឃើញ ដើម្បីឱ្យបាននៅក្បែរយើង តែដោយគ្មាន ការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ឬការឃុំយើងដោយវិធីខាងលោកិយ ។ តែដោយការទាំង នេះទ្រង់បានរក្សាយើងប្រៀបដូចជានៅក្នុងរទេះទៅកាន់សិរីល្អខាងស្ថានសួគ៌ ជា សិរីល្អដែលនៅពេញគ្រប់ការទាំងអស់ដោយកម្រិតដែលវាសម្រេចបាននិងដែល ហួសពីកម្ពស់នៃស្ថានសួគ៌ផង !

6. អត្ថន័យនិងដែលកំណត់នៃព័ន្ធកិច្ច

នៅក្នុងគ្រាបស់យើង នោះមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាពីប្រសិទ្ធភាពនៃព័ន្ធកិច្ច ។ អ្នកខ្លះធ្វើការបន្លឺសន្ទុះភាពថ្លៃថ្នូររបស់វាហួសលើសរង្វាស់ផង ។ អ្នកផ្សេងទៀត យល់ថាអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យមនុស្ស ។ ប្រសិនបើយើងយល់ថាអ្នកដឹកនាំនិងគ្រូបង្រៀនជ្រៀតចូលក្នុងគំនិតនិងចិត្ត ហើយក៏កែប្រែទាំងភាពខ្វាក់នៃគំនិតនិងភាពរឹងរូសនៃចិត្ត ។ ដូច្នេះយើងត្រូវរាប់ ពីការប្រកែកគ្នានេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។

ចំណុចនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទាំងសងខាងនឹងត្រូវបានដោះស្រាយរួចរាល់និង ងាយស្រួលដោយការកត់សម្គាល់ច្បាស់ៗនូវ (1) បទគម្ពីរដែលថាព្រះទ្រង់ជា

អ្នកតាក់តែងនៃការអធិប្បាយ ដោយការភ្ជាប់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាមួយផង
បានសន្យានូវផលប្រយោជន៍ពីវាផង ។ (2) បទគម្ពីរដែលព្រះ ដែលផ្តាច់អង្គ
ទ្រង់ពីជំនួយខាងក្រៅ បានអះអាងសម្រាប់អង្គទ្រង់តែមួយទាំងការចាប់ផ្តើមនិង
ដំណើរការទាំងស្រុងរបស់វាផង ។

1) កាតព្វកិច្ចរបស់អេលីយ៉ាទីពីរគឺ បើតាមម៉ាឡាគី គឺបំភ្លឺដល់គំនិត និង "ប
ង្វែចិត្តរបស់ឪពុកមករកកូន និងអ្នកមិនជឿត្រឡប់មករកប្រាជ្ញានៃសេចក្តីសុចរិត
" [លូកា 1:17; ម៉ាឡាគី 4:5-6] ។ ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសថា ទ្រង់បញ្ជូនឱ្យបង្កើត
ផលផ្លែពីការខិតខំរបស់ពួកគេ [យ៉ូហាន 15:16] ។ ពេត្រុសបានសង្ខេបយ៉ាងខ្លី
ថាផលផ្លែនោះជាអ្វី ដោយនិយាយថាយើងបាន "កើតជាថ្មី ដែលជាគ្រាប់ពូជ
ដែលមិនចេះពុករលួយ" [១ ពេត្រុស 1:23] ។ ដូច្នេះប៉ូលអ្នកថាគាត់
"បង្កើត" ពួកកូរិនថូស "តាមរយៈដំណឹង" [១ កូរិនថូស 4:15] ហើយថា
ពួកគេជា "ភស្តុតាង" នៃ "ភាពជាសាវ័ក" របស់គាត់ [១ កូរិនថូស 9:2]
ទេ ថាគាត់មិនមែនជាអ្នកបម្រើនៃសំបុត្រដែលវាយប៉ះត្រចៀកដោយសម្លេងរបស់
គាត់នោះទេ តែថាជាការធ្វើការរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែលបានផ្តល់មកគាត់ ដើម្បី
ឱ្យការបង្រៀនរបស់គាត់នឹងមិនត្រូវឥតផលផ្លែឡើយ [២ កូរិនថូស 3:6] ។
នៅក្នុងន័យដូចគ្នានេះ នៅកន្លែងមួយគាត់បដិសេធថាដំណឹងល្អរបស់គាត់មក
ដោយពាក្យនិងចេស្តាផង [១ កូរិនថូស 2:4] ។ គាត់ក៏បានអះអាងថាពួក
កាឡាទី "បានទទួលព្រះវិញ្ញាណដោយការស្តាប់ដោយជំនឿ" [កាឡាទី 3:2] ។
និយាយដោយខ្លីទៅ នៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើន គាត់មិនត្រឹមតែបង្ហាញថាគាត់ជា
អ្នករួមការងាររបស់ព្រះទេ តែក៏តែងតាំងខ្លួនគាត់នូវតួនាទីនៃការបញ្ជូននូវសេច
ក្តីសង្គ្រោះផង [១ កូរិនថូស 3:9] ។

2) នៅក្នុងការលើកយកពីការទាំងនេះ ប៉ូលមិនបានមានចេតនានឹងលើកគុណ តម្លៃដល់ខ្លួនគាត់នូវផ្នែកបន្តិចណាចេញពីព្រះឡើយ ។ គាត់ពន្យល់ការនេះយ៉ាង ខ្លីនៅកន្លែងមួយថា ៖ “ការនឿយហត់របស់យើងខ្ញុំបានទៅជាឥតអំពើវិញ” [១ ថែស្សាឡូនិក 3:5] “ខ្ញុំក៏ខំធ្វើការនោះឯង ទាំងតយុទ្ធតាមបូទិបារមីទ្រង់ ដែល បណ្តាលឡើងក្នុងខ្ញុំដោយព្រះចេស្តា ។” [កូលុស 1:29] ។ ដូច្នេះ ៖ “ដ្បិតព្រះ ដែលបណ្តាលឱ្យលោកពេត្រុស ធ្វើជាសាវ័កដល់ពួកកាត់ស្បែក នោះបានបណ្តា លឱ្យខ្ញុំ ធ្វើជាសាវ័កដល់ពួកសាសន៍ដទៃដែរ” [កាឡាទី 2:8] ។ លើសពីនោះ ទៀត វាច្បាស់ណាស់ដោយចេញពីអត្ថបទពីរបៀបដែលគាត់មិនទុកអ្វីឱ្យបម្រើ ដោយខ្លួនរបស់ពួកគេនោះទេ ។ “ហេតុនោះបានជាអ្នកសាបព្រោះ និងអ្នកដែល ស្រោច នោះមិនមែនជាអ្វីទេ ស្រេចហើយនឹងព្រះដែលធ្វើឱ្យដុះវិញទេតើ” [១ កូរិនថូស 3:7] ។ ដូច្នេះ ៖ “បិតាខ្ញុំបានខំធ្វើការលើសជាងអ្នកទាំងនោះសន្លឹក ណាស់ ប៉ុន្តែ មិនមែនជាខ្ញុំ គឺជាព្រះគុណនៃព្រះ ដែលសណ្ឋិតនៅនឹងខ្ញុំវិញ” [១កូរិនថូស 15:10] ។ ប្រាកដណាស់យើងគួរតែចងចាំនូវពាក្យសម្តីទាំងនោះ ដែលព្រះរៀបរាប់ពីអង្គទ្រង់ ការបំភ្លឺដល់គំនិតនិងការធ្វើឱ្យចិត្តបានថ្មីឡើង ដែលប្រមានថាវាជាការប្រមាថសម្រាប់មនុស្សដែលអះអាងអ្វីមួយមិនថាសម្រាប់ ខ្លួនរបស់គេផ្ទាល់ ។

ស្របគ្នានោះ អ្នកណាដែលប្រកាសខ្លួននៅក្នុងវិញ្ញាណដែលអាចបង្រៀនបានក្នុង ការបម្រើដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ គេនឹងបានដឹងដោយសារលទ្ធផល នោះដោយហេតុផលល្អថាការបង្រៀនបែបនេះគាប់ព្រះទ័យព្រះទេ ហើយក៏ជា ហេតុផលល្អថាបន្ទុកនៃការសមស្របនេះនឹងត្រូវបានដាក់មកលើអ្នកជឿ ។

(ក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ ៖ ភាពជាសមាជិករបស់វានិងសញ្ញាសម្គាល់ដែលវា ត្រូវបានសម្គាល់ 7-9)

7. ក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញនិងក្រុមជំនុំដែលមើលឃើញ

របៀបដែលយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យក្រុមជំនុំដែលអាចមើលឃើញ ដែលស្ថិតនៅក្នុងចំនេះដឹងរបស់យើង គឺខ្ញុំជឿថា បានបង្ហាញឱ្យឃើញរួចហើយពីការពិភាក្សាខាងលើ ។ ដ្បិតយើងបាននិយាយថា ព្រះគម្ពីរចែងអំពីពួកជំនុំតាមរបៀបពីរយ៉ាង ។ ជួនកាលដោយពាក្យថា "ក្រុមជំនុំ" វាមានន័យថាដែលជាការពិតនៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះដែលមិនមានមនុស្សណាត្រូវបានទទួលក្រៅពីអ្នកដែលជាកូនរបស់ព្រះដោយព្រះគុណនៃការរើសជាកូនចិញ្ចឹមនិងជាសមាជិកពិតនៃព្រះគ្រីស្ទដោយការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មក ពិតប្រាកដណាស់ព្រះវិហារមិនត្រឹមតែរួមបញ្ចូលពួកបរិសុទ្ធដែលរស់នៅលើផែនដីនាពេលបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកជំនុំទាំងអស់ដែលបានជ្រើសរើសតាំងពីដើមកំណើតពិភពលោកមក ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ជាញឹកញាប់ ឈ្មោះ "ក្រុមជំនុំ" រាប់ទាំងមនុស្សដ៏ច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ពាសពេញផែនដីដែលប្រកាសថាថាឈប់បង្អំព្រះតែមួយនិងព្រះគ្រីស្ទ ។ តាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ពួកយើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមមានជំនឿលើទ្រង់ ។ ដោយការទទួលទានអាហារពេលល្ងាចរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងបញ្ជាក់ពីការរួបរួមរបស់យើងក្នុងគោលលទ្ធិ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត ។ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងបានព្រមព្រៀងគ្នា ហើយសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូល កិច្ចការដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺត្រូវបានរក្សាទុក ។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំនេះ មានមនុស្សលាក់ពុតជាច្រើននាក់ ដែលគេមិនមានអ្វីដែលជាព្រះគ្រីស្ទទេ មានតែឈ្មោះ និងរូបរាងខាងក្រៅ ។ មានមនុស្ស

មហិច្ឆតា លោភលន់ ច្រណែន និងឃាយអាក្រក់ និងជីវិតមិនស្អាតមានច្រើនណាស់ ។ ការអត់ឱនបែបនេះមួយរយៈព្រោះមិនអាចកាត់ទោសដោយសាលាក្តីមានសមត្ថកិច្ច ឬដោយសារតែវិន័យតឹងរ៉ឹងមិនចេះតែរីកចម្រើនតាមដែលគួរ ។

ដូចកាលដែលយើងត្រូវជឿ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំដើមដែលមិនអាចមើលឃើញសម្រាប់យើង នោះត្រូវបានមើលឃើញនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់ ដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្ហាត់មកឱ្យកោតខ្លាចនិងរក្សាការរូបរួមគ្នាជាមួយនឹងអ្នកក្រោយ ដែលគេត្រូវបានហៅថា "ក្រុមជំនុំ" ដែលសំដៅដល់មនុស្ស ។

8. ដែនកំណត់នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង

ដូច្នេះដែរ ព្រះអម្ចាស់ដោយសារសញ្ញាសម្គាល់ច្បាស់លាស់និងភស្តុតាងបានចង្អុលប្រាប់យើង នូវអ្វីដែលយើងគួរដឹងអំពីក្រុមជំនុំ ។ កាលដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើពីលោកប៉ូល ដើម្បីឱ្យដឹងថាអ្នកណាជារបស់ទ្រង់នោះគឺជាកម្មសិទ្ធិដែលស្របច្បាប់សម្រាប់ព្រះ [២ ទីម៉ូថេ 2:19] ។ ជំហានត្រូវបានឈានមកដើម្បីទប់ស្កាត់ភាពរោលរាលរបស់មនុស្ស ។ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ប្រចាំថ្ងៃផ្ទាល់រំលឹកយើងថាតើការវិនិច្ឆ័យសម្ងាត់របស់ទ្រង់លើសពីការយល់ឃើញរបស់យើងឆ្ងាយប៉ុណ្ណា ។ ចំពោះអ្នកដែលហាក់ដូចជាបាត់បង់ទាំងស្រុង និងហួសពីសេចក្តីសង្ឃឹម គឺដោយសារសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់ ហៅទៅកាន់ផ្លូវវិញ ។ ចំណែកអ្នកដែលមានចំនួនច្រើនជាងអ្នកដទៃហាក់ដូចជាឈរមាំមួនច្រើនតែដូល ។ ដូច្នេះយោងទៅតាមការកំណត់ទុកជាមុនដោយសម្ងាត់របស់ព្រះ (ដូចដែលលោក Augustine បាននិយាយ) "ច្រើនជាច្រើននៅខាងក្រៅ ហើយចចកជាច្រើននៅក្នុង ។" ដ្បិតទ្រង់បានស្គាល់ ហើយបានសម្គាល់អស់អ្នកដែលស្គាល់ទ្រង់ ឬ

ខ្លួនឯង ។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានសញ្ញាសម្គាល់ដោយចំហ ភ្នែករបស់គាត់ ឃើញតែអ្នកដែលបរិសុទ្ធដោយមិនលាក់លៀម ហើយនឹងតស៊ូរហូតដល់ទីបំផុត [ម៉ាថាយ 24:13]—ចំណុចចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារទ្រង់បានគិតទុកជាមុនថា វាមានតម្លៃខ្លះសម្រាប់ យើងដែលត្រូវដឹងថាអ្នកណាត្រូវរាប់ជាកូនរបស់ទ្រង់ មានក្នុងន័យនេះ ទ្រង់ បានដាក់បង្ហាញអង្គទ្រង់តាមសមត្ថភាពរបស់យើង ។ ហើយដោយសារការធានា នៃសេចក្តីជំនឿគឺដែលមិនចាំបាច់ ទ្រង់បានជំនួសវាដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សប្បុរស ជាក់លាក់មួយ ដែលយើងទទួលស្គាល់ថាជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំ អ្នកដែលដោយ ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដោយគំរូនៃជីវិត និងដោយការទទួលពិធីនានា ប្រកាសថាជាព្រះតែមួយ និង ព្រះគ្រីស្ទតែមួយដែលគង់ជាមួយយើង ។

លើសពីនេះ ទ្រង់បានកំណត់ដោយសាមញ្ញ សម្គាល់ចំណេះដឹងអំពីរូបកាយរបស់ ទ្រង់ដល់យើង ដោយដឹងថាវាចាំបាច់ប៉ុណ្ណាចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។

9. សញ្ញាសម្គាល់របស់ក្រុមជំនុំនិងការអនុវត្តរបស់យើងពីពួកគេទៅកាន់ ការវិនិច្ឆ័យ

ពីមុខក្រុមជំនុំនេះលេចចេញមក ហើយអាចមើលឃើញដល់ភ្នែករបស់យើង ។ កន្លែងណាដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានផ្សាយចេញទៅ និងបានស្តាប់ បំ ហើយការធ្វើពិធីផ្សេងៗត្រូវបានចាត់ចែងតាមការបង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទី នោះ វាមិនគួរឱ្យសង្ស័យទេ ថាមានក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ [អេភេសូ ២:២០] ។ ដោយសារការសន្យារបស់ទ្រង់មិនអាចបរាជ័យបានទេ ៖ “នៅទីណាដែលមាន

មនុស្សពីរ ឬបីនាក់ប្រជុំគ្នានៅក្នុងនាមខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏នៅកណ្តាលចំណោមពួកគេដែរ” [ម៉ាថាយ 18:20] ។

ប៉ុន្តែ ដើម្បីឱ្យយើងអាចយល់បានច្បាស់អំពីផលបូកនៃបញ្ហានេះ យើងត្រូវបន្តដោយជំហានដូចខាងក្រោមនេះ ៖ ក្រុមជំនុំសកលគឺជាហ្វូងមនុស្សប្រមូលផ្តុំពីគ្រប់ជាតិសាសន៍ ។ វាត្រូវបានបែងចែកនិងបែកខ្ញែកគ្នានៅកន្លែងដាច់ដោយឡែកពីគ្នា ប៉ុន្តែយល់ស្របលើសេចក្តីពិតតែមួយនៃគោលលទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានចងភ្ជាប់ដោយចំណងនៃសាសនាតែមួយ ។ នៅក្រោមវារូមបញ្ចូលក្រុមជំនុំនីមួយៗ ដោយមាននៅតាមទីប្រជុំជន និងភូមិតាមតម្រូវការរបស់មនុស្សដូច្នេះហើយ ម្នាក់ៗមានឈ្មោះ និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ក្រុមជំនុំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។ បុគ្គលដែលតាមការសារភាពរបស់ពួកគេខាងសាសនា នោះត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងក្រុមជំនុំបែបនេះ ទោះបីជាពួកគេអាចជាជនចម្លែកចំពោះក្រុមជំនុំក៏ដោយក៏នៅតែស្ថិតក្នុងន័យជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា រហូតដល់ពួកគេត្រូវបានបដិសេធដោយការវិនិច្ឆ័យជាសាធារណៈ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានមូលដ្ឋានខុសគ្នាបន្តិចបន្តួចសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យទាក់ទងនឹងមនុស្ស និងក្រុមជំនុំនីមួយៗ ។ ព្រោះវាអាចនឹងកើតឡើងដែលយើងគួរតែចាត់ទុកដូចជាបងប្អូន ហើយរាប់ថាជាអ្នកជឿ ដែលយើងគិតថាមិនសក្តិសមនឹងការប្រកបនៃព្រះ ដោយសារការព្រមព្រៀងរួមនៃក្រុមជំនុំ ដែលពួកគេបានកើតមក និងត្រូវអត់ឱននៅក្នុងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ យើងមិនអនុម័តដោយការបោះឆ្នោតរបស់យើងចំពោះមនុស្សបែបនោះក្នុងនាមជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំទេ ប៉ុន្តែយើងចាកចេញទៅពួកគេនូវកន្លែងដែលពួកគេកាន់កាប់ក្នុង

ចំណោមរាស្ត្ររបស់ព្រះរហូតទាល់តែវាត្រូវបានយកចេញពីពួកគេដោយស្របច្បាប់ ។

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែគិតខុសពីមនុស្សទាំងមូល ។ ប្រសិនបើវាមានកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូល ហើយវាគោរពដល់ការនោះ ប្រសិនបើវាមានប្រើប្រាស់នូវការធ្វើពិធីនានា វាសមនឹងទទួលយកដោយគ្មានការសង្ស័យដើម្បីប្រកាន់ខ្ជាប់ និងចាត់ទុកថាជាក្រុមជំនុំ ។ ព្រោះប្រាកដណាស់ថាភ្លើងបែបនេះមិនមែនគ្មានផលផ្នែកទេ ។ នៅក្នុងវិធីនេះ យើងរក្សាសម្រាប់ក្រុមជំនុំសកលដោយការរូបរូមរបស់វា ដែលវិញ្ញាណអាក្រក់តែងតែព្យាយាមបំបះបំបោរ ។ ហើយយើងមិនបន្តសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេនូវក្រុមជំនុំស្របច្បាប់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងស្របតាមតម្រូវការក្នុងតំបន់នោះទេ ។

(ក្រុមជំនុំដែលមានសញ្ញាសម្គាល់ទាំងនេះ យ៉ាងណាក៏នៅតែមានកំហុស តែមិនត្រូវបានបដិសេធឡើយ ៖ អំពើបាបនៃការបែងចែកគ្នា 10-16)

10. សញ្ញានិងអំណាចនៃក្រុមជំនុំ

យើងបានដាក់ចុះនូវសញ្ញាដែលច្បាស់ៗពីក្រុមជំនុំគឺ ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធី ។ ការទាំងពីរនេះមិនអាចមាននៅក្រៅពីការបង្កើតផលផ្នែកនិងការចម្រុះចម្រើនពីព្រះពររបស់ព្រះឡើយ ។ ខ្ញុំមិននិយាយថាកន្លែងណាដែលព្រះបន្ទូលត្រូវបានបង្រៀន ទីនោះនឹងមានផលផ្នែកមួយនោះទេ ។ តែកន្លែងណាដែលបានទទួលយកព្រះបន្ទូលនិងមានកន្លែងស្នាក់នូវដែលពេញលេញនោះ នោះវាក៏បង្ហាញពីភាពមានប្រសិទ្ធភាពរបស់វា ។ ទោះជាយ៉ាងណាវាអាចចាត់ទុកកន្លែងណាដែលមានការបង្រៀនពីដំណឹងល្អដែលគេស្តាប់ដោយគោរព និងការធ្វើពិធី

មិនត្រូវបានគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ ដូច្នេះពេលនោះវាគ្មានទម្រង់ដែលបោក
បញ្ឆោតឬស្រពិចស្រពិលនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានមើលឃើញ ។ ហើយគ្មានអ្នកណា
ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យបដិសេធនូវឬទ្ធិអំណាចរបស់វាឡើយ មិនអើពើនូវការព្រមាន
របស់វា គេចចេញពីដំបូន្មានរបស់វា ឬមិនស្រាលដល់ការវាយប្រដៅរបស់វា
ថែមទាំងមិនអាចនឹងបោះចោលវាឬបំបែកភាពរួបរួមរបស់វា ។ ដោយសារព្រះ
អម្ចាស់ចាត់ទុកការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់យ៉ាងខ្ពស់ ដែលទ្រង់រាប់អ្នកណា
ដែលចាកចេញពីក្រុមជំនុំដោយក្រអឺតក្រទមថាជាជនក្បត់និងជាអ្នកដែលក្បត់
សាសនា ដោយប្រាប់មកដូច្នេះវាបានអោបក្រសោបនូវព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលនិង
ការធ្វើពិធី ។ ទ្រង់ក៏ចាត់ទុកនូវឬទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំដែលនៅពេលដែលវាត្រូវ
បានបង្កើត ទ្រង់ជឿដល់ភាពកំសោយរបស់គេផ្ទាល់ ។

មិនមែនជាការដែលមិនសំខាន់នោះទេ ដែលវាត្រូវបានហៅថា "សសរនិងគ្រឹះនៃ
សេចក្តីពិត" និង "ផ្ទះរបស់ព្រះ [១ ធីម៉ូថេ 3:15] ។ ដោយពាក្យនោះប៉ុល
មានន័យថា ព្រះក្រុមជំនុំជាអ្នករក្សាស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ដើម្បីកុំ
ឱ្យវាត្រូវវិនាសទៅនៅក្នុងលោកិយ ។ ព្រោះដោយសារកិច្ចការនិងការខំប្រឹងប្រែ
របស់គេ នោះព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្សាយចេញនោះត្រូវ
បានរក្សាឱ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ជាព្រះបិតានៃគ្រួសារ
កាលដែលទ្រង់បញ្ចេញយើងដោយអាហារខាងវិញ្ញាណ និងផ្គត់ផ្គង់គ្រប់យ៉ាង
សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ វាមិនមែនជាការសរសើរទូទៅទេដែល
និយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានជ្រើសរើសនិងញែកក្រុមជំនុំទុកជាកូនក្រមុំរបស់ទ្រង់
"ដែលគ្មានស្នាមប្រឡាក់ ឬជ្រួញ" [អេភេសូ 5:27], "រូបកាយទ្រង់ និងភាព
ពេញបរិបូរណ៍" [អេភេសូ 1:23] ។ ចេញពីនេះមានមកតាមដោយការញែក

ចេញពីក្រុមជំនុំ ជាការបដិសេធព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវកាន់តែ
គេចចេញពីសេចក្តីទុច្ចរិតថែមទៀត ។ ដ្បិតនៅពេលប្រើនូវកម្លាំងទាំងអស់របស់
យើង យើងមានបំណងបោះចោលសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ នោះយើងសមនឹងឱ្យ
ទ្រង់បានបង្ហាញនូវនូវបាញ់នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់មកបំបែកយើងវិញ ។ ក៏
មិនមានទោសដ៏អាក្រក់ណាដែលនឹងត្រូវទទួលជាងសម្រាប់យើងដោយភាពមិន
ស្មោះត្រង់ដោយប្រមាថដែលបំបែកនូវមង្គលការដែលមានតែព្រះរាជបុត្រាតែមួយ
របស់ព្រះធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយយើង [អេភេសូ 5:23-32] ។

11. ភាពត្រឹមត្រូវដែលមិនអាចលុបបាននៃសញ្ញា

ដូច្នេះចូរយើងរក្សាដោយប្រយ័ត្ននូវសញ្ញាទាំងនេះដែលបានដៅទុកនៅក្នុងគំនិត
របស់យើង ហើយចាត់ទុកពួកវាតាមព្រះទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ដ្បិតគ្មានអ្វី
ដែលសាតាំងមានបំណងបំផ្លាញជាងការណាមួយនៃការទាំងនោះនោះទេ ។
ជូនកាលវាព្យាយាមលុបបំបាក់និងបំផ្លាញនូវសញ្ញាទាំងនេះ ដើម្បីនឹងលុបចេញ
នូវភាពខុសគ្នាពិតនិងស្មោះស្ម័គ្ររបស់ក្រុមជំនុំ ។ ជូនកាលគាត់ព្យាយាមដោយ
ការផ្តុំទុកនូវកំហឹងលើពួកគេដែលបានទាញយើងចេញពីក្រុមជំនុំនៅក្នុងការបះ
បោរយ៉ាងបើកចំហរ ។ ដោយសារឧបករណ៍របស់គាត់ការអធិប្បាយត្រឹមត្រូវនៃ
ព្រះបន្ទូលត្រូវបានរលាយបាត់ទៅអស់ជាយូរ ។ ហើយពេលនេះដោយការអាក្រក់
នេះដដែល គាត់ព្យាយាមបោះចោលព័ន្ធកិច្ច ដែលជាកិច្ចការព្រះគ្រីស្ទបានដាក់
មកសម្រាប់ក្រុមជំនុំ ដែលប្រសិនបើត្រូវបំផ្លាញនោះ ការសាងសង់ក្រុមជំនុំនឹង
ត្រូវបរាជ័យ [អេភេសូ 4:12] ។ តែតើគួរឱ្យគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងណាទៅ ។ ទេ តើ
វាជាសេចក្តីល្អៗដែលពិសពុលយ៉ាងណាទៅ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបាន
ល្អៗឱ្យដក់ខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំ ដែលនៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះមានឃើញនូវសញ្ញា

និងកេរ្ត៍ដំណែលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះតំរិះថាបានកត់សម្គាល់ក្រុមជំនុំ
 របស់ទ្រង់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់នោះ? យើងឃើញថាតើយើងមានការយកចិត្តទុកដាក់
 ប៉ុណ្ណាដែលត្រូវស្រវាចាប់ដោយដៃទាំងសងនោះ ។ ដ្បិតដើម្បីឱ្យនាមជា “ក្រុម
 ជំនុំ” មិនត្រូវបានបោកបញ្ឆោតយើង នោះគ្រប់ក្រុមជំនុំម្នាក់ៗដែលអះអាងនូវ
 ឈ្មោះថា “ក្រុមជំនុំ” ត្រូវតែបានទទួលការសាកល្បងដោយស្តង់ដារនេះប្រៀប
 ដូចជាស្តង់ដារវិនិច្ឆ័យ ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធីវាមានលំដាប់
 លំដោយដែលអះអាងដោយព្រះអម្ចាស់ នោះវាមិនត្រូវបានបោកបញ្ឆោតទេ ។
 រួចមកចូរយើងបង់ថ្លៃដោយមានទំនុកចិត្តសម្រាប់ជាកិត្តិយសរបស់ក្រុមជំនុំដែល
 សាកសម ។ តែម្តងទៀត ប្រសិនបើគ្មានទាំងព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធី នោះវា
 ធ្វើការយោសនាពីឈ្មោះរបស់ក្រុមជំនុំ នោះយើងត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំង
 បំផុតចំពោះការបញ្ឆោតនេះ ដែលយើងត្រូវគេចចេញពីភាពប្រញាប់ប្រញាល់និង
 សេចក្តីអំណួតទៅលើម្ខាងទៀត ។

**12. ការយកចិត្តទុកដាក់នឹងសញ្ញាដែលរក្សាទុកនឹងការបំបែកដែលមិន
 អាចទាយទុកបាន**

ព័ន្ធកិច្ចដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះបន្ទូល និងរបៀបដ៏បរិសុទ្ធនៃការប្រារព្ធពិធី ដូចដែល
 យើងបាននិយាយ ជាការសន្យាគ្រប់គ្រាន់ និងការធានាថាយើងអាចទទួលយក
 ដោយមានសុវត្ថិភាពថាជាក្រុមជំនុំ នូវសង្គមណាមួយដែលសញ្ញាទាំងពីរនេះមាន
 ។ គោលការណ៍នេះក៏ឈានដល់ចំណុចដែលយើងមិនត្រូវបដិសេធជាបាន
 ឡើយ ដរាបណាវានៅតែរក្សាការទាំងនេះ ទោះបីជាវាមានផ្តុំដោយកំហុសជា
 ច្រើនក៏ដោយ ។

អ្វីដែលលើសនេះទៀតនោះ កំហុសមួយចំនួននឹងអាចជ្រាបចូលទៅក្នុងការ គ្រប់គ្រងនៃគោលនិទ្ទិសនៃសេចក្តីជំនឿនិងការធ្វើពិធី តែការនេះមិនធ្វើឱ្យយើង ឃ្លាតចេញពីការរូបរួមជាមួយនឹងក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ដ្បិតមិនមែនគ្រប់ចំណង ជើងនៃគោលនិទ្ទិសនៃសេចក្តីជំនឿជាប្រភេទដូចគ្នាទេ ។ មួយចំនួនមានភាពចាំបាច់ ណាស់ដែលត្រូវដឹង ដែលពួកគេគួរតែដឹងជាក់ច្បាស់និងមិនត្រូវមានចម្ងល់ពី មនុស្សថាតើវាជាគោលការណ៍ដែលសមស្របនៃសាសនាដែរនោះទេ ។ ទាំងនេះ ដូចជា ៖ ព្រះត្រង់តែមួយ ។ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ និងជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ និងការដូចនេះផង ។ ក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំ ក៏មានចំណងជើងផ្សេងទៀតនៃគោលនិទ្ទិសនៃសេចក្តី ជំនឿដែលមានការឈ្លោះប្រកែកដែលនៅតែមិនទាន់បំបែកនូវភាពរូបរួមនៃសេចក្តី ជំនឿ ។ ឧបមាថា ក្រុមជំនុំមួយជឿ ដែលខ្វះនូវយល់ស្របគ្នា ហើយមាន ការរឹងរូសដោយគំនិតយកត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន នោះព្រលឹងនោះដែលត្រូវចាកចេញពីរូប កាយហោះទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ចំណែកម្នាក់ទៀត ដោយមិនហ៊ាននឹងកាត់សេចក្តី រកកន្លែងដែលត្រូវ គាត់ក៏ត្រូវបាននាំឱ្យជឿតាម តែយ៉ាងណាពួកគេនៅទែរស៍ នៅសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ តើក្រុមជំនុំមួយណានឹងមិនយល់ស្របលើចំណុចមួយ នេះ? នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ៖ "ដូច្នេះយើងរាល់គ្នាដែលគ្រប់លក្ខណ៍ហើយ យើងត្រូវមានគំនិតយ៉ាងនោះឯង តែបើអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតផ្សេងក្នុងការអ្វី នោះព្រះទ្រង់នឹងសម្តែងឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងពីសេចក្តីនេះដែរ ។" [ភីលីព 3:15] ។ តើការនេះមិនទាន់បានចង្អុលគ្រប់គ្រាន់ថា ភាពខុសគ្នាខាងគំនិតពី បញ្ហាដែលមិនចាំបាច់ដែលអាចនឹងជាមូលដ្ឋាននៃការបែកបាក់គ្នានៅក្នុង ចំណោមគ្រីស្ទាន? ទីមួយនិងដែលសំខាន់បំផុត យើងគួរយល់ស្របនឹងគ្រប់

ចំណុចទាំងអស់ ។ តែក្នុងកាលដែលមនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានបិទបាំងដោយ
ពពកនៃសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ ដែលយើងអាចនឹងធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំមិនសល់សោះ ឬយើង
ត្រូវតែមើលរំលងនូវការបញ្ឆោតពីបញ្ហាទាំងនោះ ដែលនឹងអាចដើរទៅមុខដោយ
គ្មានអ្វីប៉ះពាល់ដល់បណ្តុំនៃសាសនានិងដោយគ្មានការបាត់បង់សេចក្តីសង្គ្រោះ
សោះ ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ខ្ញុំមិនចង់គាំទ្រសូម្បីតែដល់កំហុសដ៏តូចបំផុតដោយគំនិតចង់
បីបាច់វាតាមរយៈការបញ្ជាក់និងការចូលរួមនោះទេ ។ តែខ្ញុំនិយាយថា យើងក៏
មិនបដិសេធក្រុមជំនុំសូម្បីតែបន្តិចដោយសារការមិនយល់ស្របបន្តិចបន្តួចណា
ឡើយ ។ ដោយសារនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែមួយគត់ដែលរក្សានូវគោលលិខិតដែលមាន
សុវត្ថិភាពនិងមិនពុករលួយ ដែលភាពខ្ជាប់ខ្ជួននឹងព្រះត្រូវបានឈរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ
ហើយការប្រើប្រាស់នូវពិធីដែលបង្កាប់មកដោយព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរក្សាផង ។
ក្នុងពេលនេះ ប្រសិនបើយើងព្យាយាមកែតម្រូវអ្វីដែលមិនពេញចិត្តយើង នោះ
យើងនឹងធ្វើវាដោយសារតែតួនាទីប៉ុណ្ណោះ ។ សម្តីរបស់ប៉ូលត្រូវនឹងការនេះថា ៖
“បើមានអ្នកណាអង្គុយនៅទីនោះ ដែលក៏មានសេចក្តីនឹងបើកសម្តែងដែរ នោះ
ត្រូវឱ្យអ្នកមុនផ្អាកនៅស្ងៀមសិន” [១ កូរិនថូស 14:30] ។ ចេញពីការនេះវា
ច្បាស់ណាស់ថា ក្រុមជំនុំម្នាក់ៗត្រូវមានទំនួលខុសត្រូវនៃការកែតម្រូវឱ្យបានល្អ
ជាសាធារណៈទៅតាមរង្វាស់នៃព្រះគុណដែលគេមាន ដែលត្រូវបានផ្តល់មកឱ្យគេ
បានប្រើវាដោយថ្លៃថ្នូរនិងតាមលំដាប់លំដោយ ។ នេះគឺថា យើងមិនបដិសេធនូវ
ការទាក់ទងរបស់ក្រុមជំនុំ យើងនៅតែបន្តនៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម្បីនឹងរំខានដល់
ភាពសុខសាន្តរបស់វានិងដាក់ឱ្យមានវិន័យសណ្តាប់ធ្នាប់យ៉ាងសមរម្យ ។

13. សេចក្តីអាម៉ាស់នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលគ្មានឱកាសនិងចាកចេញពីវា

នៅក្នុងការទទួលរងនូវភាពមិនឥតខ្ចោះនៃជីវិត យើងត្រូវតែចេះគិតពិចារណា ខ្លាំងថែមទៀត ។ ដោយសារនៅទីនេះខ្សែស្រឡាយពិតជាអរិយធម៌ ហើយ សាតាំងដាក់អន្ទាក់យើងមិនមែនដោយឧបករណ៍ធម្មតាទេ ។ ដ្បិតតែងតែមាន ពួកអ្នកដែលពេញដោយការជឿខុសឆ្គងលើភាពបរិសុទ្ធតែខ្ចោះរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ប្រៀបបីដូចជាពួកគេបានក្លាយជាវិញ្ញាណដូចជាខ្យល់ដែរ ដែលបានបដិសេធការ ទាក់ទងជាមួយនឹងមនុស្សទាំងអស់ ដែលនៅក្នុងមនុស្សនោះពួកគេមិនបានបែង ចែកភាពសេសសល់ណានៃភាពធម្មជាតិជាមនុស្សនោះទេ ។ The Cathari កាលពីដើមដូចទៅនឹងប្រភេទនេះដែរ ក៏ដូចជា Donatists ដែលជាអ្នកចូលទៅ កាន់ពួកគេនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅ ។ ដូចជាសព្វថ្ងៃនេះមានមួយចំនួននៃពួក អាណាបាប់ទីស្ទជាពួកអ្នកដែលចង់លេចមកជឿនលឿនជាងមនុស្សផ្សេងទៀត ។

មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលធ្វើបាបច្រើនចេញពីការញុះញង់អាក្រក់ឱ្យមានបំណង សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត ជាជាងចេញពីសេចក្តីអំណួតដែលឆ្គួតលីលា ។ នៅពេល ដែលពួកគេមិនមើលឃើញគុណភាពនៃជីវិតដែលឆ្លើយតបទៅនឹងគោលលិទ្ធិនៃ ដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកដែលត្រូវបានប្រកាសទៅ នោះភ្លាមនោះពួកគេ កាត់សេចក្តីថាគ្មានក្រុមជំនុំណាមួយនៅសល់ទេនៅទីនោះ ។ នេះជាការអ្វីទាំង មួយដែលសមស្រប ហើយយើងបានផ្តល់ឱកាសយ៉ាងច្រើនសម្រាប់វាគឺស្ទើរតែ ពេញមួយរយៈពេលដែលអាក្រក់ទៅហើយ ។ ហើយពាក្យស្អប់ស្អែរបស់យើងក៏ មិនត្រូវបានដោះសារទេ ដោយសារព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអនុញ្ញាតឱ្យវាបានកន្លង ផុតដោយមិនដាក់ទោសឡើយ ដោយឃើញថាទ្រង់បានចាប់ផ្តើមដាក់ទោសវា ដោយស្នាមរំពាត់យ៉ាងធ្ងន់ ។ ត្រូវបណ្តាសាដល់យើងហើយ ជាអ្នកដែលប្រព្រឹត្ត ដោយអំណាចដែលអាក្រក់និងមានទោសដែលសតិចុះខ្សោយត្រូវរងរបួស

ដោយសារយើង! តែចំណែកពួកគេវិញជាពួកអ្នកដែលយើងបាននិយាយថាបានធ្វើបាបក្នុងកាលដែលពួកគេមិនដឹងថាគេចពីការដែលពួកគេមិនចូលចិត្តយ៉ាងណា ។ ដ្បិតត្រង់ណាដែលព្រះអម្ចាស់ទាមទារសេចក្តីសប្បុរស នោះពួកគេមិនអើពើវា ហើយបានផ្តល់ខ្លួនពួកគេទៅកាន់ភាពលំបាកបំផុតទាំងស្រុង ។ ពិតណាស់ ដោយសារពួកគេគិតថាគ្មានក្រុមជំនុំនៅសេសសល់នៅកន្លែងដែលគ្មានភាពបរិសុទ្ធនិងភាពត្រឹមត្រូវឥតខ្ចោះនៃជីវិត នោះពួកគេក៏ចាកចេញដោយសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមដល់សេចក្តីទុច្ចរិតពីក្រុមជំនុំដែលស្របតាមច្បាប់ ក្នុងកាលដែលពួកគេដំកើងខ្លួនពួកគេដោយសារបែរត្រឡប់ចេញពីក្រុមរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ។

ពួកគេអះអាងថាក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ [អេភេសូ 5:26] ។ តែដើម្បីឱ្យពួកគេបានដឹងថាក្រុមជំនុំក្នុងពេលតែមួយបានលាយឡំដោយមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់ នោះចូរឱ្យពួកគេស្តាប់នូវប្រស្នាចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានប្រៀបធៀបក្រុមជំនុំទៅនឹងសំណាញ់ដែលត្រីគ្រប់ប្រភេទក្នុងនោះ ហើយវាមិនត្រូវបានញែកចេញពីគ្នាឡើយរហូតទាល់តែបានទៅដល់ត្រើយសិន [ម៉ាថាយ 13:47-58] ។ ចូរឱ្យពួកគេស្តាប់ថាវាដូចជាស្រែដែលត្រូវបានព្រោះដោយល្អ ហើយដែលដោយសារតែសេចក្តីបោកបញ្ឆោតរបស់សត្រូវបានពង្រាយដោយទឹកភ្នែក និងក៏មិនត្រូវបានដកចេញរហូតទាល់តែដល់យកមកដល់កន្លែងដែលប្រមូល [ម៉ាថាយ 13:24-30] ។ ចូរឱ្យពួកគេស្តាប់ជាចុងក្រោយថា វាជាទីលានដែលដំណាំត្រូវបានប្រមូលដែលវានៅលាក់បាំងនៅក្រោមអង្កាមរហូតទាល់តែត្រូវបានបក់ដោយកង្ការនិងត្រូវបានបែងរួច ជាចុងក្រោយវានឹងត្រូវបានរក្សានៅក្នុងជង្រុក [ម៉ាថាយ 3:12] ។ តែប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថាក្រុមជំនុំត្រូវតែលះបង់កម្លាំងនៅក្នុងសេចក្តីអាក្រក់នេះ ដើម្បីនឹងពិចារណា

ជាមួយនឹងការលាយឡំដោយមនុស្សទុច្ចរិត រហូតដល់ថ្ងៃនៃការជំនុំជំរះ នោះពួក
គេនឹងត្រូវស្វែងរកដោយអសារឥតការទទេដើម្បីរកក្រុមជំនុំដែលគ្មានស្នាមសោះ
នោះ ។

14. ប៉ុលនិងសេចក្តីត្រូវការរបស់ក្រុមជំនុំរបស់គាត់

ប៉ុន្តែ ពួកគេស្រែកយំ វាជាគ្រោះដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាននៃការអាក្រក់ដែលឆ្ងល់
ឡើងយ៉ាងធំទូលាយ ។ ឧបមាថាគំនិតរបស់សាវ័កនៅទីនេះឆ្លើយទៅកាន់ពួកគេ
។ នៅក្នុងចំណោមក្រុមជំនុំកូរិនថូសមនុស្សមិនតិចទេដែលត្រូវបានទាសចេញ
ឆ្ងាយ ។ ការពិតនោះ ស្ទើរតែរូបកាយទាំងមូលត្រូវបានប៉ះពាក់ ។ មិនមែន
មានតែអំពើបាបតែមួយប្រភេទទេ តែមានច្រើនប្រភេទណាស់ ។ ហើយមិនមែន
មានតែកំហុសតូចតាចទេ ប៉ុន្តែជាការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងយ៉ាងខ្លាំង ។ មានសេចក្តី
ពុករលួយមិនត្រឹមតែនៅក្នុងសីលធម៌រស់នៅនោះទេ តែក៏មាននៅក្នុងគោលលិទ្ធិ
សេចក្តីជំនឿផង ។ តើសាវ័កបរិសុទ្ធ ដែលជាឧបរណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណខាងស្មាន
សួគ៌ ដែលដោយសារទីបន្ទាល់របស់ពួកគេនោះក្រុមជំនុំក៏ឈរ ឬក៏ត្រូវដួល នឹង
ធ្វើអ្វីអំពីការនេះ? តើគាត់ព្យាយាមបំបែកខ្លួនគាត់ចេញពីការដូចនេះ? តើគាត់
នឹងបណ្តេញពួកគេចេញពីនគរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើគេនឹងធ្វើឱ្យពួកគេដួលចុះ
ដោយសាររន្ទះនៃសេចក្តីគួរស្អប់ខ្ពើម? គាត់មិនត្រឹមតែមិនបានធ្វើការបែបនោះ
ទេ គាត់ថែមទាំងទទួលស្គាល់និងប្រកាសពីការនោះផងទៅកាន់ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទនិងសហគមន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធ [១ កូរិនថូស 1:2]! នៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង
ជម្លោះរបស់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសមាន ការបែកបាក់គ្នា និងការច្រណែនគ្នា [១ កូរិ
នថូស 1:11; 3:3; 5:1; 6:7; 9:1] ។ ការឈ្លោះប្រកែកនិងការទាស់គ្នាត្រូវ
បានលូតលាស់ជាមួយគ្នានឹងសេចក្តីលោភលន់ ហើយសេចក្តីអាក្រក់ត្រូវបានយល់

ស្របយ៉ាងបើកចំហរ ដែលវាជាការដែលសូម្បីតែអ្នកមិនជឿក៏ស្អប់ខ្ពើមដែរ [១ កូរិនថូស 5:1] ។ ឈ្មោះរបស់ប៉ូល (ជាអ្នកដែលពួកគេគួរតែបានគោរពដូចជា ឪពុក) ដែលត្រូវបានធ្វើបាបដោយមើលងាយបំផុត ។ អ្នកខ្លះចំអកដល់សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់មនុស្សស្លាប់ ទៅដល់សេចក្តីវិនាសនៃដំណឹងល្អទាំងមូលផងដែរ [១ កូរិនថូស 15:12] ។ អំណោយដែលពិតគិតថ្លៃរបស់ព្រះសម្រាប់មហិច្ឆតាមិនមែនសេចក្តីស្រឡាញ់ [១ កូរិនថូស 13:5] ។ ហើយមានការជាច្រើនដែលបានសម្រេចដោយគ្មានភាពទន់ភ្លន់និងលំដាប់លំដោយ ។ តែក្រុមជំនុំនៅតែនៅជាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ពីព្រោះព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូលនិងការធ្វើពិធីនៅតែមិនទាន់ហួសសម័យឡើយនៅទីនោះ ។ រួចមួយអ្នកដែលហ៊ានឆក់ឈ្មោះ “ក្រុមជំនុំ” ចេញពីការទាំងនេះ ជាអ្នកដែលមិនអាចត្រូវបានទារថ្លៃសូម្បីតែមួយភាគដប់នៃការប្រព្រឹត្តខុស? ខ្ញុំសួរថា តើអ្វីដែលអ្នកដែលមានកំហឹងដោយភាពតំរោះ តំរើយទាស់នឹងក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្ននេះបានធ្វើជាមួយនឹងពួកជំនុំកាឡាទី ពួកគេទាំងនោះសុទ្ធតែជាអ្នកចោលដំណឹងល្អ ដែលនៅក្នុងចំណោមពួកគេសាវ័កម្នាក់នេះនៅតែសម្គាល់ថាជាក្រុមជំនុំ [កាឡាទី 1:2] ។

15. ការប្រកបគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត

ពួកគេក៏បដិសេធថា ប៉ូលបានស្តីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងដល់ក្រុមជំនុំកូរិនថូសដោយពួកគេបន្ទូលបន្ថយបុរសម្នាក់ដែលមិនល្បីនៅក្នុងការប្រកបគ្នារបស់ពួកគេ [១ កូរិនថូស 5:2] ។ រួចមកគាត់បានលាតត្រដាងមកនូវគោលការណ៍ដែលក្នុងនោះគាត់ប្រកាសវាខុសសូម្បីតែហូបនំប៉័ងជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានជីវិតគួរឱ្យខ្មាស [១ កូរិនថូស 5:11] ។ នៅទីនេះ ពួកគេស្រែកឡើងថា “ប្រសិនបើមិនត្រូវ

បានអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគនំប៉័ងធម្មតាទេ តើអាចអនុញ្ញាតឱ្យបរិភោគនំប៉័ងរបស់
ព្រះម្ចាស់យ៉ាងម៉េចទៅ?”

ខ្ញុំសារភាពថាវាជាសេចក្តីអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង ប្រសិនបើប្រជុំនិងឆ្កែមានចំណែក
នៅក្នុងចំណោមបុត្ររបស់ព្រះ និងការដឹកនាំឱ្យអាម៉ាស់ថែមទៀតប្រសិនបើរូប
កាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រិស្តត្រូវបានធ្វើសំផឹងទៅដល់ពួកគេ ។ ហើយប្រាកដ
ណាស់ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំមានលំដាប់លំដោយល្អ នោះពួកគេនឹងមិនធ្វើការ
ទុច្ចរិតនៅក្នុងការរីកលូតលាស់របស់ពួកគេទេ ។ ហើយពួកគេក៏មិនទទួលស្គាល់
ថាមានតម្លៃនិងមិនមានតម្លៃដោយមិនពិចារណាជាមួយគ្នាពីពិធីដប់ល្បែងដែល
បរិសុទ្ធនោះ ។ តែដោយសារត្រួតងាយមិនតែងតែឆេះឆ្ងល់នៅក្នុងការប្រុងប្រយ
ត្ន ហើយជួនកាលក៏ទន់ជ្រាយដែលគួរសោះ ឬក៏ត្រូវបានរារាំងមិនឱ្យមានការអនុ
វត្តនូវការដែលអាក្រក់ដែលពួកគេចង់ធ្វើ លទ្ធផលនោះគឺថាសូម្បីតែមនុស្ស
អាក្រក់ដែលបើកចំហរក៏នៅតែមិនតែងតែត្រូវបានដកចេញពីបក្សពួករបស់អ្នក
បរិសុទ្ធនោះទេ ។ ការនេះខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាជាកំហុសមួយ ហើយខ្ញុំមិនមានចេតនា
នឹងដោះសារទេ ក្នុងកាលដែលប៉ូលស្តីបន្ទោសយ៉ាងមុតមាំនៅក្នុងកូរិនថូស
នោះ ។ តែបើទោះជាជាក្រុមជំនុំហាក់ដូចជាច្រអូសនៅក្នុងការធ្វើតួនាទីគេ ក៏នៅ
តែម្នាក់ៗគ្មានសិទ្ធិនឹងយកដាក់ខ្លួននូវការសម្រេចចិត្តនៅក្នុងបំបែកចេញដែរ ។
ពិតណាស់ ខ្ញុំមិនបដិសេធថាវាជាតួនាទីរបស់អ្នកគោរពដល់ព្រះនៅក្នុងជៀស
ចេញពីការដែលធ្លាប់ធ្វើជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត ហើយមិនពាក់ព័ន្ធខ្លួនជាមួយ
នឹងពួកគេទៀតនៅក្នុងទំនាក់ទំនងដោយស្ម័គ្រចិត្តណាឡើយ ។ តែវាជាការមួយ
ក្នុងការគេចពីមិត្តដែលយកប្រយោជន៍នៃពួកទុច្ចរិត ។ មួយទៀត នៅក្នុងការ
ស្អប់ដល់ពួកគេ ការបដិសេធនូវការរូបរូមរបស់ក្រុមជំនុំ ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងកាលដែលគិតថាវាជាការប្រមាថដែលចូលរួមជាមួយនឹងនំប៉័ងព្រះ អម្ចាស់ជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត នោះពួកគេកាន់តែរឹងទទឹងជាងប៉ុលទៀតផង ។ ដោយសារនៅពេលដែលប៉ុលជម្រុញយើងឱ្យបានបរិសុទ្ធនិងបានចូលរួមនឹងវាផង នោះគាត់មិនទាមទារថាឱ្យម្នាក់ពិសោធន៍ដល់អ្នកម្នាក់ទៀតឡើយ ឬគ្រប់គ្នាទៅ កាន់ក្រុមជំនុំទាំងមូលឡើយ តែឱ្យម្នាក់ៗធ្វើការអះអាងខ្លួនតែផ្ទាល់ [១ កូរិនថូ ស 11:28] ។ ប្រសិនបើវាមិនស្របច្បាប់នៅក្នុងការប្រកបនឹងពិធីល្បែងព្រះ អម្ចាស់ជាមួយនឹងអ្នកដែលមិនសាកសម ពិតណាស់ប៉ុលនឹងប្រាប់យើងឱ្យសង្កេត មើលថាតើអ្នកណាម្នាក់នៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលធ្វើឱ្យកខ្វក់ដល់យើងដោយសារ សេចក្តីមិនបរិសុទ្ធរបស់គេនោះ ។ តែនៅពេលគាត់ទាមទារឱ្យម្នាក់ៗបញ្ជាក់ អះអាងខ្លួនឯង គាត់បង្ហាញថាយើងមិនត្រូវប៉ះពាក់អ្វីឡើយ ប្រសិនបើអ្នកណា ម្នាក់ដាក់បង្ខំមកលើយើង ។ អ្វីដែលមកបន្តយល់ស្របនឹងការនេះ ៖ "ដ្បិតអ្នក ណាបរិភោគមិនគួរសម អ្នកនោះឈ្មោះថាបរិភោគជាសេចក្តីជំនុំជំរះដល់ខ្លួនវិញ" [១ កូរិនថូស 11:29] ។ ប៉ុលមិននិយាយថា "មកលើអ្នកផ្សេង" ទេ តែថា "មកលើខ្លួនវិញ" ដោយត្រឹមត្រូវ ។ ដ្បិតមនុស្សម្នាក់ៗមិនមានអំណាចកំណត់ ថាអ្នកណាដែលនឹងត្រូវទទួលនិងអ្នកណាដែលត្រូវបដិសេធទេ ។ ការសម្គាល់ បែបនេះជារបស់ក្រុមជំនុំទាំងមូល ហើយមិនអាចអនុវត្តដោយគ្មានលំដាប់ លំដោយស្របច្បាប់ឡើយ ដូចដែលនឹងនិយាយថែមទៀតនៅខាងក្រោម ។ ដូច្នេះវានឹងអាក្រក់សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ណាដែលដឹកនាំរកភាពមិនសាកសម របស់អ្នកផ្សេងទៀត ជាអ្នកដែលគេមិនអាចនិងមិនគួរបិទនៅក្នុងការចូលទៅបា ន ។

16. ការអះអាងខុសឆ្គងនៃភាពឥតខ្ចោះចេញមកពីគំនិតដែលត្រូវបង្អួច

ប៉ុន្តែទោះបីជាពេលខ្លះការល្អៗនេះកើតឡើងក្នុងចំណោមមនុស្សល្អពីសេចក្តី
ខ្លះខ្លាំងចំពោះសេចក្តីសុចរិតក៏ដោយ យើងនឹងយល់ថា ភាពល្អខ្លះនេះកើត
មកជាជាងការឆ្លើងឆ្លៃ និងក្រអឺតក្រទម និងជាគំនិតមិនពិតអំពីភាពបរិសុទ្ធ
ជាជាងភាពបរិសុទ្ធពិត និងសេចក្តីខ្លះខ្លាំងពិតចំពោះវា ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកដែល
ក្លាហានជាងអ្នកផ្សេងទៀតញុះញង់ឱ្យចាកចេញពីក្រុមជំនុំ ហើយដូចជាអ្នកកាន់
ស្តង់ដារ គ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីការមើលងាយរបស់ពួកគេទាំងអស់ដើម្បីបង្ហាញ
ថាពួកគេប្រសើរជាងអ្នកផ្សេងទៀតនោះទេ ។ ដូច្នេះ អូហ្គីស្ទីន និយាយដោយ
ឈ្លាសវៃ និងល្អថា ៖ “របៀបនិងការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះដែលមានកម្រិតនៅ
គ្រប់ពេលវេលា គួរតែទាក់ទងនឹងការរូបរួមនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសន្តិ
ភាព” [អេភេសូ 4:3] ។ គំនិតនៃការអត់ធន់ទៅវិញទៅមកនេះ ដែលសាវ័ក
បានបង្ហាត់ឱ្យរក្សា ។ នៅពេលដែលវាមិនរក្សា នោះការដាក់ពិន័យជា
មធ្យោបាយដោះស្រាយមួយបង្ហាញឱ្យឃើញមិនត្រឹមតែនាំឱ្យហួសហេតុប៉ុណ្ណោះទេ
ថែមទាំងមានគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ហើយនៅលើបញ្ហានោះគ្មានមធ្យោបាយដោះ
ស្រាយអ្វីទាំងអស់ ។ មិនមែនដោយសារគេស្អប់អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកដទៃទេ តែ
ដោយសារការដេញតាមការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយខ្លួនឯង កូនៗនៃសេចក្តី
អាក្រក់ទាំងនេះខំប្រឹងអូសទាញ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏ត្រូវបំបែកមនុស្សសាមញ្ញ
ទន់ខ្សោយទាំងអស់ ដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធដោយអួតពីឈ្មោះរបស់ខ្លួនគេ ។ អួត
ដោយអំនួត ឆ្លុះឆ្លាំងភាពរឹងប៉ឹង បោកបញ្ឆោតក្នុងស្តង់ដាររបស់ខ្លួន មានបញ្ហា
ក្នុងការបំបះបំបោររបស់ពួកគេ មនុស្សអាក្រក់ទាំងនេះ ក្លែងបន្លំនូវភាពរឹងមាំ
ដូច្នេះពួកគេមិនអាចបង្ហាញថាពួកគេខ្វះពន្លឺនៃការពិតបានទេ ។ ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ
បង្ហាត់យើងឱ្យកែកំហុសរបស់បងប្អូនយើងដោយការយកចិត្តទុកដាក់សមស្រប

ព្រមទាំងរក្សាភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការរួបរួមនៃសន្តិភាព ។
 គោលការណ៍នេះពួកគេធ្វើឱ្យខូចដល់ការបូជានៃការបែកបាក់គ្នា និងឱកាសកាត់
 ពួកបងប្អូនចេញពីការប្រកបគ្នា ។ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលគោរពព្រះ និងប្រកប
 ដោយសន្តិភាព Augustine ផ្តល់ដំបូន្មាននេះថា៖ “ចូរកែតម្រូវអ្វីដែលគេអាច
 ធ្វើបានដោយសេចក្តីមេត្តា ។ ទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់និងថ្វីញថ្វីនិងសោកសង្រេង
 ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់អ្វីដែលពួកគេមិនអាច ។ រហូតដល់ព្រះសង្ឃកែតម្រូវ
 ឬនៅក្នុងពេលប្រមូលផលរំលឹកកូននិងជំនុំនូវអង្គមចេញ” [ម៉ាថាយ 13:40;
 3:12; លូកា 3:17] ។

សូមឱ្យអ្នកដែលគោរពព្រះទាំងអស់ខិតខំបំពាក់ខ្លួនដោយគ្រឿងសស្ត្រាវុធនេះ
 ក្រែងលោកពួកគេដែលហាក់ដូចជាខស្សាហ៍ព្យាយាម និងក្លាហានជាអ្នកបង្ហាញសេ
 ចក្តីសុចរិត នោះបែរជាចាកចេញពីនគរស្ថានសួគ៌ ដែលជានគរនៃសេចក្តី
 សុចរិតតែមួយគត់វិញ ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យអោយការរួបរួម
 នៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរក្សានៅក្នុងសង្គមខាងក្រៅនេះ អ្នកដែលចេញពី
 ការឃោរឃៅនៃមនុស្សទុច្ចរិត នោះគេបានបំបែកនិមិត្តសញ្ញានៃសង្គមនោះហើយ
 ដើរលើផ្លូវដែលជម្រាលទៅរកជ្រោះនៃការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ ។

សូមឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថា នៅក្នុងហ្វូងមនុស្សដ៏ច្រើនមានមនុស្សជាច្រើន
 ដែលពិតជាបរិសុទ្ធ និងគ្មានកំហុសនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ដែលគេចង់ផុត
 ពីការសម្គាល់របស់ពួកគេ ។ ចូរឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថា សូម្បីតែក្នុងចំណោមអ្នក
 ដែលហាក់ដូចជាមានជម្ងឺ ក៏មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនមានការពេញចិត្ត ឬ
 លើកសរសើរពីកំហុសរបស់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែបានដាស់តឿនម្តងហើយម្តងទៀត
 ដោយការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ប្រាថ្នាចង់បានជីវិតដ៏រស់នៅក្នុងគ្រងជាងនេះ ។ ចូរ

ឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថាមនុស្សមិនត្រូវកាត់ទោសដោយអំពើតែមួយឡើយ ដរាប
ណាអ្នកបរិសុទ្ធបំផុត ពេលខ្លះត្រូវរងការធ្លាក់ចុះដីសោកសៅបំផុត ។ អនុញ្ញាត
ឱ្យពួកគេសញ្ជឹងគិតថាតើការបម្រើព្រះបន្ទូល និងការចូលរួមនៅក្នុងអាថ៌កំបាំង
ដ៏ពិសិដ្ឋមានសារសំខាន់ខ្លាំងប៉ុណ្ណាសម្រាប់ការប្រមូលផ្តុំព្រះវិហារ ជាជាងលទ្ធ
ភាពដែលថាអំណាចទាំងមូលនេះអាចរលាយបាត់តាមរយៈកំហុសរបស់មនុស្ស
ទុច្ចរិតមួយចំនួន ។ ជាចុងក្រោយ សូមឱ្យពួកគេដឹងថា ក្នុងការប៉ាន់ស្មានការ
ជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៃក្រុមជំនុំពិតមានទម្ងន់ធ្ងន់ជាងមនុស្សទៅទៀត ។

(ភាពបរិសុទ្ធដែលមិនឥតខ្ចោះរបស់ក្រុមជំនុំមិនបានធ្វើឱ្យការបែកបាក់បាន
សុចរិតទេ តែផ្តល់នូវឱកាសសម្រាប់ការអនុវត្តនៅក្នុងវាសនាការអត់ទោសបាប
17-22)

17. សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំ

ពីព្រោះពួកគេក៏អះអាងថា ក្រុមជំនុំមិនមែនគ្មានគ្រឹះដែលហៅថាបរិសុទ្ធទេ វាស
មដែលពិសោធន៍នៅក្នុងសេចក្តីបរិសុទ្ធអ្វីដែលវាហូរហៀរ ពុំនោះទេ ប្រសិនបើ
យើងមិនមានបំណងទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំមួយទេ លើកលែងតែវាល្អឥតខ្ចោះនៅ
គ្រប់ជ្រុង នោះយើងនឹងមិនទុកឱ្យមានក្រុមជំនុំមួយសោះ ។ ពិត នេះជាសម្តី
របស់ប៉ូល ៖ “ព្រះគ្រីស្ទបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសផង ដើម្បីឱ្យទ្រង់បាន
ញែកពួកជំនុំចេញជាបរិសុទ្ធ ដោយបានលាងសំអាតនឹងទឹក គឺជាព្រះបន្ទូល
ប្រយោជន៍នឹងថ្វាយពួកជំនុំដ៏ឧត្តម ឥតប្រឡាក់ ឥតជ្រួញ ឬមានអ្វីឱ្យដូច
ឡើយ គឺឱ្យបានបរិសុទ្ធ ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបានវិញ ។” [អេភេសូ
5:25-27] ។ តែវាក៏មិនមែនមិនត្រូវនោះទេដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់កំពុងធ្វើការរាល់

ថ្ងៃនៅក្នុងធ្វើកុំអោយមានជ្រុញនិងសម្អាតស្នាមប្រឡាក់ចេញ ។ បន្ទាប់ពីការនេះ ក៏មានបន្តដែលថាភាពបរិសុទ្ធរបស់ក្រុមជំនុំមិនទាន់ពេញលេញនៅឡើយ ៖ វា មានការប្រសើរឡើងពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ តែមិនទាន់បានទៅដល់គោលដៅ នៃ សេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់វានៅឡើយ ដូចដែលនឹងត្រូវបានពន្យល់ឱ្យបានពេញលេញ ថែមទៀតនៅកន្លែងផ្សេង ។

ពួកហោរាធ្វើការទស្សនាថា នឹងមានក្រុងយេរូសាឡឹមបរិសុទ្ធដែល "សាសន៍ ដទៃនឹងឆ្លងកាត់" [យ៉ូអែល 3:17] ហើយនិងព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធបំផុតដែលអ្នក មិនស្គានឹងបានចូល [អេសាយ 35:8; 52:1] ។ ចូរយើងកុំយល់ទំនាយនេះថា ដូចជាសមាជិករបស់ក្រុមជំនុំគ្មានការខូចឡើយ តែពីព្រោះពួកគេរបស់ស្វែងរក សេចក្តីបរិសុទ្ធនិងភាពបរិសុទ្ធយ៉ាងខ្លាំង នោះភាពស្អាតដែលពួកគេមិនទាន់បាន ទទួលពេញលេញនូវឡើយត្រូវបានផ្តល់មកពួកគេដោយសេចក្តីសប្បុរសរបស់ ព្រះ ។ ហើយបើទោះជាមានពេលជាញឹកញាប់ភស្តុតាងមួយចំនួននៃការបន្សុត បែបនេះនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស ក៏យើងនៅតែត្រូវប្រកាន់ជាប់ថា ចាប់តាំងពី ការបង្កបង្កើតលោកិយមកគ្មានពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានមានក្រុមជំនុំ របស់ទ្រង់នោះទេ ។ ដ្បិតបើទោះជាមនុស្សជាតិទាំងមូលចាប់តាំងពីដើមមកបាន ពុករលួយនិងខូចបង់ទៅដោយសារអំពើបាបរបស់អាដាម ចេញពីរូបរាងដែលខូច បង់នេះ ទ្រង់តែងតែបន្សុតភាជនៈមួយចំនួនសម្រាប់នឹងកិត្តិយស [រ៉ូម 9:23] ដែលនឹងគ្មានសម័យកាលណាមួយគ្មានបទពិសោធន៍នូវសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ ឡើយ ។ ការនេះទ្រង់បានធ្វើអះអាងដោយសេចក្តីសន្យាយ៉ាងប្រាកដដូច្នេះថា ៖ "អញបានតាំងសញ្ញានឹងអ្នកដែលអញបានរើសតាំង អញបានស្បថនឹងដាវីឌអ្នក បម្រើអញថា អញនឹងតាំងពូជពង្សឯង ឱ្យនៅអស់កល្បជានិច្ច ក៏នឹងដំកល់រាជ

ឯងឱ្យនៅគ្រប់តំណរតទៅ ។” [ទំនុកដំកើង 89:3-4] ។ ក៏មានថា ៖ “ដ្បិត ព្រះយេស៊ូវបានជ័យក្នុងស៊ីយ៉ូន ទ្រង់សព្វព្រះទ័យចង់បានសំរាប់ជាលំនៅ របស់ទ្រង់នៅអស់កល្បជានិច្ច” [ទំនុកដំកើង 132:13-14] ។ “ឯព្រះដែល ទ្រង់ប្រទានព្រះអាទិត្យ សម្រាប់ជាពន្លឺនៅពេលថ្ងៃ ហើយព្រះច័ន្ទនិងតារាទាំង ប៉ុន្មានសម្រាប់បំភ្លឺនៅពេលយប់ បើបញ្ញត្តច្បាប់ទាំងនេះឃ្លាតចេញពីមុខអញទៅ កាលណា ពូជអ៊ីស្រាអែលនឹងលែងធ្វើជានគរ” [យេរេមា 31:35-36] ។

18. ឧទាហរណ៍នៃពួកហោរា

ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ពួកសាវ័ក និងស្នើរតែគ្រប់ហោរាបានបង្ហាញឧទាហរណ៍ថែម ទៀតពីការនេះដល់យើង ។ ការរៀបរាប់នោះពិតជាគួរឱ្យខ្លាចដែលអេសាយ យេរេមា យ៉ូអែល ហាបាគុក និងអ្នកផ្សេងទៀតទូញសោកនូវការធ្វើទុក្ខរបស់ ក្រុមជំនុំយេរូសាឡឹម ។ នៅក្នុងប្រជាពលរដ្ឋ នៅក្នុងការគ្រប់គ្រង នៅក្នុងក្នុង ភាពជាសង្ឃគ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ត្រូវបានខូចខ្ចាំង ដែលអេសាយមិនស្នាក់ស្នើក្នុង ការប្រដូចយេរូសាឡឹមទៅនឹងសូដុមនិងកូម៉ូរ៉ា [អេសាយ 1:10] ។ សាសនាត្រូវ បានមើលងាយដោយផ្នែក ផ្នែកខ្លះក៏ត្រូវបានបំផ្លាញ ។ នៅក្នុងសីលធម៌ម្នាក់ជា ញឹកញាប់សម្គាល់នូវអំពើចោរកម្ម ការប្លន់ ការបោកបញ្ឆោត ការសម្លាប់ និង ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដូចនោះ ។ ពួកហោរានៅតែមិនបង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីសម្រាប់ខ្លួន ពួកគេ ឬសង់អាសនាថ្មីដែលធ្វើការថ្វាយដង្ហាយដាច់ពីគ្នា ។ តែមិនថាអ្វីមនុស្ស ដូចម្តេច ពីព្រោះហោរាបានពិចារណាថាព្រះអម្ចាស់បានដាក់ព្រះបន្ទូលនៅក្នុង ចំណោមពួកគេ ហើយបានបង្កើតពិធីដែលទ្រង់ត្រូវបានថ្វាយបង្គំនៅទីនោះ នោះពួកគេលាងដៃដែលស្អាតទៅកាន់ទ្រង់នៅក្នុងចំណោមបក្សពួកមនុស្សទុច្ចរិត ។ ពិតប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើពួកគេបានគិតថាពួកគេនឹងអាចប្រឡាក់ដោយពិធី

នេះ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានស្លាប់មួយរយដងប្រសើរជាងអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេត្រូវបានទាញទៅទីនោះ ។ ជាលទ្ធផល ជាគ្មានអ្វីដែលរក្សាពួកគេពីការបង្កើតបំបែកដែលរក្សាចិត្តឆេះឆ្ងល់របស់ពួកគេដើម្បីនឹងរក្សាការរួបរួម ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើហោរាបរិសុទ្ធមានគោលការណ៍ទាំងនឹងការបំបែកខ្លួនរបស់ពួកគេពីក្រុមជំនុំពីព្រោះដោយសារការប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងជាច្រើន មិនមែនដោយសារមនុស្សម្នាក់ឬអ្នកផ្សេងណាទេ តែស្ទើរតែគ្រប់មនុស្សទាំងអស់ យើងអះអាងយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ខ្លួនយើង ប្រសិនបើហ៊ានដកខ្លួនចេញតែម្តងពីការប្រកបរបស់ក្រុមជំនុំដោយសារតែក្រុមសីលធម៌នៃមនុស្សទាំងអស់ដែលមិនស្របនឹងស្តង់ដារ ឬជំនួសជាមួយនឹងការសារភាពនូវសេចក្តីជំនឿរបស់គ្រីស្ទាន ។

19. ឧទាហរណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងរបស់ពួកសាវ័ក

នៅពេលនេះតើពិភពលោកមានលក្ខណៈដូចម្តេចនៅគ្រាបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងពួកសាវ័ក? បើទោះជាពេលនោះក៏ដោយសារអំពើបាបដ៏គួរឱ្យបារម្ភរបស់ជាវិស៊ី និងជីវិតដែលបណ្តោយខ្លួន ដែលជាទូទៅមានជ័យជំនះពួកគេចេញពីការអនុវត្តពិធីដដែលជាមួយនឹងរាស្ត្រ និងពីការប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងព្រះវិហារមួយជាមួយនឹងការអនុវត្តជាសាធារណៈនៃសាសនា ។ តើការនេះបានកើតឡើង លើកលែងតែអ្នកដែលបានរួមចំណែកនៅក្នុងពិធីនេះដូចគ្នាជាមួយនឹងមនសិកាបានដឹងថា ពួកគេមិនត្រូវបានប្រឡាក់ដោយការប្រកបជាមួយនឹងមនុស្សទុច្ចរិត?

ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មិនត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលដោយសារហោរានិងសាវ័ក នោះចូរឱ្យទុកសម្រាប់អំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ Cyprains និយាយបានយ៉ាងល្អថា ៖ “បើទោះជាវាហាក់ដូចជាកាជនៈឆ្មុះឆ្មាយ ឬមិនស្អាតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ វាគ្មាន

ហេតុផលថាហេតុអ្វីយើងផ្ទាល់គួរតែចេញពីក្រុមជំនុំនោះទេ ។ ប្រសើរជាងការនោះ យើងត្រូវតែខិតខំឱ្យបានក្លាយជាស្រូវសាលី យើងត្រូវតែព្យាយាមឱ្យខ្លាំងតាមដែលអាចធ្វើបានឱ្យបានក្លាយជាភាជន៍នៃមាសនិងប្រាក់ ។ តែការបំបែកភាជន៍ដ៏ជាកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង ដែលទ្រង់មានដំបងដែក" [ទំនុកដំកើង 2:9; វិវរណៈ 2:27] ។ ហើយកុំឱ្យនរណាម្នាក់អះអាងដូច្នេះសម្រាប់ខ្លួនគេនូវអ្វីដែលជាប់របស់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយអង្គនោះ ថាវាគ្រប់គ្រាន់នឹងរែងអង្គាមនិងញែកចំបើង [ម៉ាថាយ 3:12; លូកា 3:17] ហើយដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សដែលបំបែកគ្រប់ការឆ្កួតឆ្កាយនោះ [ម៉ាថាយ 13:38-41] ។ ពិតណាស់ភាពរឹងរូសនិងការកាត់សេចក្តីជាមុនដ៏អាក្រក់នេះពិតជាមានអំណូត ដែលភាពឆ្ងួតលីណាដ៏អាក្រក់ដែលវាមាន" ជាដើម ។

ដូច្នេះ សូមឱ្យចំណុចពីរខាងក្រោមនេះឈរឱ្យមាំមួន ។ ទីមួយ អ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តបោះបង់ការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំ (ជាកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានអធិប្បាយ និងចាត់ចែងធ្វើពិធី) គឺដោយគ្មានលេសឡើយ ។ ទីពីរ ទាំងអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សពិត ឬអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សច្រើនក្នុងវិធីណាមួយរារាំងយើងពីការប្រកាសជំនឿរបស់យើងនៅទីនោះដោយត្រឹមត្រូវក្នុងពិធីដែលបានតែងតាំងដោយព្រះ ។ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ព្រះមិនត្រូវរងរបួសដោយការមិនសក្តិសមរបស់អ្នកដទៃ ទោះជាត្រួតគ្នាល ឬមនុស្សធម្មតាក៏ដោយ ។ ក៏មិនមែនពិធីដែលមិនសូវបរិសុទ្ធជាងនោះទេ និងការគោរពតិចជាងនោះទេសម្រាប់មនុស្សបរិសុទ្ធនិងទៀងត្រង់ ដោយសារវាត្រូវបានធ្វើឡើងដោយមនុស្សមិនស្អាតនោះទេ ។

20. ការអត់ទោសបាបនិងក្រុមជំនុំ

ភាពឆ្លើងឆ្លៃ និងភាពក្រអឺតក្រអួបរបស់ពួកគេកាន់តែទៅឆ្ងាយទៅៗ ដ្បិតពួកគេ មិនទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំទេ លុះត្រាតែវាគ្មានកំហុសសូម្បីតែបន្តិច ។ តាមពិតទៅ ពួកគេខឹងនឹងត្រូវទៀងត្រង់ ពីព្រោះពួកគេដោយការជំរុញអ្នកជឿឱ្យប្រសើរឡើង ពួកគេបង្រៀនពួកគេឱ្យចូរពេញមួយជីវិតក្រោមបន្ទុកនៃអំពើអាក្រក់ និងដើម្បី សុំការលើកលែងទោស ។ អ្នកប្រឆាំងរបស់យើងជំទាស់ថា ដោយន័យនេះ មនុស្សត្រូវបាននាំចេញពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ។

ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាក្នុងការជំរុញមនុស្សឱ្យមានភាពល្អឥតខ្ចោះ យើងមិនត្រូវនឿយ ហត់ដោយសន្សឹមៗ ឬដោយយឺតយ៉ាវឡើយ គឺរឹងតែមិនត្រូវបោះបង់ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំនិយាយថា វាគឺជាការថ្លៃប្រឌិតដ៏អាក្រក់មួយ សម្រាប់គំនិតរបស់យើង ខណៈពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងការរត់ប្រណាំងនៅ លើផែនដី ក្នុងការដែលដឹងអំពីភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់យើង ។ ដូច្នេះនៅក្នុង គោលនៃសេចក្តីជំនឿ ការអភ័យទោសពីអំពើបាប សមស្របនឹងការលើកឡើង អំពីក្រុមជំនុំ ។ ដ្បិតដូចដែលមនុស្សម្នាក់អាននៅក្នុងពួកហោរា មានតែរាស្ត្រ និងគ្រួសារនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបាននេះ ។ [អេសាយ 33:14-24] ។ ដូច្នេះ ការសាងសង់ក្រុងយេរូសាឡឹមស្ថានសួគ៌គួរតែមកមុនគេ ហើយនៅក្នុង នោះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគួរតែមានកន្លែងមួយ ដើម្បីឱ្យអំពើទុច្ចរិតរបស់ អស់អ្នកដែលចូលមកក្នុងក្រុងនោះត្រូវលុបបំបាត់ចោល ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនិយាយ ថា វាគួរតែត្រូវបានសាងសង់ឡើងជាមុន មិនមែនថាអាចមានក្រុមជំនុំណាមួយ ដោយគ្មានការអត់ទោសពីអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះអម្ចាស់បានសន្យា នឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់តែមួយគត់ក្នុងការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ការអត់ទោសបាបគឺសម្រាប់យើង ជាលើកដំបូងចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ និងនគរ

របស់ព្រះ ។ បើគ្មានវាទេ នោះក៏គ្មានសេចក្តីសញ្ញា ឬចំណងជាមួយព្រះដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់មានប្រសាសន៍តាមរយៈព្យាករីថា ៖ “នៅថ្ងៃនោះអញក៏នឹងតាំងសញ្ញាឱ្យគេ ជាមួយនឹងសត្វនៅផែនដី និងសត្វហើរលើអាកាស ហើយសត្វល្អិតវានៅដីផង អញនឹងបំបាក់ធ្នូនិងដាវ ហើយធ្វើឱ្យការសង្គ្រាមបាត់ចេញពីស្រុកទៅ ឱ្យគេបានដេកទៅយ៉ាងសុខសាន្ត ។ នោះអញនឹងដណ្តឹងនាងសម្រាប់អញ ទុកជាដរាបតទៅ អើ អញនឹងដណ្តឹងនាងសម្រាប់អញ ដោយសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីយុត្តិធម៌ សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណា” [ហូសេ 2:18-19] ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់ផ្សះផ្សាយើងនឹងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់តាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀត នៅពេលដែលទ្រង់ប្រកាសថា មនុស្សដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យខ្ចាត់ខ្ចាយទៅដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាមកម្តងទៀត ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ក៏នឹងសម្អាតគេឱ្យស្អាត ទាំងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ជាអំពើដែលគេបានប្រព្រឹត្តរំលងនឹងអញ” [យេរេមា 33:8] ។ ដូច្នេះ យើងចាប់ផ្តើមមុននៅក្នុងក្រុមរបស់ក្រុមជំនុំដោយសញ្ញានៃការជ្រមុចទឹក ដែលបង្រៀនយើងថាច្រកចូលទៅក្នុងគ្រួសាររបស់ព្រះមិនបើកដល់យើងឡើយ ទាល់តែយើងបានស្អាតជាមុនពីភាពកខ្វក់សិនដោយសារសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ។

21. ការអត់ទោសដែលនៅជាប់ជានិច្ចសម្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំ!

ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែតាមរយៈការអភ័យទោសពីអំពើបាបប៉ុណ្ណោះទេ ដែលទទួលនិងរាប់យើងជាកូនចិញ្ចឹមតែម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាឱ្យចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែតាមរយៈមធ្យោបាយដូចគ្នា ទ្រង់ការពារ និងរក្សាយើងនៅទីនោះ ។ តើការផ្តល់ការលើកលែងទោសដល់យើងដែលមានកំណត់មកដោយគ្មានប្រយោជន៍ នោះ

នឹងមានន័យអ្វីទៅ? មនុស្សដែលគោរពព្រះគ្រប់រូបគឺជាសាក្សីផ្ទាល់ខ្លួនថា សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ ប្រសិនបើវាត្រូវបានផ្តល់តែមួយដងទេ នោះនឹងក្លាយជាអសារ និងបំភាន់ហើយ ដោយសារម្នាក់ៗដឹងយ៉ាងច្បាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់អំពីការអាក្រក់ជាច្រើនដែលត្រូវការសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ ហើយច្បាស់ណាស់ថាព្រះជាម្ចាស់មិនធ្វើការសន្យានូវព្រះគុណនេះដោយឥតប្រយោជន៍ទេ ជាពិសេសចំពោះគ្រួសាររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ។ ទ្រង់បញ្ជាឱ្យគេនាំសារនៃការផ្សះផ្សាដដែលៗជាប្រយោជន៍ដល់មិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ ។ ដូច្នេះដូចដែលយើងធ្វើ ដាននៃអំពើបាបនៅជុំវិញយើងពេញមួយជីវិត លុះត្រាតែយើងត្រូវបានគាំទ្រដោយព្រះគុណស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងការអត់ទោសអំពើបាបរបស់យើង ទាល់តែយើងស្នាក់នៅមួយរយៈនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅកូនចៅរបស់ទ្រង់ឱ្យមករកសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែសង្ឃឹមថា គេមានការលើកលែងទោសរួចរាល់ហើយសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងត្រូវតែជឿយ៉ាងមុតមាំថា ដោយសារចិត្តសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលផ្សះផ្សាដោយគុណធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការញែកជាបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណ អំពើបាបត្រូវបានលើកលែងទោសជាប្រយោជន៍ដល់យើង ជាអ្នកដែលត្រូវបានទទួល និងបញ្ចូលទៅក្នុងរូបកាយនៃក្រុមជំនុំ ។

22. ចេស្ដានៃកូនសោរ

ដើម្បីនឹងផ្តល់មកនូវផលប្រយោជន៍ទាំងនេះដល់យើង កូនសោររបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានផ្តល់មក ។ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទផ្តល់ការបង្គាប់ទៅកាន់សាវ័ក ហើយបានដាក់លើពួកគេនូវអំណាចនៅក្នុងការអត់ទោសបាប [ម៉ាថាយ 16:19;

18:18; យ៉ូហាន 20:23] ទ្រង់មិនប្រាថ្នាខ្លាំងពេកទេដែលថាពួកសាវ័កបានរួចពី អំពើបាបអស់អ្នកដែលអាចនឹងប្រែចិត្តពីអំពើទុច្ចរិតមកជាជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាពួកគេត្រូវតែដកតំណែងនេះជារៀងរហូតក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ប៉ុន្តែ បង្រៀនរឿងនេះ នៅពេលគាត់សរសេរថា បេសកកម្មនៃការផ្សះផ្សាត្រូវបាន ប្រគល់ឱ្យទៅអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំ ហើយថាដោយសារវា ពួកគេត្រូវបាន ដាស់តឿនម្តងហើយម្តងទៀតឱ្យរាស្ត្រត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយព្រះនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ។[២ កូរិនថូស5:18, 20]. ហេតុដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការរូបរាងនៃពួក បរិសុទ្ធ អំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានអត់ទោសឱ្យយើងជាបន្តបន្ទាប់ដោយកិច្ចការ នៃក្រុមជំនុំខ្លួនឯង នៅពេលដែលពួកបព្វជិត ឬប៊ីស្ស្វេដែលដំណែងនេះត្រូវ បានប្រព្រឹត្តតម្រើងមនសិការដៃគោរពដល់ព្រះដោយការសន្យានៃដំណឹងល្អក្នុង ក្តីសង្ឃឹមនៃការលើកលែងទោស និងការអភ័យទោស ។ ការនេះពួកគេធ្វើទាំង សាធារណៈ និងឯកជន តាមតម្រូវការចាំបាច់ ។ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន ដោយសារភាពទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ ក៏ត្រូវការការល្អងលោមផ្ទាល់ខ្លួន ។ ហើយប៉ុលបានរៀបរាប់ថា មិនត្រឹមតែនៅក្នុងការផ្សព្វផ្សាយព្រះបន្ទូលជាសាធារ ណៈប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយផងដែរ គាត់បានបញ្ជាក់ពីសេចក្តីជំនឿ របស់គាត់លើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានដាស់តឿនបុគ្គលម្នាក់ៗអំពីគោលលទ្ធិនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ ។ [កិច្ចការ 20:20-21] ។

អាស្រ័យហេតុនេះ យើងគួរកត់សំគាល់ចំណុចបីនៅទីនេះ ។ ទីមួយ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ភាពបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យដែលកូនរបស់ព្រះពូកែ ពួកគេនៅតែ - ដរាបណាពួកគេរស់នៅក្នុងរូបកាយរមែងស្លាប់នៅតែមិនអាចឈរនៅចំពោះព្រះ ដោយគ្មានការអភ័យទោសពីអំពើបាបឡើយ ។ ទីពីរ អត្ថប្រយោជន៍នេះជាកម្ម

សិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលយើងមិនអាចទទួលបាន លុះត្រាតែយើងនៅជាប់នឹង ក្រុមជំនុំ ។ ទីបី វាត្រូវបានចែកចាយដល់យើងតាមរយៈអ្នកបម្រើ និងគ្រូ គង្វាលនៃក្រុមជំនុំ មិនថាដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ ឬដោយការធ្វើពិធីនោះទេ ។ ហើយនៅទីនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីអំណាចនៃកូនសោ ដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានដល់សង្គមនៃអ្នកជឿ ។ ដូច្នេះហើយ សូមឱ្យយើងម្នាក់ៗរាប់វាជា កាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន ដើម្បីស្វែងរកការអភ័យទោសពីអំពើបាបតែកន្លែងដែលព្រះ អម្ចាស់បានដាក់វា ។ ការផ្សះផ្សាសាធារណៈ ដែលទាក់ទងនឹងរឿង នឹងត្រូវ ពិភាក្សាជំនួសវិញ ។

(ហេតុការណ៍ដែលសម្តែងនូវការអត់ទោសនៅក្នុងចំណោមពួកអ្នកជឿ, 23- 29)

23. គ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវស្វែងរកការអត់ទោសបាបរបស់ពួកគេ

ប៉ុន្តែ ដោយសារវិញ្ញាណដែលខ្ញុំបាននិយាយកំពុងព្យាយាមឆក់យកចេញពីក្រុម ជំនុំជាយុត្តាធិការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងត្រូវពង្រឹងមនសិការរបស់យើងឱ្យកាន់តែ ខ្លាំងឡើងប្រឆាំងនឹងគំនិតដែលមានជំងឺរាតត្បាតបែបនេះ ។ មានពេលមួយ ពួក Novatianists បានបំផុសគំនិតដល់ពួកជំនុំជាមួយនឹងការបង្រៀននេះ ប៉ុន្តែនៅសម័យរបស់យើងមានអាណាបាទីស្ទខ្លះ (មិនខុសពីពួក Novatianists) ដែលកំពុងឈានទៅរកភាពឆ្គួតដូចគ្នា ។ ដ្បិតពួកគេយល់ថា ក្នុងពិធីបុណ្យ ជ្រមុជទឹក រាស្ត្ររបស់ព្រះបានកើតឡើងវិញក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងដូចជាទេវតា ដោយមិនមានភាពសៅហ្មងដោយអំពើអាក្រក់ខាងសាច់ឈាមឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើក្រោយពីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកណាម្នាក់បានដួលទៅវិញទៅមក

នោះគេមិនទុកអ្វីសម្រាប់គាត់ឡើយ ក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន របស់ព្រះ ។ សរុបមក ចំពោះមនុស្សមានបាបដែលបានលាចាកលោក បន្ទាប់ ពីបានទទួលព្រះគុណ ពួកគេមិនសង្ឃឹមលើការលើកលែងទោសឡើយ ។ ដ្បិតគេ មិនទទួលស្គាល់ការអត់ទោសបាបផ្សេងទៀតក្រៅពីការដែលពួកគេបានកើតជា លើកដំបូងឡើយ ។

ទោះបីជាគ្មានការភូតភរត្រូវបានបដិសេធយ៉ាងច្បាស់ដោយបទគម្ពីរក៏ដោយ ពីព្រោះអ្នកទាំងនេះរកឃើញមនុស្សដែលត្រូវដាក់ (ដូចពេលដែល Novatus មានអ្នកដើរតាមច្រើនណាស់) សូមឱ្យយើងបង្ហាញយ៉ាងខ្លីថាពួកគេមានចេតនា ឆ្កួតទៅលើខ្លួនឯង និងការបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នកដទៃ ។

ទីមួយ ដោយសារតែតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកបរិសុទ្ធភ្នាល់ថ្ងៃធ្វើការ អធិស្ឋាននេះឡើងវិញ “សូមអត់ទោសឱ្យយើងនូវសេចក្តីកំហុសរបស់យើង” [ម៉ាថាយ 6:12] ពួកគេមិនសង្ឃឹមថាខ្លួនជាកូនបំណុលទេ ។ ហើយការទូលអង្វរ របស់ពួកគេមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានដាក់ចុះថា ពួកគេត្រូវ ស្វែងរកតែអ្វីដែលទ្រង់នឹងប្រទានដល់ពួកគេ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ទោះបីជាព្រះ រូបិតាបញ្ជាក់ថាទ្រង់នឹងស្តាប់រាល់ការអធិស្ឋានក៏ដោយ ការច្បាស់លាស់នេះទ្រង់ បានបោះត្រាជាមួយនឹងការសន្យាពិសេសមួយ ។ តើយើងចង់បានអ្វីទៀត? ព្រះអម្ចាស់តម្រូវឱ្យពួកបរិសុទ្ធសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ—ហើយពិតជាបន្ត រហូតពេញមួយជីវិត ។ ហើយទ្រង់សន្យាលើកលែងទោស ។ តើការលើកលែង ពួកគេពីអំពើបាបនោះមានភាពក្លាហានយ៉ាងណា ឬបើពួកគេជំពប់ដួល តើនឹង ដកពួកគេចេញពីព្រះគុណទាំងស្រុងមែនទេ? តើឥឡូវនេះតើគួរឱ្យយើងអត់ ទោសដល់អ្នកណា? តើវាមិនមែនជាបងប្អូនរបស់យើងទេ [ម៉ាថាយ 9:12-13]

២២]? តើទ្រង់បង្គាប់នេះក្នុងគោលបំណងអ្វី ក្រៅពីយើងគួរត្រាប់តាមសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់? ដូច្នេះ ទ្រង់មិនអត់ទោសម្តងឬពីរដងឡើយ ប៉ុន្តែជាញឹកញាប់ដូចជាមនុស្សដែលដឹងខ្លួនពីការរំលងរបស់ខ្លួន ដែលស្រែករកទ្រង់ ។

**24. ព្រះគុណដ៏ពេញបរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់អ្នកជាដែលមានបាបនៅក្រោម
ការតាំងសញ្ញាចាស់ ៖ ក្រឹត្យវិន័យ**

ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងសម្លៀកបំពាក់ដ៏ក្រៀមក្រំនៃក្រុមជំនុំ ៖ អយ្យកោត្រូវបានកាត់ស្បែក ជ្រើសរើសឱ្យចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញា ត្រូវបានបង្រៀនទ្វេដងពីភាពសុចរិត និងភាពស្មោះត្រង់ដោយការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់ឪពុកពួកគេ-- នៅពេលពួកគេយុបយិតគ្នាសម្លាប់បងប្រុសរបស់ពួកគេ [លោកុប្បត្តិ 37:18] ។ នេះគឺជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលសូម្បីតែចោរដែលចោកទាបបំផុតក៏គួរស្អប់ខ្ពើមដែរ ។ ទីបំផុតបានបន្ទន់តាមដំបូន្មានរបស់យូដា ពួកគេបានលក់គាត់ [លោកុប្បត្តិ 37:28] ។ ប៉ុន្តែនេះក៏ជាអំពើឃោរឃៅដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាន ។ ស៊ីមាន និងលេវី ដោយសងសឹកដោយខុសច្បាប់ [ការសៅហ្មងរបស់ប្អូនស្រីគេ] ជាទង្វើមួយដែលបានថ្កោលទោសផងដែរដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ឪពុកពួកគេ បានផ្ទុះកំហឹងប្រឆាំងនឹងពួកស៊ីតែម [លោកុប្បត្តិ34:25] ។ រូបេនបានធ្វើបាបបំពានលើគ្រែរបស់ឪពុកខ្លួនដោយសេចក្តីលោភលន់ដ៏អាក្រក់ [លោកុប្បត្តិ 35:22] ។ យូដាចង់បណ្តោយខ្លួនក្នុងអំពើសហាយស្មន់ ហួសពីច្បាប់ធម្មជាតិចូលទៅរកប្រពន្ធរបស់កូនគាត់ [លោកុប្បត្តិ 38:16] ។ ទោះបីជានៅឆ្ងាយពីការបណ្តេញចេញពីប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសក្តី មនុស្សទាំងនេះត្រូវបានលើកឡើងជាប្រធានបទ !

ចុះដាវីឌ? កាលណាជាប្រធានគ្រប់គ្រងយុត្តិធម៌ តើទ្រង់បើកផ្លូវឱ្យតណ្ហាដោយខ្វាក់ភ្នែក ដោយការបង្ហូរឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់យ៉ាងណា [២ សាំយ៉ូអែល 11:4, 15]! គាត់បានកើតជាថ្មីរួចហើយ ហើយក្នុងចំណោមអ្នកដែលកើតមកវិញគឺត្រូវបានតុបតែងដោយការសរសើរដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់បានប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មនោះ (គួរឱ្យរន្ធត់ផងសូម្បីតែក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ) ហើយនៅតែទទួលបានការលើកលែងទោស [២ សាំយ៉ូអែល 12:13] ។

ហើយ (មិនឱ្យរំលងគំរូបុគ្គល) ជាញឹកញាប់ដូចដែលការសន្យានៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងក្រិក្សរីនីយ៉េ និងព្យាករណ៍ចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដូច្នេះជារឿយៗព្រះអម្ចាស់បង្ហាញថាទ្រង់មានឆន្ទៈក្នុងការអត់ទោសកំហុសរបស់រាស្ត្រទ្រង់! តើអ្វីដែលលោកម៉ូសេសន្យានឹងកើតឡើង នៅពេលរាស្ត្រដែលធ្លាក់ក្នុងការក្បត់សាសនានឹងត្រឡប់មកឯព្រះអម្ចាស់វិញ? “នោះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់នឹងបំផ្លាស់សណ្ឋានឈ្មើយរបស់ឯង ព្រមទាំងអាណិតមេត្តាដល់ឯង ហើយនឹងប្រមូលឯងមកពីគ្រប់ទាំងសាសន៍ ជាកន្លែងដែលទ្រង់បានកំចាត់កំចាយឯងទៅនៅនោះមកវិញ ។ ទោះបីពួកឯងដែលត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយនោះ បានទៅនៅដល់ទីបំផុតនៃជើងមេឃក៏ដោយ គង់តែព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់នឹងប្រមូលនឹងនាំយកឯងពីទីនោះមកវិញដែរ ។” [ចេទិយកថា 30:3-4] ។

25. ព្រះដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះដល់ព្រះជឿដែលមានបាបនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាចាស់ ៖ ពួកហោរា

ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចង់ចាប់ផ្តើមការរាប់ដែលមិនចេះចប់ទេ ។ ដ្បិតក្នុងហោរាមានពេញទៅដោយការសន្យាបែបនេះ ដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់រាស្ត្រ ទោះបីពួកគេត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏គ្មានកំណត់ក៏ដោយ ។ តើមានអំពើទុច្ចរិតអ្វីជាងការបះបោរទៀត? ព្រោះវាត្រូវបានគេហៅថាការលែងលះរវាងព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមជំនុំ ។ ប៉ុន្តែ វាលើសពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះផង ។ “តើមនុស្សណានៅទីនោះ?” (ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈយេរេមា) “តើអ្នកណាបើប្រពន្ធភាត់ពេស្យាខ្លួនទៅនឹងមនុស្សផិតក្បត់ តើអ្នកណាអាចទ្រាំរិលមកឱបនាងវិញ? ឱ យូដាអើយ ដោយអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់អ្នករាល់គ្នា ។ ផែនដីបានពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សៅហ្មងរបស់អ្នក ។ ត្រលប់មកអញវិញ អញនឹងទទួលឯង” [យេរេមា 3:1] ។ “ចូររិលមកវិញចុះ អញនឹងមិនបំភ័យឯងដោយទឹកមុខអញទេ ដ្បិតអញមានសេចក្តីមេត្តា អញនឹងមិនក្រោធជាដរាបឡើយ ។” [យេរេមា 3:12] ។ ពិតប្រាកដណាស់ មិនអាចនឹងមានអារម្មណ៍ណាផ្សេងទៀតនៅក្នុងទ្រង់ដែលបានអះអាងថា ទ្រង់មិនចង់បានសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សមានបាបឡើយ តែចង់បានឱ្យគេប្រែចិត្តហើយមានជីវិតរស់វិញ [អេសេគាល 18:23, 32; 33:11] ។ ដូច្នេះ នៅពេលសាឡូម៉ូនធ្វើពិធីថ្វាយព្រះវិហារ គាត់មានចេតនាឱ្យវាបានប្រើប្រាស់សម្រាប់ថ្វាយការអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានការអត់ទោសបាបបានឆ្លើយតប ។ “បើកាលណាគេធ្វើបាបនឹងទ្រង់...ហើយទ្រង់កើតមានសេចក្តីក្រោធនឹងគេ ព្រមទាំងប្រគល់គេដល់ពួកខ្មាំងសត្រូវ...ហើយបែរត្រឡប់ចិត្តមកវិញ ព្រមទាំងទូលអង្វរដល់ទ្រង់នៅក្នុងស្រុករបស់ពួកសាសន៍ដែលដឹកនាំគេ ទៅជាឈ្លើយនោះដោយពាក្យថា យើងខ្ញុំបានធ្វើបាបហើយ ក៏បានប្រព្រឹត្តក្រវិចក្រវៀន ហើយធ្វើការអាក្រក់

ផង បើសិនជាគេរំលឹកឡប់មកឯទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត អស់ពីព្រលឹង នៅក្នុង ស្រុករបស់ខ្មាំងសត្រូវ ដែលបាននាំគេទៅជាឈ្មើយនោះ ហើយក៏អធិស្ឋានដល់ ទ្រង់ ទាំងបែរមកឯស្រុកនេះ ដែលទ្រង់បានប្រទានឱ្យពួកព្រះយុគាគេ គឺជាទី ក្រុង ដែលទ្រង់បានរើសតាំង និងព្រះវិហារ ដែលទូលបង្គំបានស្ដង់ថ្វាយព្រះ នាមទ្រង់ នោះសូមទ្រង់ប្រោសស្ដាប់ពីលើស្ថានសួគ៌ ជាទីលំនៅទ្រង់ ចំពោះ ពាក្យដែលគេអធិស្ឋានហើយទូលអង្វរនោះ ព្រមទាំងសំរេចសេចក្ដីត្រឹមត្រូវឱ្យគេ ផង សូមអត់ទោសដល់រាស្ត្រទ្រង់ ដែលបានធ្វើបាបនឹងទ្រង់ដូច្នេះ ហើយអស់ ទាំងការរំលងច្បាប់ ដែលគេបានប្រព្រឹត្តទាស់នឹងទ្រង់ដែរ សូមបណ្ដាលឱ្យពួក អ្នកដែលនាំគេទៅជាឈ្មើយនោះ បានអាណិតមេត្តាដល់គេវិញ” [១

ពង្សាវតារក្សត្រ 8:46-50] ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ការមិនបានតែងតាំងជាអសារ នូវក្រិត្យវិន័យជាវាល់ថ្ងៃនូវការថ្វាយដង្ហាយលោះបាបនោះដែរ [ជនគណនា 28:3] ។ ដ្បិតប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនបានមើលឃើញមុនថារាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹង នៅតែបន្តជាបន្ទុកដោយជម្ងឺនៃបានទេ នោះទ្រង់នឹងមិនបានបង្កើតវិធីដើម្បីនឹង ដោះស្រាយឡើយ ។

26. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់អ្នកជឿដែលមានបាបនៅក្រោម ការតាំងសញ្ញាថ្មី

តើអត្ថប្រយោជន៍នេះត្រូវបានដកចេញពីអ្នកជឿដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលភាពពេញលេញនៃព្រះគុណត្រូវបានបង្ហាញ ឱ្យពួកគេមិនហ៊ានអធិស្ឋានសុំ ការលើកលែងទោសពីអំពើបាប ហើយប្រសិនបើពួកគេបានធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់អាក់ អន់ចិត្ត នោះតើពួកគេមិនទទួលបានសេចក្ដីមេត្តាករុណាទេ? តើនេះនឹងមានអ្វី ផ្សេងទៀតក្រៅពីការនិយាយថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ

មិនមែនជាការសង្គ្រោះនៃរាស្ត្រទ្រង់ទេ ប្រសិនបើព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធសម្រាប់ ការអត់ទោសបាប ឥឡូវនេះត្រូវបានគេនិយាយថាត្រូវយកចេញទាំងស្រុង? ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានជំនឿលើបទគម្ពីរ ដែលប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា នៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះគុណ និងភាពទន់ភ្លន់របស់ព្រះអម្ចាស់បានលេចមកយ៉ាងពេញ លេញ នោះភាពពោរពេញនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នឹងត្រូវហូរចេញមក [ទីតុស 1:9; 3:4; ២ ទីម៉ូថេ 1:9] ហើយការផ្សះផ្សាររបស់ព្រះនឹងមនុស្សម្តង ទៀតត្រូវបានសម្រេចបំពេញ [២ កូរិនថូស 5:18]- ចូរយើងកុំសង្ស័យថាសេចក្តី អាណិតអាសូររបស់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌ដែលហូរចេញមកយ៉ាងបរិបូរណ៍នោះ ឡើយ ជាងដែលវាត្រូវកាត់ផ្តាច់ពង្រួញឡើយ ។

ហើយភស្តុតាងនៃការនេះមិនខ្វះទេ ។ ពេត្រុសជាអ្នកដែលបានស្តាប់ថាអ្នកណា ដែលមិនសារភាពពីព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចំណោមមនុស្ស គេនឹងត្រូវ បដិសេធនៅក្នុងចំណោមពួកទេវតារបស់ព្រះដែរ [ម៉ាថាយ 10:33; ម៉ាកុស 8:38], គេបានបដិសេធទ្រង់បីដង គេជាអ្នកដែលមានបណ្តាសា [ម៉ាថាយ 26:74] ។ តែគេនឹងមិនត្រូវដកចេញនូវការអត់ទោសឡើយ [លូកា 22:32; យ៉ូហាន 21:15] ។ អស់អ្នកដែលរស់នៅដោយគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នៅក្នុង ចំណោមពួកជំនុំថែសូឡូនិចដែលត្រូវស្តីបន្ទោសរបៀបនោះ កាលដែលត្រូវបាន អញ្ជើញមកកាន់ការលន់តូបាប [២ ថែសូឡូនិក 3:14-15; 3:6] ។ ស៊ីម៉ូន ជាអ្នកចេះវេទមន្តក៏មិនត្រូវបានដេញចេញទៅឱ្យអស់សង្ឃឹមដែរ តែបែរជាត្រូវ បានប្រាប់ឱ្យមានសង្ឃឹមវិញ នៅពេលពេត្រុសប្រាប់គាត់ឱ្យជ្រកកោននៅក្រោម ការអធិស្ឋាន [កិច្ចការ 8:22] ។

27. ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះទៅកាន់ក្រុមជំនុំ

ចុះយ៉ាងណាវិញដែលថា ពេលដែលអំពើបាបដ៏សាហាវបំផុតមានពេលខ្លះមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំទាំងមូល ប៉ុលបានដោះលែងពួកគេដោយផ្ទុយៗពីពួកគេ ជាជាងដាក់បណ្តាសាមេដឹកនាំរបស់ពួកគេ? ការរត់ចោលស្រុកកាឡាទីមិនមែនជាការរំលងបន្តិចណាឡើយ [កាឡាទី1:6; 3:1; 4:9] ។ ក្រុមជំនុំកូរិនថូសមិនអាចដោះសារបានតិចជាងពួកគេទេ ព្រោះពួកគេមានអំពើទុច្ចរិតមិនតិចទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវបានរារាំងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលនៅក្នុងភាពស្មោកគ្រាក អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ និងអត់ប្រយោជន៍ បានធ្វើបាបច្រើនជាងអ្នកផ្សេងទៀតត្រូវបានអញ្ជើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ឱ្យប្រែចិត្ត [២ កូរិនថូស 12:21] ។ សម្រាប់សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់នៅតែស្ថិតស្ថេរ ហើយនឹងនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូតដែលទ្រង់បានផ្តល់បញ្ជាក់យ៉ាងឱឡារិកជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ សាឡូម៉ូនពិត និងសមាជិករបស់ទ្រង់ក្នុងពាក្យទាំងនេះ ៖ “កូនចៅរបស់ដាវីឌលះចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង ហើយមិនដើរតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់យើង បើពួកគេបង្គាប់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ... ហើយមិនកាន់តាមបទបញ្ញត្តិរបស់យើង... យើងនឹងធ្វើទោសការរំលងរបស់គេដោយដំបង ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេមានស្នាមឆ្គុត ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនដកចេញពីគេទាំងស្រុងឡើយ” [ទំនុកដំកើង 89:30-33] ។ ជាចុងក្រោយ តាមលំដាប់នៃគោលសេចក្តីជំនឿ យើងត្រូវបានបង្រៀនថា ព្រះគុណជាបន្តសម្រាប់អំពើបាបនៅតែមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅពេលដែលព្រះវិហារដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ត្រូវបានបង្កើតឡើង នោះការអត់ទោសបាបត្រូវបានបន្ថែមទៅវាផង ។

28. តើមានតែអំពើបាបដែលបានដឹងទេដែលត្រូវបានអត់ទោសឱ្យ?

មនុស្សមួយចំនួន អ្នកដែលមានសេចក្តីប្រមាទជាង កាលឃើញសេចក្តីប្រៀនប្រដៅរបស់ល្ខូរ៉ាថើសដោយសេចក្តីច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរ មិនចាត់ទុករាល់អំពើបាបទាំងឡាយណាដែលមិនអាចលើកលែងទោសឱ្យបានឡើយ គឺមានតែការបំពានច្បាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដែលធ្វើដោយដឹង និងដោយចេតនា ។ ពេលនេះ អ្នកដែលពោលយ៉ាងនេះ រមែងមិនលើកលែងទោសអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្នកដែលអវិជ្ជា ។ ប៉ុន្តែតាមក្រឹត្យវិន័យ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឱ្យថ្វាយយញ្ញបូជាមួយប្រភេទ ដើម្បីដង្វាយឆ្លូនសម្រាប់អំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់អ្នកជឿ [លេវីវិន័យ 6:1] ។ ប្រភេទមួយផ្សេងទៀតដើម្បីលោះអំពើល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ [លេវីវិន័យ ៤:១៥] ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អំពើបាបកម្មស្ម័គ្រចិត្ត គឺមិនអនុញ្ញាតឱ្យផុតពីអំពើបាបអ្វីឡើយ! ខ្ញុំនិយាយថា គ្មានអ្វីជាក់ស្តែងជាងការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទតែម្នាក់ឯងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីលើកលែងទោសអំពើបាបដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកបរិសុទ្ធឡើយ ដរាបណាព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះដោយយញ្ញបូជាខាងសាច់ឈាមជាត្រា ។

ម្តងទៀត តើអ្នកណាអាចដោះសារពីដាវីឌពីសេចក្តីល្ងង់ខ្លៅ នៅពេលដែលគាត់ដឹងច្បាស់ពីក្រឹត្យវិន័យនោះ? តើដាវីឌជាអ្នកដែលដាក់ទោសដល់ការសាហាយស្មន់និងការសម្លាប់នៅក្នុងបញ្ហានេះមិនដឹងថាការទាំងនោះជាអំពើមានទោសឆ្លងទេឬយ៉ាងណា? [២ សាំយ៉ូអែល ១១:១៧] តើការសម្លាប់បងប្អូនហាក់ដូចជាស្របច្បាស់មែនទេសម្រាប់ពួកពូជកោ [លោកុប្បត្តិ 37:18] តើក្រុមជំនុំកូរិនថូសអាក្រក់ណាស់មែនទេដែលគិតពីការស្រើបស្រាល ភាពមិនបរិសុទ្ធ ការអាសអាភាស ការស្អប់ និងទាស់ទៅនឹងការផ្តាច់ដល់ព្រះនោះ [១ កូរិនថូស

ជំពូក 5] តើពេត្រុសដែលត្រូវបានព្រមានយ៉ាងប្រយ័ត្នមិនបានដឹងអ្វីដែលជាសេចក្តីអាក្រក់យ៉ាងណាក្នុងការបដិសេធម្ចាស់របស់គាត់នោះ [ម៉ាថាយ 26:74]? ដូច្នេះ សូមកុំឱ្យយើងដោយសារសេចក្តីមិនល្អរបស់យើងរារាំងផ្លូវទៅរកសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញដោយចិត្តទូលាយនោះឡើយ ។

29. សំណួរនៃ “ការលន់ក្លជាលើកទីពីរ” នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម

ពិតប្រាកដណាស់ ខ្ញុំដឹងថាអ្នកសរសេរពីបុរាណបានបកស្រាយពីអំពើបាបដែលត្រូវបានបន្តដល់អ្នកជឿជារៀងរាល់ថ្ងៃថាជាកំហុសបន្តិចបន្តួច ដែលជ្រៀតចូលពីភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាម ។ ការអត់ទោសដ៏ឧឡារិកបន្ទាប់មកបានកំណត់សម្រាប់ទោសដ៏អាក្រក់បន្ថែមទៀត វាហាក់ដូចជាពួកគេ មិនគួរត្រូវបានធ្វើម្តងទៀតជាងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនោះទេ ។ យើងមិនត្រូវបកស្រាយគំនិតនេះឱ្យមានន័យថាពួកគេប្រាថ្នាចង់ទម្លាក់ចោលអស់អ្នកដែលបានធ្លាក់ចេញពីការប្រែចិត្តដំបូងរបស់ពួកគេ ឬដើម្បីបំភ្លឺកំហុសផ្សេងទៀតដូចជាពួកគេតូចចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះឡើយ ។ សម្រាប់ឪពុកក្នុងក្រុមជំនុំដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ពួកបរិសុទ្ធតែងតែញុះញង់ក្នុងការមិនជឿ ជួនកាលបញ្ចេញនូវពាក្យសម្បថដ៏លើសលប់ ហើយឥឡូវនេះក៏ផ្ទុះកំហឹង ពិតជាផ្ទុះឡើងជាចំហ ហើយក្រៅពីនេះមានបញ្ហានឹងជំងឺផ្សេងទៀតដែលព្រះអម្ចាស់ស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធទាំងនេះបានហៅការទាំងនេះថា “កំហុសបន្តិចបន្តួច” ដើម្បីសម្គាល់ពួកគេពីទោសសាធារណៈដែលជាមួយនឹងរឿងអាស្រូវដ៏ធំបានកើតឡើងនៅក្រោមការយល់ដឹងរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេបានធ្វើការលើកលែងទោសយ៉ាងលំបាកសម្រាប់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអ្វីដែលស័ក្តិសមនឹងការកែតម្រង់ក្រុមជំនុំ ។ នេះពួកគេបានធ្វើ មិនមែនដោយសារពួកគេចាត់ទុកការលើកលែងទោសសម្រាប់

អំពើបាបរបស់ពួកគេពិបាកនឹងទទួលនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ឡើយ ដោយ
ភាពធ្ងន់ធ្ងរនេះ ពួកគេមានបំណងរារាំងអ្នកដទៃពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើទុច្ចរិត
ដែលនឹងសមនឹងពួកគេត្រូវបានកាត់ចេញពីការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ ។ ទោះបីជា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលនៅទីនេះគួរតែជាការគ្រប់គ្រងតែមួយគត់របស់
យើង ប្រាកដជាបានចេញបញ្ជាឱ្យមានសមស្របកាន់តែច្រើន ។ ព្រោះវា
បង្រៀនថា ការដាក់វិន័យមិនត្រូវបង្ខំរហូតដល់ពេលនេះ ធ្វើឱ្យមនុស្សដែលគួរ
ខ្វល់ខ្វាយជាខ្លាំងនោះ កើតទុក្ខពេញដោយទុក្ខ [២ កូរិនថូស 2:7] ។ នេះ
យើងបានពិភាក្សាយ៉ាងពេញលេញខាងលើ ។

ជំពូកទី ២

ការប្រៀបធៀបពីក្រុមជំនុំពិតនិងក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយ

(ការចាកចេញពីគោលលទ្ធិពិតនិងការថ្វាយបង្គំបោះចោលនូវការអះអាងរបស់
ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងដែលថាជាក្រុមជំនុំពិត 1-6)

1. មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃភាពខុសគ្នា

វាត្រូវបានពន្យល់រួចមកហើយ ថា តើយើងគួរតែផ្តល់តម្លៃប៉ុណ្ណាដល់ព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះ
បន្ទូលនិងការធ្វើពិធីនានា ហើយតើត្រូវ នោះគឺនៅទីណាដែលក្រុមជំនុំនៅ
ទាំងមូល និងមិនពុករលួយ គ្មានកំហុសខាងសីលធម៌ ឬជំងឺរាងមិនឱ្យដាក់
ឈ្មោះថា "ក្រុមជំនុំ" ។ ទីពីរ វាមិនត្រូវបានចុះខ្សោយដោយសារកំហុសតូច
តាចដែលមិនត្រូវបានគេគោរពតាមច្បាប់ទេ ។ លើសពីនេះ យើងបានបង្ហាញ
ឱ្យឃើញថា កំហុសដែលគួរលើកលែងទោស គឺជាកំហុសដែលមិនធ្វើឱ្យប៉ះពាល់
ដល់គោលលទ្ធិសំខាន់នៃសាសនា ដែលមិនបំផ្លាញមាត្រានៃសាសនាដែលអ្នកជឿ
ទាំងអស់យល់ព្រមទេ ។ ហើយទាក់ទងនឹងការធ្វើពិធី អ្នកដែលមិនលុបចោល
ឬទម្លាក់ការកំណត់ច្បាប់របស់អ្នកនិពន្ធ ។ ប៉ុន្តែ ដរាបណាភាពមិនពិតបានទម្លុះ
ចូលទៅក្នុងទីប្រជុំជននៃសាសនា ហើយផលបូកនៃគោលលទ្ធិចាំបាច់ត្រូវបាន
ក្រឡាប់ចុះ ហើយការធ្វើពិធីនានាត្រូវបានបំផ្លាញ នោះការស្លាប់នៃក្រុមជំនុំនឹង
កើតឡើង - ដូចជាជីវិតរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ចប់នៅពេលដែលបំពង់ករបស់
គាត់ត្រូវបានទម្លុះ ឬ បេះដូងរបស់គាត់បានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដែរ ។ ហើយ
នោះជាករណីយ៉ាងច្បាស់ពីពាក្យរបស់ប៉ុល នៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថា
ក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័ក និងព្យាករ

ដោយមានព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ជាគ្រឹះដ៏សំខាន់ ។ [អេភេសូ 2:20] ។ ប្រសិនបើគ្រឹះ
នៃក្រុមជំនុំគឺជាការបង្រៀនរបស់ព្យាករី និងសាវ័ក ដែលជំរុញឱ្យអ្នកជឿ
ប្រគល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេទុកនឹងព្រះគ្រីស្ទតែមួយអង្គឯង—បន្ទាប់មក
ដកការបង្រៀននេះចេញ នោះតើអការនេះនឹងបន្តនៅដដែលដោយរបៀបណា
បានទៅ? ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំត្រូវតែដួលរលំ នៅពេលដែលចំនួននៃសាសនានេះ
ស្លាប់ ដែលតែមួយអាចទ្រទ្រង់វាបាន ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើក្រុមជំនុំពិត
គឺជាសសរស្តម្ភ និងជាគ្រឹះនៃសេចក្តីពិត[១ ទីម៉ូថេ 3:15] វាច្បាស់ណាស់ថា
គ្មានក្រុមជំនុំណាមួយនៅបានត្រង់កន្លែងណាដែលមានភាពខុសឆ្គងកាន់តែកើន
អំណាចឡើងនោះ ។

2. ក្រុមជំនុំរូបាំងនិងការអះអាងរបស់គេ

កាលដែលលក្ខខណ្ឌគឺស្ថិតនៅក្រោមរបបសម្តេចប៉ាបនោះ ម្នាក់អាចយល់ថាតើ
ក្រុមជំនុំនៅសល់ប៉ុន្មាននៅទីនោះ ។ ជំនួសឱ្យព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ការដឹកនាំដ៏
ច្របូកច្របល់ដែលរួមបញ្ចូលច្បាប់កុហកនៅទីនោះ ដែលមួយផ្នែកពន្លត់ពន្លឺដ៏
បរិសុទ្ធ ហើយមួយផ្នែកធ្វើឱ្យវាឆេះ ។ ការថ្វាយយញ្ញបូជាដ៏អាក្រក់បំផុតត្រូវ
បាននាំមកជំនួសពិធីល្បែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ការថ្វាយបង្គំព្រះត្រូវបានខូច
ទ្រង់ទ្រាយដោយអបិយជំនឿចម្រុះ និងមិនអាចទ្រាំទ្របាន ។ គោលលទ្ធិ (ជាអ្វី
ដែលគ្រីស្ទសាសនាមិនអាចឈរបានបើគ្មានវា) ត្រូវបានកប់ចោលទាំងស្រុង ។
ការប្រជុំសាធារណៈបានក្លាយទៅជាសាលានៃការគោរពបូជាប្រពៃណី និងអំពើទុច្ចរិត
ត ។ ក្នុងការដកខ្លួនចេញពីការចូលរួមដ៏ប្រល័យនៅក្នុងអំពើទុច្ចរិតជាច្រើន
នោះគ្មានគ្រោះថ្នាក់អ្វីទេដែលយើងត្រូវដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទ ។
ការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលវាគួរតែបម្រើ

ដោយដាក់អន្ទាក់យើងឱ្យការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ អំពើទុច្ចរិត ភាពល្ងង់ខ្លៅមិនស្គាល់
ព្រះជាម្ចាស់ និងអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរក្សាយើងនៅក្នុងការ
កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់នូវការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីពិតវិញ ។

ពួកគេពិតជាបានលើកតម្កើងក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេយ៉ាងអស្ចារ្យមកកាន់ពួកយើង
ដើម្បីធ្វើឱ្យវាហាក់ដូចជាមិនមានក្រុមជំនុំណាទៀតនៅក្នុងពិភពលោក ។ នៅ
ពេលនោះ ប្រៀបដូចជាបញ្ហាត្រូវបានដោះស្រាយ ពួកគេសន្និដ្ឋានថា អស់អ្នក
ដែលហ៊ានដកខ្លួនចេញពីការគោរពប្រតិបត្តិដែលពួកគេតុបតែងក្រុមជំនុំ គឺជា
មនុស្សខ្ជិលច្រអូស ។ ថាអស់អ្នកណាដែលហ៊ាននិយាយប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិ
របស់ខ្លួន គឺជាអ្នកខុសឆ្គង ។ ប៉ុន្តែ តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួក
គេជាក្រុមជំនុំពិត? ចាប់ពីខ្សែស្រឡាយពីបុរាណមក ពួកគេចោទប្រកាន់អ្វីដែល
ធ្លាប់បានកើតឡើងនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលី បារាំង និងអេស្ប៉ាញ ។ ពួកគេ
អះអាងថាមានដើមកំណើតរបស់ពួកគេពីអ្នកបរិសុទ្ធទាំងនោះ ដែលមានគោល
លទ្ធិត្រឹមត្រូវ បានបង្កើត និងលើកក្រុមជំនុំឡើង ហើយដោយសារឈាមរបស់
ពួកគេបានបង្កើតគោលលទ្ធិ និងការកសាងក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួក
គេនិយាយថា ព្រះវិហារត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធយ៉ាងដូច្នេះ ទាំងអំណោយខាង
វិញ្ញាណ និងដោយឈាមនៃបុគ្គលដែលត្រូវគេសម្លាប់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយ
ត្រូវបានថែរក្សាដោយបីស្ស័យជាបន្តបន្ទាប់ ដើម្បីកុំឱ្យវាត្រូវវិនាស ។ ពួកគេ
រំលឹកពី Irenaeus, Tertullian, Origen, Augustine និងអ្នកផ្សេងទៀតតើ
មានចំនួនប៉ុន្មានដែលបានទទួលជោគជ័យនេះ ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យអ្នកដែលមានចិត្តចង់ពិចារណាការអះអាងទាំងនេះជាមួយខ្ញុំមួយ
ភ្លែត ដើម្បីយល់ពីដែលការទាំងនោះវាតូចតាច និងគួរឱ្យអស់សំណើចបែបណា

។ ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំនឹងជំរុញពួកគេឱ្យយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះ រឿងនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំមានទំនុកចិត្តថាខ្ញុំអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេតាមរយៈ ការបង្រៀននោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារគោលបំណងតែមួយរបស់ពួកគេគឺការពារ បុព្វហេតុរបស់ពួកគេតាមមធ្យោបាយណាមួយដែលពួកគេអាចធ្វើបានដោយមិន គិតពីការពិត ខ្ញុំនឹងនិយាយតែរឿងមួយចំនួនដែលមនុស្សល្អ និងអ្នកដែល ខ្លះខ្លះចំពោះការពិតអាចដកខ្លួនចេញពីការបោកប្រាស់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។

3. ក្រុមជំនុំក្លែងក្លាយដោយមិនគិតពីការធ្វើពុតត្បាតរបស់វា ក៏បង្ហាញថា វាមិនស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផង

ដូច្នេះ សព្វថ្ងៃនេះ ពួកវាម្យ៉ាងមិនធ្វើពុត ក្រៅពីអ្វីដែលពួកវាធ្លាប់បានអះអាង នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានស្តីបន្ទោសចំពោះភាពងងឹតងងុល ការមិនគោរព ព្រះ និងការថ្វាយបង្គំប្រះពីពួកហោរារបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ។ ដូចពួកវាម្យ៉ាងដែរ ពួកគេបានអួតពីភាពរុងរឿងនៃក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធ ពិធីនានា និងមុខងាររបស់ សង្ឃ ហើយបានវាស់វែងក្រុមជំនុំយ៉ាងគួរឱ្យជឿជាក់ ដូចដែលពួកគេយល់ឃើញ ។ ដូច្នេះជំនួសឱ្យក្រុមជំនុំ ពួកវាម្យ៉ាងបង្ហាញរូបរាងខាងក្រៅជាក់លាក់ ដែល ជាឿយៗត្រូវបានដកចេញពីព្រះវិហារ ហើយបើគ្មានការទាំងនោះទេព្រះវិហារ អាចឈរបានយ៉ាងល្អ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបដិសេធពួកគេដោយអំណះអំណាង ដែលយេរេមាបានតទល់នឹងទំនុកចិត្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់ជនជាតិយូដា ។ នោះគឺ “កុំឱ្យទុកចិត្តនឹងពាក្យកំភូតឡើយ ដែលថានេះជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា គឺជា ព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ាពិត” [យេរេមា 7:4] ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់គ្មានត្រង់កន្លែងណាទទួលស្គាល់ព្រះវិហារណា ដូចដែលកន្លែង ទ្រង់រក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានស្តាប់និងគេធ្វើតាមនោះទេ ។ ដូច្នេះ បើ

ទោះជាសិរីល្អរបស់ព្រះអង្គនៅចន្លោះច្បើននិងទីបរិសុទ្ធក៏ដោយ [អេសេ
គាល 10:4] ហើយទ្រង់បានសន្យាជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា វានឹងក្លាយជា
បណ្តឹងដែលនៅជាប់ជានិច្ចរបស់ទ្រង់ ។ នៅពេលដែលពួកសង្ឃបង្ខូចដល់ការ
ថ្វាយបង្គំរបស់ទ្រង់ដោយជំនឿដែលទុច្ចរិត នោះទ្រង់ទៅកន្លែងផ្សេងនិងដក
ចេញនូវកន្លែងបរិសុទ្ធចេញផង ។ ប្រសិនបើព្រះវិហារនោះដែលហាក់ដូចជាត្រូវ
បានធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធដោយការគង់នៅជានិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលវានូវតែអាចព្រះ
បោះបង់ចោលហើយក្លាយទៅជាប្រមាថទៅ នោះវាក្មេងហេតុផលអ្វីដែលមនុស្ស
ទាំងនេះសម្តែងមកកាន់យើងថាទ្រង់គង់នៅជាមួយមនុស្សឬកន្លែងផ្សេងៗ និង
នៅជាប់ជាមួយនឹងការគោរពផ្នែកខាងក្រៅណាមួយដែលនៅជាប់ជានិច្ច ដែល
ទ្រង់ត្រូវតែនៅជាប់ក្នុងចំណោមពួកគេទាំងនោះដែលជាអ្នកមានតែនាមនិងការ
សម្តែងចេញមកនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះ [រ៉ូម 9:6] ។

ហើយនេះគឺជាការទាស់ទែងគ្នារបស់ប៉ុលក្នុងជំពូកទី ៩ ដល់ទី ១២ នៃសំបុត្រ
ទៅកាន់ពួករ៉ូម [រ៉ូម 9-11] ។ ចំពោះការពិតនេះធ្វើឱ្យមនសិការទន់ខ្សោយមាន
បញ្ហាយ៉ាងខ្លាំង ដែលថា ខណៈពេលដែលសាសន៍យូដាហាក់ដូចជារាស្ត្ររបស់
ព្រះ ពួកគេមិនត្រឹមតែបដិសេធការបង្រៀននៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង
បានបៀតបៀនវាទៀតផង ។ ដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីប៉ុលបានពន្យល់ពីគោល
លទ្ធិនៃជំនឿហើយ គាត់បានបើកកកាយពីការលំបាកនេះ ដោយបដិសេធពួកយូ
ដាទាំងនោះ (ទុកជាសត្រូវនៃសេចក្តីពិត) ថាជាពួកជំនុំ ទោះបីជាពួកគេមិនខ្វះ
អ្វីទាំងអស់ទៅដល់ការទាមទារសម្រាប់ទម្រង់ខាងក្រៅនៃក្រុមជំនុំក៏ដោយ ។
ដូច្នេះ គាត់បដិសេធដោយសារពួកគេមិនព្រមឱ្យបកស្រាយព្រះគ្រីស្ទ ។ គាត់
និយាយយ៉ាងច្បាស់ជាងនេះបន្តិចនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់កាឡាទី ដែលបើប្រៀប

ធៀបអ៊ីស្លាអែលជាមួយអ៊ីសាក គាត់បាននិយាយថាមនុស្សជាច្រើនមានកន្លែងនៅក្នុងព្រះវិហារដែលមរតកមិនអនុវត្តដល់ពួកគេឡើយ គ្បិតពួកគេមិនមែនជាកូនចៅរបស់ម្តាយជាស្រីអ្នកជា [កាឡាទី ៤:២២] ។ ពីនេះប៉ូលបន្តទៅការប្រៀបធៀបក្រុងយេរូសាឡឹមទាំងពីរ ។ ដូចដែលច្បាប់បានចែងនៅភ្នំស៊ីណៃនោះដំណឹងល្អបានចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម ។ ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនកើត និងធំឡើងជាទាសករអ្នកដោយមិនស្នាក់ស្នើថាពួកគេជាកូនរបស់ព្រះ និងជាក្រុមជំនុំ ។ ពិតហើយ ពួកគេមើលងាយកូនពិតរបស់ព្រះយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ទោះបីជាពួកគេខ្លួនឯងជាមនុស្សតិរច្ឆានក៏ដោយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងក៏ធ្លាប់បានឮវាបានប្រកាសពីស្ថានសួគ៌ថា “ដេញស្រ្តីបម្រើម្នាក់នេះចេញជាមួយនឹងកូនប្រុសរបស់នាងចេញ” [លោកុប្បត្តិ 21:10] ដោយពឹងផ្អែកលើក្រឹត្យវិន័យដែលមិនអាចរំលោភបាននេះ ហើយបដិសេធទាំងស្រុងនូវការអ្នកខ្លួនដែលមិនចេះនិយាយរបស់ពួកគេ ។ ដ្បិតគេអ្នកពីអាជីពខាងក្រៅ អ៊ីស្លាអែលក៏ត្រូវកាត់ស្បែកដែរ ។ បើគេឈ្លោះគ្នារឿងពីបុរាណ គាត់ជាកូនច្បង ប៉ុន្តែយើងឃើញគាត់ត្រូវបានបដិសេធ ។ ប្រសិនបើត្រូវស្វែងរកហេតុផល ប៉ូលបានចង្អុលបង្ហាញថាមានតែអ្នកដែលកើតពីពូជដ៏បរិសុទ្ធ និងត្រឹមត្រូវនៃគោលលទ្ធិនៃជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានចាត់ទុកជាកូនរបស់ព្រះ [រ៉ូម 9:6-9] ។

យោងទៅតាមការរំកិលពួកនេះ ព្រះបានបដិសេធថាទ្រង់ជាប់ចំណងនឹងសង្ឃុតទុច្ចរិត ដោយការពិតថាទ្រង់បានធ្វើការតាំងសញ្ញាជាមួយនឹងពួកលេវីជាឪពុកគេដើម្បីធ្វើជាទេវតាប្រកបប្រែរបស់ទ្រង់ ។ ពិតហើយ ទ្រង់បានត្រឡប់ដាក់មកលើពួកគេវិញនូវការលើកតម្កើងខុសឆ្គង ដែលពួកគេបានក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងពួកហោរា—ថា សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ភាពជាសង្ឃុតនឹងត្រូវធ្វើឡើងដោយការគោរព

ជាពិសេស ។ ព្រះស្ម័គ្រចិត្តទទួលស្គាល់ការនេះ ហើយប្រកែកជាមួយនឹងពួកគេ ថា ទ្រង់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីរក្សាសេចក្តីសញ្ញា ប៉ុន្តែពេលដែលពួកគេមិន តបស្នងវិញ ពួកគេសមនឹងទទួលការបដិសេធ ។ សូមមើលថា តើការបន្តតំណែង នេះមានគុណតម្លៃយ៉ាងណា លុះត្រាតែវារួមបញ្ចូលការគ្រាប់តាមពិត និងគ្មាន ការរំខានដល់ផ្នែកនៃអ្នកស្នងតំណែង! សម្រាប់ពួកគេភ្លាមៗនៅពេលដែលពួក គេត្រូវបានផ្ដន្ទាទោសពីសេចក្តីពុករលួយ ដែលជាប្រភពដើមរបស់ពួកគេត្រូវបាន ដកហូតពីកិត្តិយសទាំងអស់ [ម៉ាទ្សាតី 2:1-9] ។ ប្រហែលជាដោយសារកេរ្តិ៍សា បានស្នងតំណែងជាសង្ឃដែលគោរពបូជាជាច្រើន (តាមពិត ចាប់ពីអឺរ៉ុនរហូត ដល់គាត់មានការស្នងតំណែងដែលមិនបែកបាក់) នោះក្រុមជំនុំដ៏ទុច្ចរិតសមនឹង ទទួលបានឈ្មោះថា "ព្រះវិហារ"! ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ សូម្បីតែនៅក្នុង ការគ្រប់គ្រងលើផែនដីក៏មិនអាចអត់ឱនបានដែរដែលថាការជិះជាន់របស់

Caligula, Nero, Heliogabalus ឬប្រភេទផ្សេងទៀតដែលគួរតែត្រូវបានចាត់ ទុកថាជាសភាពពិតនៃជាតិសាសន៍មួយដោយគ្រាន់តែពួកគេបានជោគជ័យលើ Brutus, Scipio ឬ Camillus ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែជាពិសេសនៅក្នុងការរៀបចំ នៃក្រុមជំនុំនោះ គ្មានអ្វីដែលមិនទំនងទាល់តែ

គ្មានអ្វីនៅឆ្ងាយពីចិត្តរបស់ពួកបណ្ឌិតបរិសុទ្ធ (ដែលពួកគេក្លែងបន្លំមកលើយើង) ជាជាងបញ្ជាក់ជាដាច់ខាត ប្រៀបបីដូចជាដោយកម្មសិទ្ធិមរតកថា ក្រុមជំនុំមាន នៅកន្លែងណាដែលមានបីស្បែកទទួលបានស្នងតំណែងពីគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលវាមិនមានភាពចម្រូងចម្រាស់ដែលថាគ្មានការផ្លាស់ប្តូរនៅ ក្នុងគោលលទ្ធិណាមួយបានកើតឡើងតាំងពីដើមរហូតដល់សម័យនោះ នោះពួក គេបានប្រកាន់យកគោលការណ៍នេះឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីការពារប្រឆាំងនឹង

កំហុសថ្មីទាំងអស់ ពោលគឺពួកគេបានប្រឆាំងនឹងពួកគេជាមួយនឹងការបង្រៀន យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងដោយកិច្ចព្រមព្រៀងមិនច្បាស់ពីប្រភពដែលបានរក្សាចាប់ តាំងពីគ្រាបស់ពួកសាវ័កមក ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលណាដែលមនុស្ស ត្រូវព្យាយាមបញ្ឆោតក្នុងនាមជាក្រុមជំនុំទៀត ដែលយើងត្រូវគោរពតាមដែល យើងគួរឡើយ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេមកដល់និយមន័យរបស់វា មិនត្រឹម តែទឹក (ដូចនិយាយទៅ) ជាប់នឹងពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានជាប់គាំង នៅក្នុងភក់របស់ពួកគេ ព្រោះវាបានដាក់ស្រីពេស្យាដ៏អាក្រក់ជំនួសកូនក្រមុំដ៏ ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីឱ្យការជំនួសនេះអាចមិនបញ្ឆោតយើង សូមឱ្យការ ដាស់តឿនរបស់លោក Augustine (ក្រៅពីអ្នកផ្សេងទៀត) មកក្នុងគំនិតយើ ង ។ គាត់និយាយអំពីក្រុមជំនុំ គាត់និយាយថា “ជួនកាលនាងខ្លួនឯងត្រូវបាន គ្របដណ្តប់ដោយរលកនៃទុក្ខព្រួយ និងការល្អៗ” ។ គាត់បានលើកយក ឧទាហរណ៍មកបង្ហាញ ដើម្បីបង្ហាញថា ជាធម្មតា សសរស្តម្ភដ៏រឹងមាំបំផុត បានរងទុក្ខដោយអង្គអាចនូវការនិរទេសខ្លួនសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ ឬលាក់ខ្លួននៅ ពាសពេញពិភពលោក ។

4. ក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

តាមរបៀបនេះពួកវាទាំងឡាយធ្វើទាស់ចិត្តយើងនៅបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយបន្ទាចដល់អ្នក ដែលមិនមានការសិក្សាដោយនាមរបស់ក្រុមជំនុំ ទាំងដែលពួកគេជាសត្រូវដ៏ធំ របស់ព្រះគ្រីស្ទផង ។ ដូច្នេះ បើទោះជាពួកគេដាក់ព្រះវិហារមកពីមុខ ក៏ដូចជា ភាពសង្ឃ និងការបង្ហាញពីខាងក្រៅទាំងឡាយ ការចែងចាំងដែលទទេរនេះ ដែលបាំងភ្នែករបស់មនុស្សល្ងង់ខ្លះនឹងមិនអាចធ្វើឱ្យយើងគិតថាក្រុមជំនុំនោះ មាននៅកន្លែងណាដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមានឡើយ ។ ដោយសារសញ្ញា

ដែលនៅជានិច្ចនេះដែលព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានដៅទុកថាជារបស់ទ្រង់ "អ្នកណាដែលជារបស់សេចក្តីពិតនឹងស្តាប់សម្លេងខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 18:37] ។ ដូច្នេះ ៖ "ខ្ញុំជាគម្ងាតពិត" ខ្ញុំស្គាល់ច្រើនរបស់ខ្ញុំ ហើយពួកគេក៏ស្គាល់ខ្ញុំដែរ" [យ៉ូហាន 10:14] ។ "ច្រើនរបស់ខ្ញុំនឹងស្តាប់សម្លេងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំស្គាល់ពួកគេ ហើយពួកគេដើរតាមខ្ញុំ" [យ៉ូហាន 10:27] ។ ប៉ុន្តែមុននឹងទ្រង់មានបន្ទូលនេះបន្តិច ទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ "ហើយច្រើនក៏ដើរតាមក្រោយទៅ ដ្បិតវាស្គាល់សម្លេងគាត់ ។ វាមិនព្រមតាមមនុស្សដទៃទេ វានឹងរត់ចេញពីគេវិញ ពីព្រោះវាមិនស្គាល់សំឡេងរបស់មនុស្សដទៃណាសោះ ។" [យ៉ូហាន 10:4-5] ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងស្ម័គ្រចិត្តប្រព្រឹត្តដូចជាមនុស្សឆ្គួតដើម្បីនឹងស្វែងរកក្រុមជំនុំនៅពេលព្រះគ្រីស្ទសម្គាល់វាជាមួយនឹងសញ្ញាដែលមិនអាចច្រឡំបាន នៅគ្រប់កន្លែងដែលវាបង្ហាញមកនោះវាតែងតែបង្ហាញថាក្រុមជំនុំនៅទីនោះ ។ កាលណាដែលវាមិនមានវត្តមាននោះគ្មានអ្វីនៅសល់ដែលអាចផ្តល់នូវអត្ថន័យពិតនៃក្រុមជំនុំឡើយ ។ ប៉ុលបានរំលឹកយើងថាក្រុមជំនុំត្រូវបានសង់ឡើងមិននៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សទេ ក៏មិននៅលើភាពជាសង្ឃ តែនៅលើការបង្រៀនរបស់ពួកសាវ័កនិងហោរាវិញ [អេភេសូរ 2:20] ។ ទេ ក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវតែខុសពីក្រុងបាប៊ីឡូន នោះក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែខុសពីក្រុមរបស់ពួកសាតាំង ដោយភាពខុសគ្នាដែលព្រះគ្រីស្ទបែងចែករវាងពួកគេ ។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា ៖ "អ្នកណាដែលជារបស់ព្រះនឹងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុផលដែលអ្នកស្តាប់មិនបាននោះគឺដោយសារអ្នកមិនមែនជារបស់ព្រះទេ" [យ៉ូហាន 8:47].

សរុបមក កាលដែលក្រុមជំនុំជានគររបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងគ្រប់គ្រងដោយសារព្រះបន្ទូលទ្រង់តែមួយគត់ តើវានឹងមិនច្បាស់ដល់មនុស្សណាម្នាក់ដែលថាទាំងនោះ

ជាពាក្យកុហកទេ [យេរេមា 7:4] ដែលដោយសារការនោះនគរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានស្រមៃថាមាននៅក្រៅពីដំបងរបស់ទ្រង់ (ដែលនោះជាព្រះបន្ទូលដ៏ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់)ឬ?

5. ការការពារទាំងនឹងការចោទប្រកាន់នៃការបែកបាក់និងពួកគ្រូក្លែង ភ្លាយ

ឥឡូវនេះ ពួកគេចាត់ទុកយើងថាជាមនុស្សមានទោសដោយការបំបែកបំបាក់ សាសនា និងសាសនាខុសឆ្គង ដោយសារយើងផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិខុសពីពួក គេ ដែលយើងមិនគោរពច្បាប់របស់ពួកគេ ហើយរៀបចំការប្រជុំដាច់ដោយឡែក របស់យើងសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក និងការប្រារព្ធពិធីល្បែង ព្រះអម្ចាស់ និងសកម្មភាពបរិសុទ្ធផ្សេងទៀត ។

នេះគឺជាការចោទប្រកាន់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែជាការចោទប្រកាន់មួយដែលមិនត្រូវ ការការពារយូរអង្វែងឡើយ ។ អ្នកទាំងឡាយណា ដោយការធ្វើឱ្យមានការខ្វែង គំនិតគ្នា បំបែកការរូបរួម គឺរួមដោយចំណងពីរ គឺការព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងគោល លទ្ធិត្រឹមត្រូវ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន ។ អាស្រ័យហេតុនេះ រវាងអ្នកខុស ឆ្គង និងអ្នកប្រាជ្ញខាងសាសនា លោកថ្មីAugustine ធ្វើឱ្យមានភាពខុសប្លែកគ្នា បែបនេះថា ៖ អ្នកខុសឆ្គងបង្ខូចភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿជាមួយនឹង គោល លទ្ធិមិនពិត ។ ប៉ុន្តែ schismatic ខណៈពេលដែលពេលខ្លះសូម្បីតែមានជំនឿ ដូចគ្នា ជួនកាលគេបំបែកចំណងនៃការប្រកបគ្នា ។

ប៉ុន្តែវាត្រូវតែត្រូវបានកត់សម្គាល់ផងដែរថាការភ្ជាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ អាស្រ័យទៅលើការរូបរួមនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលវាគួរតែជាចុងបញ្ចប់នៃការចាប់

ផ្ដើមរបស់វាហើយផ្ទុយទៅវិញការគ្រប់គ្រងតែមួយគត់របស់វា ។ ដូច្នេះ ចូរយើង
ចាំថា នៅពេលណាដែលការរូបរួមក្នុងក្រុមជំនុំត្រូវបានសរសើរដល់យើង នោះ
តម្រូវឱ្យ ៖ ពេលដែលគំនិតរបស់យើងយល់ព្រមក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះឆន្ទៈរបស់
យើងក៏ត្រូវត្រូវបានចូលរួមជាមួយនឹងភាពសប្បុរសទៅវិញទៅមកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ដែរ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានជំរុញយើងឱ្យធ្វើវា នោះគាត់ចាត់ទុកវាជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ
របស់គាត់ថា “មានព្រះតែមួយ ជំនឿតែមួយ និងបុណ្យជ្រមុជទឹកតែមួយ” [អេ
ភេសូ 4:5] ។ ប្រាកដហើយ នៅកន្លែងណាដែលប៉ុលបង្រៀនយើងឱ្យមាន
អារម្មណ៍ដូចគ្នា ហើយនិងឆន្ទៈដូចគ្នា គាត់បានបន្ថែមភ្លាមៗថា “នៅក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទ” [គិលី៣ 2:1, 5] ឬ “តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ” [រ៉ូម 15:5] ។ គាត់មាន
ន័យថា ក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ វាមិនមានការព្រមព្រៀងរបស់អ្នកជឿ
ទេ ប៉ុន្តែវាជាបក្សពួកនៃមនុស្សអាក្រក់ ។

6. ភាពជាសិរសារបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាលក្ខខណ្ឌនៃការរូបរួម

លោក Cyprian ដោយដើរតាមប៉ុល គាត់ទាញយកប្រភពនៃការចុះសម្រុងគ្នា
នៃក្រុមជំនុំទាំងមូលពីគ្រីស្ទបរិស័ទតែមួយគត់ ។ បន្ទាប់មក គាត់បន្ថែមថា ៖ “
ក្រុមជំនុំគឺមួយ ដែលរីករាលដាលទៅកាន់ទីឆ្ងាយជាច្រើន ដោយសារការរីក
ចម្រើននៃការបង្កើតផលផ្លែ ។ ទោះជាមានការស្នើព្រះអាទិត្យច្រើន ប៉ុន្តែវាជា
ពន្លឺតែមួយ និងមែកជាច្រើននៃដើមឈើ ប៉ុន្តែដើមដ៏រឹងមាំមួយបានចាក់ឫសក្នុង
ដីសម្រាប់យ៉ាងមាំ ហើយចាប់តាំងពីប្រភពទឹកហូរនោះជាបែកជាផ្លូវទឹកជាច្រើន
បើទោះបីជាចំនួនដ៏ច្រើនហាក់បីដូចជាហូរចេញពីពោរពេញ និងបរិបូរណ៍របស់វា
ក៏ដោយ ក៏នៅតែមាននៅប្រភពរួមចូលគ្នាតែមួយ ។ ការស្នើចេញពីរាងកាយ
របស់ព្រះអាទិត្យ ការរូបរួមរបស់វាមិនមានការបែងចែកទេ ។ បើបំបែកមែកឈើ

មួយដើមវា នោះមែកដែលបែកនោះមិនអាចដុះពន្លកបានទេ ។ កាត់ផ្តាច់ចរន្តពីប្រភពរបស់វា កាត់ចេញទៅ នោះវានឹងងាប់ ។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំដែលងូតក្នុងពន្លឺនៃព្រះអម្ចាស់ ក៏លាតសន្ធឹងពាសពេញផែនដីដែរ ប៉ុន្តែមានពន្លឺមួយបានសាយភាយនៅគ្រប់ទីកន្លែង” ។ គ្មានអ្វីសមជាងនេះទេដែលអាចត្រូវបាននិយាយដើម្បីបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងមិនអាចបំបែកបាននេះ ដែលសមាជិកទាំងអស់នៃព្រះគ្រីស្ទមានជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ។ យើងឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់បន្តហៅយើងត្រឡប់ទៅក្បាលខ្លួនវិញ ។ ដូច្នេះហើយ Cyprian ប្រកាសថា សាសនាខុសឆ្គង និងវិវាទបែកបាក់គ្នាកើតឡើងដោយសារតែមនុស្សមិនត្រឡប់ទៅរកប្រភពនៃសេចក្តីពិត មិនស្វែងរកក្បាល និងមិនរក្សាការបង្រៀនរបស់ចៅហ្វាយនៃស្ថានសួគ៌ ។

ឥឡូវនេះ សូមឱ្យពួកគេចេញទៅ ហើយស្រែកថា ពួកយើងដែលបានដកខ្លួនចេញពីក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ គឺជាមនុស្សខុសឆ្គង ក្នុងកាលដែលមូលហេតុតែមួយគត់នៃការបែកគ្នារបស់យើងគឺថា ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការប្រកាសដ៏បរិសុទ្ធនៃសេចក្តីពិតបានទេ ។ ខ្ញុំមិនហ៊ាននិយាយថា គេបានបណ្តេញយើងចេញដោយអាត្មានិយម និងបណ្តាសា ច្រើនជាងហេតុផលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដោះលែងយើង លុះត្រាតែគេចង់ថ្កោលទោសពួកសាវ័កថាជាអ្នកប្រាជ្ញដែលករណីដូចជាខ្លួនយើងដែរ ។ ខ្ញុំនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទបានព្រមានសាវ័ករបស់ទ្រង់ជាមុនថា ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាប្រជុំ ដោយយល់ដឹងពីព្រះនាមទ្រង់ [យ៉ូហាន 16:2] ។ ឥឡូវនេះ សាលាប្រជុំដែលទ្រង់ផ្ទៀងផ្ទាត់នោះ ត្រូវបានចាត់ទុកជាក្រុមជំនុំស្របច្បាប់ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក វាច្បាស់ណាស់ថាយើងត្រូវបានគេបណ្តេញចេញ ហើយយើងត្រឡប់មកខ្លួនជាស្រេចដើម្បីបង្ហាញថារឿងនេះ

បានកើតឡើងដោយយល់ដឹងព្រះនាមបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រាកដណាស់ថាករណីគួរ
តែត្រូវបានស៊ើបអង្កេតមុនពេលការសម្រេចចិត្តណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងអំពីយើង
ដោយមធ្យោបាយមួយ ឬមធ្យោបាយផ្សេងទៀត ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តផ្តល់ចំណុច
នេះដល់ពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេចង់បាន ។ ត្បិតវាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ខ្ញុំ
ដែលវាបានធ្វើឱ្យយើងដកខ្លួនចេញពីពួកគេ ដើម្បីឱ្យយើងអាចមករកព្រះគ្រី
ស្ទ ។

(ក្រុមជំនុំរួមប្រៀបធៀបនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណក្នុងការថ្វាយបង្គំនិងការ
គ្រប់គ្រង 7-1)

**7. លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំរួមដូចគ្នានឹងពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្រោមរាជរបស់ស្តេច
ចយេរូបាម**

ប៉ុន្តែវានឹងបង្ហាញកាន់តែច្បាស់អំពីរបៀបដែលយើងគួរឱ្យតម្លៃក្រុមជំនុំទាំងអស់
ដែលស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតត្រារបស់រូបព្រះរ៉ូម៉ាំងនោះ ប្រសិនបើពួកគេប្រៀប
ធៀបជាមួយនឹងក្រុមជំនុំបុរាណនៃអ៊ីស្រាអែល ដែលបានពិពណ៌នាដោយពួក
ហោរា ។ ក្រុមជំនុំបុរាណពិតមាននៅក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា និងជនជាតិអ៊ី
ស្រាអែល នៅពេលដែលពួកគេរក្សាក្រិក្សវិន័យនៃការតាំងសញ្ញា ។ នោះគឺ
ដោយសារប្រយោជន៍របស់ព្រះ ដែលពួកគេបានទទួលរបស់ទាំងនោះ ដែលពួក
ជំនុំត្រូវបានកាន់ជាប់ឡើងជាមួយគ្នា ។ ពួកគេមានគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីពិតនៅ
ក្នុងក្រិក្សវិន័យ ។ កិច្ចការរបស់វាស្ថិតនៅក្នុងដែនរបស់បូជាចារ្យ និងហោរា ។
ពួកគេត្រូវបានផ្ទុះផ្តើមចូលទៅក្នុងសាសនាដោយសញ្ញានៃការកាត់ស្បែក
សម្រាប់ការពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងការធ្វើពិធី
ផ្សេងទៀត ។ គ្មានការង្វើងឆ្ងល់ទេថា តំណែងដែលព្រះអម្ចាស់លើកតម្កើង

ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់បានអនុវត្តចំពោះសង្គមរបស់ពួកគេ ។ ក្រោយមក ដោយបានបោះបង់ចោលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ ពួកគេបានធ្លាក់ចូលក្នុងការថ្វាយបង្គំប្រះ និងអបិយជំនឿ ហើយបានបាត់បង់ឯកសិទ្ធិនោះដោយផ្នែកផង ។ តើនរណាហ៊ានដកឈ្មោះក្រុមជំនុំចេញពីពួកអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់អោយនូវការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទ្រង់ និងការធ្វើពិធីរបស់ព្រះអង្គនោះ? ជាថ្មីម្តងទៀត តើអ្នកណាដែលគ្មានការលើកលែងហ៊ានហៅក្រុមជំនុំនោះថា “ក្រុមជំនុំ” ជាកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បើកចំហ ហើយដោយសេរីភាពត្រូវបានជាន់ក្រោមជើង? តើព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់ ដែលជាប្រធានបទនៃក្រុមជំនុំ ដែកការពិតនោះជាព្រលឹងរបស់វាផង ត្រូវបានបំផ្លាញនៅទីណាទៅ?

8. ទោះបីជាមានការគោរពរូបព្រះរបស់យូដាក៏ដោយ ក៏ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេនៅជាប់ដែរ

ដូច្នេះ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងសួរឡើយថា ដូច្នេះ តើគ្មានដាននៃក្រុមជំនុំនៅក្នុងចំណោមពួកយូដា បន្ទាប់ពីពួកគេបានធ្លាក់ទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំប្រះទេឬអី? ចម្លើយគឺងាយស្រួល ។ ទីមួយ ខ្ញុំនិយាយថាការធ្លាក់ចុះមានកម្រិតជាក់លាក់ ។ ដ្បិតយើងនឹងមិននិយាយថា មានការធ្លាក់ចុះនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែល ដូចនៅក្នុងចំណោមពួកយូដានៅគ្រាដែលអ្នកទាំងពីរបានងាកចេញពីការថ្វាយបង្គំដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាលើកដំបូងឡើយ ។ យេរ៉ូបោម ពេលធ្វើរូបកូនគោជាលើកដំបូងប្រឆាំងនឹងការហាមប្រាមរបស់ព្រះ ហើយជាកន្លែងឧទ្ទិសដល់ការគោរពប្រណិប័តន៍ខុសច្បាប់ បានបង្កឧសាសនាទាំងស្រុង [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 12:28] ។ ពួកយូដាបានបំពុលខ្លួនឯងជាមួយនឹងទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ និងអបិ

យជំនឿ មុនពេលដែលពួកគេបានក្លែងបន្លំទម្រង់ខាងក្រៅនៃសាសនារបស់ពួកគេ ។ ទោះបីនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់យេស៊ូបោម ពួកគេបានទទួលយកពិធីខុសឆ្គងជាច្រើនរួចហើយក៏ដោយ ក៏នៅតែដោយសារការបង្រៀនក្រីក្ររឹងមាំទំនៀមទម្លាប់របស់សង្ឃ និងពិធីនានាដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានតែងតាំងបានបន្តនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម អ្នកដែលគោរពដល់ព្រះនៅទីនោះមានលក្ខណៈថែមអាចទទួលយកបាន ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដល់រដ្ឋកាលរបស់ស្តេចអរហាប់ អ្វីៗមិនបានប្រសើរឡើងទេ ហើយកាន់តែអាក្រក់ទៅទៀត ។ ស្តេចដែលមកតាមក្រោយ រហូតដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃនគរមួយផ្នែក គឺដូចជាអរហាប់ ហើយមួយផ្នែក (ពេលពួកគេចង់បានល្អជាងមុន) បានធ្វើតាមគំរូរបស់យេស៊ូបោម ។ ប៉ុន្តែ អ្វីៗទាំងអស់គ្មានការលើកលែងទេ គឺសុទ្ធតែជាមនុស្សទុច្ចរិត និងអ្នកថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ។ នៅយូដា មានការផ្លាស់ប្តូរផ្សេងៗពីមួយពេលទៅមួយពេល ៖ ខណៈដែលស្តេចខ្លះបង្ខូចការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដោយអបិយជំនឿខុសឆ្គង នោះអ្នកខ្លះទៀតបានស្តារសាសនាដែលខូចឡើងវិញ ។ ទីបំផុត សូម្បីតែសង្ឃខ្លះឯងក៏បានបង្ខូចព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដោយមានពិធីប្រមាថដល់ព្រះ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមផង ។

9. ក្រុមជំនុំរបស់សម្តេចប៉ាបបានពុករលួយនិងត្រូវបដិសេធ

សូមអញ្ជើញមកឥឡូវនេះ សូមឱ្យពួកអ្នកបួសបដិសេធ ប្រសិនបើពួកគេអាច - ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេពង្រីកកំហុសរបស់ពួកគេថែមទៀត - ថាស្ថានភាពនៃសាសនាក្នុងចំណោមពួកគេគឺពុករលួយនិងថោកទាបដូចនៅក្នុងពួកអ៊ីស្រាអែលក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់យេស៊ូបោម ។ ប៉ុន្តែពួកគេមានការគោរពបូជារូបព្រះដ៏អាក្រក់ ។ ហើយនៅក្នុងគោលលទ្ធិពួកគេមិនមែនជាដំណាក់ទឹកតែមួយ

ដែលស្អាតជាងនោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ រឹតតែមិនបរិសុទ្ធនៅក្នុងរឿងនេះ!
ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពិតណាស់មនុស្សទាំងអស់ដែលបានទទួលការវិនិច្ឆ័យជាមធ្យម
នឹងក្លាយជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ ។ ហើយសូម្បីតែរឿងនោះផ្ទាល់ក៏ប្រកាសថា ខ្ញុំមិន
និយាយបំផ្លើសនៅទីនេះទេ ។

ឥឡូវនេះ នៅពេលដែលពួកគេចង់បង្វែងយើងក្នុងការរូបរួមនៃក្រុមជំនុំរបស់ពួក
គេ ពួកគេទាមទាររបស់ពីរយើង ។ ទីមួយគឺថា យើងគួរតែចូលរួមក្នុងការ
អធិស្ឋាន ការធ្វើពិធីនានា និងពិធីបុណ្យនានារបស់ពួកគេ ។ ទីពីរ គឺថាយើង
គួរផ្តល់កិត្តិយស អំណាច និងយុត្តាធិការដល់ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេ ដែលព្រះគ្រី
ស្ទប្រទានដល់ពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ ។

ចំណុចទីមួយ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា ហោរាទាំងអស់ដែលនៅក្រុងយេរូសាឡឹម នៅ
ពេលអ្វីៗខូចទាំងស្រុង មិនបានថ្វាយយញ្ញបូជាដោយឯកជន ឬមិនមានការ
ប្រជុំដាច់ដោយឡែកពីអ្នកផ្សេងទៀតសម្រាប់ការអធិស្ឋាន ពីព្រោះពួកគេមាន
បង្គាប់មកពីព្រះ ដែលត្រូវបានប្រាប់ឱ្យជួបជុំគ្នានៅក្នុងព្រះវិហាររបស់សាឡូម៉ូន
[ច្រាទិយកថា 12:13, 11] ។ ពួកគេបានដឹងថា ពួកសង្ឃលេវី ទោះបីជាមិន
សក្តិសមនឹងតំណែងនោះក៏ដោយ ដោយសារតែបានតែងតាំងអ្នកបម្រើនៃពិធីដ៏
បរិសុទ្ធដោយព្រះអម្ចាស់ [និក្ខមនំ 29:9] ហើយមិនទាន់ត្រូវបានគេដកចេញទេ
គឺនៅតែកាន់តំណែងនោះដោយសិទ្ធិ ។ ប៉ុន្តែ - ចំណុចសំខាន់នៃសំណួរ
ទាំងមូល - ពួកគេមិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យគោរពបូជាអបិយជំនឿណាមួយឡើយ ។
ពិតប្រាកដណាស់ ពួកគេត្រូវមានកាតព្វកិច្ចចំពោះអ្វីដែលមិនត្រូវបានបង្កើត
ឡើងដោយព្រះ ។

ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបុរសទាំងនេះ - ខ្ញុំមានន័យថាជាពួកប៉ាប - តើភាពស្រដៀងគ្នានៅឯណា? ដ្បិតយើងកម្រអាចជួបពួកគេដោយមិនធ្វើឱ្យខ្លួនយើងស្មោកគ្រោកដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះណាស់ ។ ប្រាកដណាស់ ចំណងមេត្រីភាពរបស់ពួកគេគឺនៅក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ម៉ាស ដែលយើងស្អប់ខ្ពើមចាត់ទុកជាគ្រឿងបូជាដ៏ធំបំផុត ។ ហើយថាតើយើងធ្វើនេះត្រឹមត្រូវ ឬមិនប្រុងប្រយ័ត្ននឹងលេចចេញនៅកន្លែងផ្សេង ។ ឥឡូវនេះ វាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញថាក្នុងន័យនេះ ករណីរបស់យើងគឺខុសពីពួកហោរា ដែលទោះជាមានវត្តមាននៅក្នុងពិធីរបស់មនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ មិនត្រូវបានបង្ខំឱ្យមើល ឬចូលរួមក្នុងពិធីណាមួយឡើយ ដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះ ។

ហើយបើយើងចង់មានគំរូស្របគ្នាក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាព សូមឱ្យយើងយកវាពីនគរបស់អ៊ីស្រាអែល ។ យោងទៅតាមក្រឹត្យរបស់យេរ៉ូបោម ការកាត់ស្បែកនៅតែមាន ការថ្វាយយញ្ញបូជា ក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធត្រូវបានគោរព ព្រះជាម្ចាស់ដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានទទួលត្រូវបានអំពាវនាវរក ប៉ុន្តែដោយសារតែទម្រង់នៃការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយ និងត្រូវហាមឃាត់ ព្រះជាម្ចាស់មិនពេញចិត្ត ហើយក៏ថ្កោលទោសអ្វីទាំងអស់ដែលបានធ្វើនៅទីនោះ [១ ពង្សាវតារក្សត្រ 12:31] ។ សូមឱ្យអ្នកណាម្នាក់បង្ហាញខ្ញុំអំពីហោរាម្នាក់ ឬអ្នកគោរពព្រះណាដែលធ្លាប់ថ្វាយបង្គំ ឬថ្វាយយញ្ញបូជានៅបេតអែល ។ ដ្បិតគេដឹងថាគេមិនអាចធ្វើវាដោយមិនបំពុលខ្លួនដោយការបូជានោះឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ យើងសន្និដ្ឋានថាក្នុងចំណោមការរូបរាងនៃអ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះមិនគួរបន្តរហូតដល់ វាខូចទៅជាពិធីអាសអាភាស និងពុករលួយ ពួកគេត្រូវតែធ្វើតាមវារហូត ។

10. ហេតុអ្វីយើងត្រូវផ្ដាច់ចេញពីក្រុមជំនុំដែលខូច

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពីចំណុចទីពីរ យើងឈ្លោះគ្នាកាន់តែខ្លាំង ។ ប្រសិនបើ យើងគិតពីក្រុមជំនុំតាមរបៀបនេះ—ថាយើងគួរតែគោរពការវិនិច្ឆ័យរបស់វា ដែលខុសពីអំណាចរបស់វា គោរពតាមការព្រមានរបស់វា ត្រូវរំកិលខ្លួនដោយ ការប្រដៅរបស់ពួកគេ ហើយរក្សាការរូបរូមរបស់វាដោយត្រឹមត្រូវតាមគ្រប់បែប យ៉ាង នោះយើងនឹងមិនអាចទទួលស្គាល់ថាពួកគេមាន ក្រុមជំនុំដោយគ្មានភាព ចាំបាច់នៃការចុះចូល និងការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះវាដែលកំពុងរង់ចាំយើង ឡើយ ។ ប៉ុន្តែ យើងនឹងយល់ព្រមដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះអ្វីដែលហោរាប្រកាស ម្តងហើយម្តងទៀតថា ក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេគឺជាការប្រមាថ [អេសាយ 1:14] ហើយនោះគឺគ្មានច្បាប់អ្វីទៀតដើម្បីយល់ព្រមចំពោះពួកគេ ជាជាងការបដិសេធ ព្រះនោះទេ ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើទាំងនោះដែលជាព្រះវិហារ មក តាមវាដែលនៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែល អេលីយ៉ា មីកា និងមនុស្សដូចគ្នា ហើយនៅក្នុងប្រទេសយូដា អេសាយ យេរេមា ហូសេ និងអ្នកផ្សេងទៀតនៃ សញ្ញានោះ (ដែលព្យាករ ពួកសង្ឃ និងមនុស្សក្នុងជំនាន់របស់ពួកគេស្តាប់ និងត្រូវបណ្តាសាក្រក់ជាងអ្នកមិនកាត់ស្បែកផង) ជាអ្នកចម្លែកចំពោះក្រុម ជំនុំនៃព្រះ ។ ប្រសិនបើពួកជំនុំទាំងនោះជាពួកជំនុំ នោះពួកជំនុំមិនមែនជាស សរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិតទេ [១ ធីម៉ូថេ 3:15] ប៉ុន្តែជន្មលំនៃភាពមិនពិត មិនមែន ជារោងឧបោសថរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ទេ គឺជាកន្លែងទទួលរូបព្រះវិញ ។ ដូច្នេះ ពួកហោរាត្រូវចាកចេញពីការព្រមព្រៀងជាមួយក្រុមជំនុំទាំងនោះ ដែល គ្មានអ្វីក្រៅពីការយុបឃិតដ៏អាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះឡើយ ។

ដូចគ្នាដែរ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ទទួលស្គាល់ក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្ន ដែលបំពុល ដោយការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ អបិយជំនឿ និងគោលលទ្ធិទុច្ចរិត-ថាជាក្រុមជំនុំ

(នៅក្នុងការរួបរួមពេញលេញដែលគ្រីស្ទានត្រូវតែឈរ - រហូតដល់ការយល់ស្របក្នុងគោលលទ្ធិ) គាត់នឹងមានកំហុសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ។ ប្រសិនបើពួកគេជាក្រុមជំនុំ អំណាចនៃកូនសោតស្ថិតនៅក្នុងដែនរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែកូនសោមានចំណងដែលមិនអាចរំលាយបានជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ដែលត្រូវបានបំផ្លាញពីក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ជាថ្មីម្តងទៀត ប្រសិនបើពួកគេជាក្រុមជំនុំ នោះការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវឈ្នះនៅក្នុងចំណោមពួកគេ ។ “អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកចង់” ។ល។ [ម៉ាថាយ 16:19; 18:18 យ៉ូហាន 20:23] ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេបដិសេធការរួមគ្នារបស់ពួកគេទាំងអស់ដែលប្រកាសខ្លួនថាជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ។ ដូច្នេះហើយ ការសន្យារបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺឥតប្រយោជន៍ ឬយ៉ាងហោចណាស់ក៏នៅក្នុងក្រុមជំនុំដែរ ។ ជាចុងក្រោយ ជំនួសឱ្យព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ពួកគេមានសាលានៃអំពើទុច្ចរិត និងការលិចលង់នៃកំហុសគ្រប់ប្រភេទ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ តាមរយៈការរាប់នេះ ទាំងពួកគេមិនមែនជាព្រះវិហារ ឬគ្មានសញ្ញាសម្គាល់នឹងនៅតែមានដើម្បីសម្គាល់ក្រុមជំនុំស្របច្បាប់នៃអ្នកជឿពីក្រុមរបស់ពួកគេឡើយ ។

11. វិចារណកថានៃព្រះវិហារនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាប

តាំងពីបុរាណមក សិទ្ធិពិសេសមួយចំនួននៃព្រះវិហារនៅតែស្ថិតក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា ។ ដូចគ្នាដែរ សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនដកហូតដាននៃពួកជំនុំដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យក្នុងចំណោមពួកគេឱ្យរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនោះទេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ធ្លាប់បានធ្វើសម្ពន្ធមេត្រីជាមួយជនជាតិយូដាម្តងរួចមកហើយ ប៉ុន្តែមិនមែនពួកគេទេដែលរក្សាសម្ពន្ធមេត្រី ។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងរបស់វា វារក្សាខ្លួនវាឱ្យនៅរស់ ដោយតស៊ូប្រឆាំងនឹងភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់

ពួកគេ ។ ដូច្នេះ ភាពប្រាកដប្រជា និងភាពស្ថិតស្ថេរនៃសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ---
 សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅទីនោះ ។ ការក្បត់របស់ពួកគេមិនអាចលុប
 បំបាត់ភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់បានទេ ហើយការកាត់ស្បែកមិនអាចត្រូវបាន
 បង្ហាបយ៉ាងខ្លាំងដោយដៃមិនស្អាតរបស់ពួកគេដើម្បីឈប់ធ្វើជាទីសំគាល់ពិត និង
 ការធ្វើពិធីនានានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ឡើយ ។ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានហៅ
 កូនដែលកើតមកពីពួកគេមកថាជាកូនរបស់ព្រះអង្គ [អេសេគាល 16:20-21]
 នៅពេលដែលវត្ថុទាំងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ដោយព្រះពរពិសេសមួយប៉ុណ្ណោះ ។
 ដូច្នេះ វាគឺនៅប្រទេសបារាំង អ៊ីតាលី អាឡឺម៉ង់ អេស្ប៉ាញ និងអង់គ្លេស
 បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់នៅទីនោះ ។ នៅពេល
 ប្រទេសនានាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយការជិះជាន់នៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ព្រះ
 អម្ចាស់បានប្រើមធ្យោបាយពីរដើម្បីរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់មិនអាចបំពានបាន
 ។ ទីមួយ ទ្រង់បានរក្សាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅទីនោះ ដែលជាសាក្សីចំពោះ
 សេចក្តីសញ្ញានេះ ដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យបានបរិសុទ្ធដោយព្រះឧស្សរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់
 វារក្សាកម្លាំងរបស់វាទោះបីជាមានសេចក្តីអាក្រក់របស់មនុស្សក៏ដោយ ។ ទីពីរ
 ដោយការអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យវត្ថុសក្តិសិទ្ធិផ្សេងទៀត
 នៅមាន ដើម្បីកុំឱ្យក្រុមជំនុំស្លាប់ទាំងស្រុង ។ ហើយដូចដែលកើតឡើងជាញឹក
 ញាប់នៅពេលដែលអគារត្រូវបានទាញឱ្យដួកពីគ្រឹះ ហើយការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅ
 តែមាន ដូច្នេះទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ត្រូវបំផ្លាញដល់គ្រឹះដោយ
 មេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទ ឬត្រូវជាន់រាបនៅលើដីនោះទេ ទោះបីត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មលើ
 ការមិនដឹងគុណរបស់មនុស្សដែល បានមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បាន
 ធ្វើឱ្យវាឆ្លងកាត់ការរង្គោះរង្គើ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែសូម្បី

តែបន្ទាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំងនេះ ទ្រង់ចង់ឱ្យអគារដែលបាក់បែកពាក់កណ្តាលនៅសល់ដដែល ។

12. ធាតុផ្សេងៗដែលត្រឹមត្រូវមិនអាចធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំខូចមួយទៅជាក្រុមជំនុំពិតឡើយ

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងបដិសេធយ៉ាងដាច់អហង្គរចំពោះអ្នកកាន់តាមសម្តេចប៉ាបអំពីនាមនៃក្រុមជំនុំ យើងមិនសម្រាប់ហេតុផលនេះធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់វត្តមាននៃក្រុមជំនុំក្នុងចំណោមពួកគេនោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគ្រាន់តែតវ៉ាអំពីទ្រង់ទ្រាយពិត និងស្របច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ ដែលតម្រូវឱ្យមានការរួបរួមមិនត្រឹមតែនៃការធ្វើពិធីប៉ុណ្ណោះទេ (ដែលជាសញ្ញានៃការសារភាពជំនឿ) ប៉ុន្តែក៏មានជាពិសេសនៃគោលលទ្ធិផងដែរ ។ ដានីយ៉ែល [ដានីយ៉ែល 9:27] ហើយនិងប៉ុល [២ ថែស្លាឡូនីច 2:4] បានទាយទុកមុនថាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ ។ ជាមួយយើង វាគឺជាបុព្វជិតរូម៉ាំង ដែលយើងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ និងអ្នកកាន់ស្តង់ដារនៃនគរដ៏អាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនោះ ។ ការដែលអាសនៈរបស់គាត់ត្រូវបានដាក់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាសញ្ញាថាការសោយរាជ្យរបស់ទ្រង់មិនត្រូវមាន គឺដើម្បីលុបបំបាត់ទាំងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬក្រុមជំនុំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាយើងមិនអាចបដិសេធថាជាក្រុមជំនុំក្រោមការដឹកនាំរបស់គេនៅតែជាព្រះវិហារដដែលនោះទេ ។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះដែលគេបានបង្ហាត់ដោយការបូជាដ៏ទុច្ចរិតដ៏របស់គេ ដែលរងទុក្ខទោសដោយការត្រួតត្រាដ៏អមនុស្សធម៌របស់គេ ការខូចខាត និងជិតត្រូវបានសម្លាប់ដោយគោលលទ្ធិអាក្រក់ និងមរណៈរបស់គេ ដែលប្រៀបដូចជាទឹកបំពុល ។ នៅក្នុងពួកគេ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានលាក់

កំបាំង កប់ពាក់កណ្តាល ដំណឹងល្អត្រូវបានផ្តល់រំលឹ ការគោរពបូជាបាន
ខ្ចាត់ខ្ចាយ ការគោរពប្រណិប័ត្នព្រះជាម្ចាស់ស្ទើរតែរលាយបាត់អស់ទៅហើយ ។
នៅក្នុងពួកគេ ដោយសង្ខេបទៅ អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺច្របូកច្របល់ ដែលនៅទីនោះ
យើងឃើញមុខរបស់បាបីឡូន ជាជាងទីក្រុងបរិសុទ្ធនៃព្រះ ។ សរុបមក ខ្ញុំបាន
ហៅពួកគេថាជាក្រុមជំនុំក្នុងកម្រិតមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានរក្សាយ៉ាងអស្ចារ្យនៅ
ក្នុងពួកគេនូវសំណល់នៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទោះជា បានបែកខ្ចាត់ខ្ចាយយ៉ាងក្រៀម
ក្រំនិងខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយដល់កម្រិតដែលសញ្ញាខ្លះនៃក្រុមជំនុំនៅសេសសល់—ជា
ពិសេសសញ្ញាទាំងនោះដែលគ្មានប្រសិទ្ធភាព ទោះជាអំពើទុច្ចរិតទាំងឡាយរបស់
អារក្ស ឬភាពចោកទាបរបស់មនុស្សអាចបំផ្លាញបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញ
ទៀត ដោយសារនៅក្នុងពួកគេ សញ្ញាទាំងនោះត្រូវបានលុបចេញ ដែលយើង
ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសនៅក្នុងការបង្រៀននេះ ខ្ញុំនិយាយថា គ្រប់ក្រុម
ជំនុំរបស់ពួកគេ និងរូបកាយទាំងមូលរបស់ពួកគេ ខ្វះទម្រង់ត្រឹមត្រូវនៃក្រុមជំ
នុំ ។

ជំពូកទី ៣

**បណ្ឌិតនិងអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការរើសតាំងរបស់ពួកគេនិងតំណែងរបស់ពួកគេ
(ព័ន្ធកិច្ចដែលផ្តល់មកពីព្រះ ៖ តួនាទីដែលខ្ពស់និងចាំបាច់របស់វា 1-3)**

1. ហេតុអ្វីព្រះត្រូវការការបម្រើរបស់មនុស្ស?

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវនិយាយអំពីលំដាប់ដោយដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹង
ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ត្រូវបានគ្រប់គ្រង ។ ទ្រង់តែមួយអង្គគត់គួរតែគ្រប់គ្រង និង
សោយរាជ្យនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ព្រមទាំងមានសិទ្ធិអំណាច ឬភាពលេចធ្លោនៅក្នុង
នោះ ហើយសិទ្ធិអំណាចនេះគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត និងគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូល
របស់ទ្រង់តែមួយគត់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារទ្រង់មិនបានគង់នៅក្នុង
ចំណោមយើងរាល់គ្នាក្នុងវត្តមានដែលអាចមើលឃើញ [ម៉ាថាយ 26:11] យើង
បាននិយាយថាទ្រង់ប្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់មនុស្សដើម្បីប្រកាសដោយបើកចំហនូវ
បំណងរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងតាមមាត់មនុស្ស ដូចជាប្រភេទនៃការងារដែល
បានផ្ទេរមក មិនមែនដោយការផ្ទេរទៅឱ្យពួកគេសិទ្ធិនិងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់នោះ
ទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាតាមរយៈមាត់របស់ពួកគេគាត់ដែលអាចធ្វើការងារផ្ទាល់ខ្លួន
របស់ទ្រង់ ដូចកម្មករម្នាក់ប្រើឧបករណ៍ដើម្បីធ្វើការងាររបស់គាត់ ។

ខ្ញុំត្រូវបានបង្ខំម្តងទៀតក្នុងការនិយាយឡើងវិញនូវអ្វីដែលខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ
។ ទ្រង់ពិតជាអាចធ្វើវាដោយអង្គទ្រង់ដោយគ្មានជំនួយ ឬឧបករណ៍ណាមួយ
ឬសូម្បីតែដោយទេវតា ។ ប៉ុន្តែមានហេតុផលជាច្រើនដែលទ្រង់ចង់ធ្វើវាតាមរយៈ
មនុស្ស ។

តាមរយៈការនេះ ទ្រង់បានប្រកាសអំពីការគិតរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងជាលើក
 ដំបូង កាលដែលនៅក្នុងចំណោមមនុស្សលោកទ្រង់ជ្រើសយកខ្លះទៅធ្វើជាទូត
 របស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកនេះ [២ កូរិនថូស 5:20] ដើម្បីធ្វើជាអ្នកបកប្រែអំពី
 បំណងដ៏សម្ងាត់របស់ទ្រង់ ហើយនិយាយឱ្យខ្លីដើម្បីតំណាងបុគ្គលរបស់ទ្រង់ ។
 ហើយតាមភស្តុតាងនេះ ទ្រង់បញ្ជាក់ថា វាគ្មានការនិយាយអ្វីដែលទ្រង់តែងតែ
 ហៅយើងថាព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ [១ កូរិនថូស 3:16-17 ២កូរិនថូស 6:16]
 ចេញពីបុរមាត់របស់មនុស្ស ដូចជាចេញពីទីសក្ការៈ ទ្រង់បានផ្តល់ចម្លើយរបស់
 ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្ស ។

ជាថ្មីម្តងទៀត នេះជាលំហាត់ដ៏ល្អបំផុត និងមានប្រយោជន៍បំផុតក្នុងការបន្ទាប
 ខ្លួន នៅពេលដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងមានទម្លាប់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
 ទោះបីជាវាត្រូវបានអធិប្បាយតាមរយៈមនុស្សដូចយើង ហើយជូនកាលសូម្បីតែ
 ដោយអ្នកដែលមានតម្លៃទាបជាងយើងក៏ដោយ ។ ប្រសិនបើទ្រង់មានបន្ទូលពី
 ស្ថានសួគ៌ នោះវាមិនគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេ ប្រសិនបើបុត្រាដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ត្រូវ
 បានទទួលដោយការគោរពដោយមិនបង្អង់យូរដោយត្រចៀក និងគំនិតរបស់
 មនុស្សទាំងអស់ ។ តើអ្នកណាមិនខ្លាចវត្តមាននៃអំណាចរបស់ព្រះអង្គ? នរណា
 មិនត្រូវរងគ្រោះពេលឃើញព្រះចេស្ដាដ៏ធំបែបនេះ? តើអ្នកណាមិនគួរយល់ច្រឡំ
 ចំពោះភាពអស្ចារ្យគ្មានព្រំដែនបែបនេះ? ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមនុស្សស្ងួតបូកម្នាក់
 ក្រោកឡើងពីធ្នូលីដី និយាយក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះ នៅចំណុចនេះ យើងបង្ហាញ
 យ៉ាងល្អបំផុតនូវការអាណិតអាសូរ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងចំពោះព្រះ
 ប្រសិនបើយើងបង្ហាញខ្លួនយើងថាអាចបង្រៀនបានដើម្បីគាំពារអ្នកបម្រើរបស់
 ទ្រង់ ទោះបីជាគាត់មិនពូកែលើសយើងក៏ដោយ ។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់

បានលាក់កំណប់នៃប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់នៅក្នុងវត្ថុទន់ខ្សោយនិងដី [២ កូរិនថូស 4:7] ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ថាយើងគួរឱ្យតម្លៃវាដល់កម្រិតណា ។

ជាងនេះទៅទៀត គ្មានអ្វីដែលជំរុញឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់រវាងគ្នានឹងគ្នាសម ជាងការដែលមនុស្សត្រូវចងភ្ជាប់ជាមួយនឹងចំណងនេះឡើយ ៖ មនុស្សម្នាក់ត្រូវ បានតែងតាំងជាត្រូតង្វាលឱ្យបង្រៀនអ្នកទាំងអស់ ហើយអ្នកដែលត្រូវបានដេញ ថ្លៃធ្វើជាសិស្សទទួលបានការបង្រៀនធម្មតាពីមាត់តែមួយ ។ ប្រសិនបើនរណា ម្នាក់មានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ហើយមិនត្រូវការជំនួយពីអ្នកដទៃទេ (នោះ ជាអំណូតនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស) មនុស្សម្នាក់ៗនឹងលូចបន្លំអ្នកដទៃ ហើយត្រូវ បានមើលងាយដោយពួកគេ ។ ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់បានចងក្រងជំនុំរបស់ទ្រង់ជា មួយនឹងចំណងដែលទ្រង់បានប្រមើលទុកជាមធ្យោបាយដ៏រឹងមាំបំផុតក្នុងការរក្សា ការរួបរួម ខណៈដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់មនុស្សនូវការបង្រៀនអំពីសេចក្តីស ង្រ្គោះ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទាក់ទងទៅអ្នកដទៃតៗ តាមរយៈដៃរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុលមានទស្សនៈបែបនេះ ពេលគាត់សរសេរទៅ កាន់ពួកជំនុំអេភេសូរថា ៖ “មានរូបកាយតែមួយ ហើយព្រះវិញ្ញាណតែមួយ ដូច ជាទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមក ក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមតែមួយរបស់ការងារអ្នករាល់គ្នា ដែរ ។ មានព្រះអម្ចាស់តែ១ សេចក្តីជំនឿតែមួយ បុណ្យជ្រមុជតែ១ មានព្រះ តែមួយ គឺជាព្រះវរបិតានៃទាំងអស់ ដែលទ្រង់ខ្ពស់លើទាំងអស់ គង់នៅកណ្តាល ទាំងអស់ ហើយសណ្ឋិតនៅក្នុងទាំងអស់ ។ តែមានព្រះគុណផ្តល់មកយើងរាល់គ្នា រៀងរាល់ខ្លួន តាមខ្នាតអំណោយទាននៃព្រះគ្រីស្ទ” [អេភេសូរ 4:4-7] ។

ដោយហេតុនេះគាត់និយាយថា ៖ “ដែលបានយាងទៅស្ថានខ្ពស់ នោះទ្រង់បាន

ចាប់ពួកឈ្លើយនាំទៅជាឈ្លើយ ហើយបានប្រទានអំណោយទានដល់មនុស្ស ។...

ឯព្រះដែលយាងចុះទៅនោះ គឺជាព្រះដដែលដែលបានយាងឡើងផុតអស់ទាំង ជាន់នៅស្ថានសួគ៌ដើម្បីឱ្យទ្រង់បានគង់នៅពេញគ្រប់ទាំងអស់ ។ ហើយទ្រង់បាន ប្រទានអ្នកខ្លះបានធ្វើជាសាវ័ក ខ្លះជាគ្រូអធិប្បាយ ខ្លះជាគ្រូផ្សាយដំណឹងល្អ ខ្លះ ជាគ្រូតង្វាល ហើយខ្លះជាគ្រូបង្រៀន ប្រយោជន៍នឹងនាំឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានគ្រប់ លក្ខណ៍ឡើង សម្រាប់ធ្វើជំនួយ ហើយនឹងស្តាររូបកាយព្រះគ្រីស្ទឡើង ។

ទាល់តែយើងរាល់គ្នាបានរូបរួម ខាងឯសេចក្តីជំនឿរួចជាស្រេច ហើយបានស្គាល់ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដូចគ្នាទាំងអស់ គឺដល់បានពេញជាមនុស្ស ហើយដល់ខ្នាត កំពស់នៃសេចក្តីពោរពេញផងព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីកុំឱ្យយើងនៅជាកូនតូចទៀត ទាំងត្រូវគ្រប់អស់ទាំងខ្យល់នៃសេចក្តីបង្រៀនបោកហើយផាត់យើងចុះឡើង ដោយសេចក្តីឆោឡាចារបស់ផងមនុស្ស ហើយដោយឧបាយកល ដែលគេប្រើនឹង នាំឱ្យរងទៀតឡើយ តែដោយកាន់តាមសេចក្តីពិត ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់វិញ នោះឱ្យយើងបានធំឡើង ខាងឯគ្រប់ការទាំងអស់ក្នុងទ្រង់ ដែលទ្រង់ជាព្រះសិរ សា គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលរូបកាយទាំងមូលប្រមូលផ្តុំ ហើយភ្ជាប់គ្នាមកអំពីទ្រង់ ដោយសារគ្រប់ទាំងសន្លាក់ដែលផ្គុំតំផ្តង់ឱ្យតាមខ្នាតការងាររបស់អរិយៈនីមួយៗ នោះរូបកាយបានបង្កើតឡើង ដើម្បីនឹងស្តារខ្លួនក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។” [អេ ភេសូរ 4:8, 10-16] ។

2. សារៈសំខាន់នៃព័ន្ធកិច្ចសម្រាប់ក្រុមជំនុំ

ប៉ុលបង្ហាញដោយពាក្យទាំងនេះថា ការបម្រើរបស់មនុស្សនេះដែលព្រះប្រើដើម្បី គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំគឺជាស្នូលដែលអ្នកជឿត្រូវបានរួមគ្នាក្នុងរូបកាយតែមួយ ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បង្ហាញផងដែរថា ក្រុមជំនុំរបស់គាត់អាចរក្សានៅដដែលបាន

លុះត្រាតែវាត្រូវបានគាំទ្រដោយការការពារ ដែលវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ ក្នុងការដាក់សេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ប៉ុលនិយាយថា ៖ “ព្រះគ្រីស្ទបានយាងឡើងលើទីខ្ពស់” ។ “ដែលទ្រង់នឹងបំពេញក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់” [អេភេសូរ 4:10] ។

នេះជារបៀបនៃការសម្រេចបំពេញ ៖ តាមរយៈអ្នកបម្រើដែលទ្រង់បានប្រគល់ តំណែងនេះ ហើយបានប្រគល់ព្រះគុណឱ្យអនុវត្តវាផង ទ្រង់ចែកអំណោយរបស់ ទ្រង់ដល់ក្រុមជំនុំ ។ ហើយទ្រង់បង្ហាញអង្គទ្រង់ហាក់ដូចជាមានវត្តមានដោយការ បង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការបង្ហាបរបស់ទ្រង់ ដែលវានឹងមិនឥតប្រយោជន៍ឬទៅជាទទេរ ។ ដូច្នេះ ការរស់ឡើងវិញនៃពួក បរិសុទ្ធត្រូវបានសម្រេច ដូច្នេះ រូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសាងសង់ឡើង [អេភេសូរ 4:12] ។ ដូច្នេះ “យើងបានលូតលាស់ក្នុងគ្រប់ការនៅក្នុងទ្រង់ដែល ជាសិរសា” [អេភេសូរ 4:15] ហើយរីកចម្រើនជាមួយគ្នាក្នុងចំណោមខ្លួនពួក យើង ។ ដូច្នេះហើយ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបាននាំចូលទៅក្នុងការរួបរួមរបស់ព្រះ គ្រីស្ទ ប្រសិនបើទំនាយបានរីកចម្រើនក្នុងចំណោមពួកយើង ប្រសិនបើយើង ទទួលពួកសាវ័ក ប្រសិនបើយើងមិនបដិសេធគោលលទ្ធិដែលបានគ្រប់គ្រងចំពោះ យើង ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលព្យាយាមលុបបំបាត់ចោលនូវបទបញ្ជាដែលយើង និយាយនេះ ហើយការគ្រប់គ្រងប្រភេទនេះ ឬបញ្ចុះតម្លៃវាដោយមិនចាំបាច់ គឺ កំពុងតែព្យាយាមដើម្បីលុបបំបាត់ ឬផ្ទុយទៅវិញជាការកំទេច និងការបំផ្លាញ ព្រះវិហារ ។ ទាំងពន្លឺ ឬកំដៅនៃព្រះអាទិត្យ ឬអាហារ និងភេសជ្ជៈ គឺចាំបាច់ ណាស់ក្នុងការចិញ្ចឹម និងទ្រទ្រង់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន ព្រោះថា តំណែងជាសាវ័ក និង ត្រួតង្វាលគឺចាំបាច់ដើម្បីថែរក្សាក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីនេះ ។

3. កិត្យានុភាពនៃការិយាល័យផ្សព្វផ្សាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ

ខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញខាងលើថា ជាញឹកញយព្រះជាម្ចាស់បានលើកតម្កើងសេចក្តី
 ថ្លៃថ្នូរនៃពន្ធកិច្ចដោយសញ្ញាណដែលអាចអនុញ្ញាតទាំងអស់ ដើម្បីឱ្យវាស្ថិតនៅ
 ក្នុងចំណោមពួកយើងដោយកិត្តិយស និងការគោរពខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត សូម្បីតែជា
 ឧត្តមភាពបំផុតនៃអ្វីៗគ្រប់ទាំងអស់ ។ ព្រះបានមានបន្ទូលជាទីបន្ទាល់ថា ក្នុង
 ការបង្កើតគ្រូបង្រៀនសម្រាប់ពួកគេ ទ្រង់បានប្រទានអត្ថប្រយោជន៍មួយដល់
 មនុស្សនៅពេលដែលទ្រង់ប្រាប់ហោរាឱ្យប្រកាសថា “អើ លូណាស់ គឺជើងនៃ
 អ្នកនោះដែលដើរលើភ្នំជាអ្នកដែលនាំដំណឹងល្អសេចក្តីសុខសាន្ត” [អេសាយ
 52:7] ហើយនៅពេលទ្រង់បានហៅពួកសាវ័កថា “ពន្លឺនៃលោកិយ” និង “ជា
 អំបិលនៃផែនដី” [ម៉ាថាយ 5:13-14] ។ ហើយតំណែងនេះមិនអាចនឹងស្អាង
 បានយ៉ាងអស្ចារ្យជាងនេះជាងការដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា “អ្នកណាដែលស្តាប់
 អ្នករាល់គ្នា គេក៏ស្តាប់ខ្ញុំដែរ ហើយអ្នកដែលបដិសេធអ្នករាល់គ្នា ក៏បានបដិសេធ
 ខ្ញុំដែរ” [លូកា 10:16] ។ ប៉ុន្តែគ្មានបទគម្ពីរណាមួយច្បាស់ជាងពាក្យរបស់ប៉ុល
 នៅក្នុងសំបុត្រទីពីរទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូរិនថូស ដែលគាត់ពិភាក្សាសំណួរនេះដោយ
 ចេតនា ។ ដូច្នេះ គាត់បានប្រកែកថា គ្មានអ្វីគួរឱ្យកត់សម្គាល់ ឬរុងរឿងក្នុង
 ក្រុមជំនុំជាងពន្ធកិច្ចនៃដំណឹងល្អឡើយ ពីព្រោះវាជាការគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិញ្ញាណ
 និងសេចក្តីសុចរិត និងជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ [២ កូរិនថូស 4:6;
 3:9] ។

គោលបំណងនៃបទគម្ពីរទាំងនេះគឺថា របៀបនៃការគ្រប់គ្រង និងការរក្សាក្រុម
 ជំនុំតាមរយៈអ្នកបម្រើ (របៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតឡើងជារៀងរហូត)
 អាចនឹងមិនត្រូវបានគេគោរពក្នុងចំណោមយើងឡើយ ហើយតាមរយៈការមើល
 ងាយដែលធ្លាក់ចេញមិនអាចប្រើបាន ។

ភាពចាំបាច់នៃក្រសួងគឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា គាត់បានប្រកាសមិនត្រឹមតែដោយពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងជាឧទាហរណ៍ទៀតផង ។ នៅពេលដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យថា ពន្លឺនៃសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់នឹងបំភ្លឺកាន់តែពេញលេញមកលើកូនលាស នោះទ្រង់បានចាត់ទេវតាមួយរូបពីស្ថានសួគ៌មកដឹកនាំគាត់ទៅឯពេត្រុស ។ [កិច្ចការ 10:3-6] នៅពេលដែលទ្រង់ចង់ហៅប៉ុលឱ្យស្គាល់ទ្រង់ ហើយបញ្ចូលគាត់ទៅក្នុងក្រុមជំនុំ ទ្រង់មិននិយាយទៅគាត់ដោយសំឡេងរបស់ទ្រង់ទេ តែបញ្ជូនគាត់ទៅបុរសម្នាក់ដែលគាត់ត្រូវទទួលទាំងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការញែកជាបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ [កិច្ចការ 9:6] ។ វាមិនមែនដោយចៃដន្យទេដែលទេវតា ដែលជាអ្នកបកប្រែរបស់ព្រះ ឈប់ប្រកាសពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបង្គាប់ឱ្យគេបញ្ជូនមនុស្សឱ្យមកប្រកាសវិញ ។ វាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលទេដែលព្រះគ្រីស្ទជាគ្រូតែមួយគត់នៃអ្នកជឿ បានប្រគល់ឱ្យប៉ុលទៅក្នុងការបង្រៀនរបស់បុរសម្នាក់ - ប៉ុលដែលគាត់បានតាំងចិត្តនឹងឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ទីបី ហើយសក្តិសមដើម្បីទទួលបានការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យនៃអ្វីដែលមិនអាចនិយាយបាន [២ កូរិនថូស 12:2-4] ។ បើដូច្នេះ តើអ្នកណាហ៊ានមើលងាយកិច្ចការនោះ ឬចាត់ចែងកិច្ចការនោះថាជារបស់ដ៏វិសេសវិសាល ដែលការប្រើប្រាស់របស់ព្រះដែលមានបំណងក្នុងការបញ្ជាក់ដោយភស្តុតាងបែបនេះ?

(តំណែងក្នុងព្រះគម្ពីរនៃព័ន្ធកិច្ចដែលបានរៀបរាប់ 4-9)

4. ប្រភេទមួយចំនួននៃតំណែងនានាតាមរយៈ អេភេសូរ ជំពូក 4

អ្នកដែលធ្វើជាអធិបតីលើការគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំស្របតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវបានប៉ុលហៅដូចតទៅ៖ ទីមួយជាសាវ័ក បន្ទាប់មកជាហោរា ទី

បី អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ទីបួន ត្រួតង្វាល និងចុងក្រោយគឺត្រូវ ។ [អេភេសូរ 4:11] ។ ក្នុងចំណោមនេះមានពីរចុងក្រោយនេះ មានតំណែងធម្មតានៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ព្រះអម្ចាស់បានលើកបីដំបូងនៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដំបូងនៃក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ ហើយឥឡូវនេះហើយបានប្រោសពួកគេឡើងវិញតាមតម្រូវការនៃពេលវេលាដែលត្រូវការ ។ លក្ខណៈនៃមុខងាររបស់សាវ័កគឺច្បាស់ណាស់ពីពាក្យបញ្ជានេះថា ៖ “ចូរទៅផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់មនុស្សទាំងឡាយ” ។ [ម៉ាកុស 16:15] ។ គ្មានដែនកំណត់ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែផែនដីទាំងមូលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពួកគេដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យតាមរយៈការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេអាចធ្វើបានក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ពួកគេអាចលើករាជ្យរបស់ទ្រង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ដូច្នេះហើយ ប៉ុល ដោយចង់បញ្ជាក់អំពីភាពជាសាវ័ករបស់គាត់ គាត់រំលឹកថាគាត់មិនបានទទួលទីក្រុងណាមួយសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងទូលំទូលាយ ហើយមិនបានដាក់ដែរបស់គាត់ទៅគ្រឹះរបស់អ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែគាត់បានដាំក្រុមជំនុំនៅកន្លែងណាដែលជាព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានឮសោះវិញ [រ៉ូម 15:19-20] ។ ពួកសាវ័ករួចមកក៏សម្រេចចេញទៅដឹកនាំលោកិយឱ្យត្រឡប់បែរចេញពីការបះបោរមកកាន់ការស្តាប់បង្គាប់ពិតទៅកាន់ព្រះវិញ ហើយបង្កើតរាជ្យនគរបស់ទ្រង់គ្រប់ទីកន្លែងដោយការអធិប្បាយដំណឹងល្អឬដូចដែលអ្នកនឹងហៅថា ជាអ្នកសង់ដំបូងរបស់ក្រុមជំនុំ ដែលចាក់គ្រឹះនៅក្នុងលោកិយ [១ កូរិនថូស 3:10] ។

ប៉ុលប្រើឈ្មោះ “ហោរា” មិនមែនទៅកាន់មនុស្សទាំងអស់ដែលជាអ្នកបកស្រាយបំណងរបស់ព្រះទេ តែទៅកាន់ពួកអ្នកដែលខ្ពស់លើសគេខាងការបើកសម្តែងណា

មួយ [អេភេសូរ 4:11] ។ តំណែងនេះអាចនឹងមិនមាននាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ឬ ជាទូទៅមិនសូវឃើញមានឡើយ ។

“អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ” ខ្ញុំយល់ថាជាអស់អ្នកដែល បើទោះជាមានតំណែងទាប តែក៏វាស្ថិតនៅក្បែរតំណែងទាំងនោះនិងមានតួនាទីនៅក្នុងតំណែងទាំងនោះផង ។ ប្រហែលជាសាវ័កទាំងចិតសិបនាក់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានតែងតាំងនៅក្នុង តំណែងបន្ទាប់ពីពួកសាវ័ក [លូកា 10:1] ។

យោងទៅតាមការបកស្រាយនេះ (ដែលហាក់ដូចជាខ្ញុំយល់ស្របទាំងពាក្យសំដី និងគំនិតរបស់ប៉ុល) មុខងារទាំងបីនេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ជាអចិន្ត្រៃយ៍ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់តែគ្រានោះប៉ុណ្ណោះ ក្នុងអំឡុងពេលដែលក្រុមជំនុំ ត្រូវបានសាងសង់ឡើងដែលគ្មានមួយពីមុនមក ឬកន្លែងដែលត្រូវដឹកនាំមកពីមុន សេរហូតទៅព្រះគ្រីស្ទ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំមិនបដិសេធច្បាស់ ព្រះអម្ចាស់មានពេលខ្លះនៅសម័យក្រោយៗទៀត ដែលលើកពួកសាវ័ក ឬយ៉ាងហោចណាស់ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជំនួសពួកគេ ដូចដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់ របស់យើងដែរ ។ គ្បិតមានតម្រូវការសម្រាប់មនុស្សបែបនេះដើម្បីដឹកនាំក្រុម ជំនុំត្រឡប់ពីការបះបោររបស់មេប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំ ហៅតំណែងនេះថា “ការគូរភ្ញាក់ផ្អើល” ព្រោះនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលបានបង្កើត ត្រឹមត្រូវ វាគ្មានកន្លែងទេ ។

បន្ទាប់មកត្រួតង្វាល និងត្រូវដែលក្រុមជំនុំមិនអាចទៅណាដោយគ្មានបាន ។ ខ្ញុំ ជឿថា មានភាពខុសប្លែកគ្នារវាងពួកគេ ៖ ត្រូវមិនត្រូវបានដាក់ឱ្យទទួលខុសត្រូវ លើការប្រៀនប្រដៅ ឬការគ្រប់គ្រងការធ្វើពិធីនានា ឬការដាស់តឿន និងការ

ជម្រុញនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែក្នុងការបកស្រាយបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ--ដើម្បីរក្សា
គោលលទ្ធិឱ្យបាននៅទាំងមូល និងបានបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ។ ប៉ុន្តែមុខ
ងារត្រួតងាររួមបញ្ចូលមុខងារទាំងអស់នេះនៅក្នុងនោះផ្ទាល់ ។

5. មុខងារបណ្តោះអាសន្ននិងអចិន្ត្រៃយ៍

ឥឡូវនេះ យើងគិតក្នុងចិត្តថា តើព័ន្ធកិច្ចណាខ្លះនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងនៃក្រុមជំនុំ
ជាបណ្តោះអាសន្ន ហើយមួយណាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីនៅជាប់ជារៀងរហូត
ត ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងដាក់ក្រុមអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងសាវ័កជាមួយគ្នា
នោះយើងនឹងមានពីរគូដែលទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ដ្បិតត្រូវបស់យើងក៏
ទាក់ទងនឹងហោរាពីបុរាណ ដូច្នេះ ដូចត្រួតងាររបស់យើងក៏ឆ្លើយតបចំពោះសា
វ័កដូចគ្នា ។ មុខងារបែបជាហោរាមានភាពលេចធ្លោជាង ដោយសារអំណោយ
ទានឯកវចនៈនៃការបើកសម្តែងដែលពួកគេមាន ។ ប៉ុន្តែមុខងាររបស់ត្រូគីមាន
លក្ខណៈស្រដៀងគ្នាខ្លាំងណាស់ ហើយមានគោលបំណងដូចគ្នា ។ ដូច្នេះ ពួក
ដប់ពីរនាក់ដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសដើម្បីការអធិប្បាយថ្មីនៃផ្សាយដំណឹង
ល្អដល់ពិភពលោកដែលបានលើសអ្នកផ្សេងទៀតតាមលំដាប់លំដោយ និង
លំដាប់ថ្នាក់ [លូកា 6:13; កាឡាទី 1:1] ។ ឥឡូវនេះ តាមរយៈអត្ថន័យ និង
ប្រភពនៃពាក្យ គ្រប់អ្នកបម្រើទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំអាចត្រូវបានគេហៅថាយ៉ាង
ត្រឹមត្រូវថា "សាវ័ក" ពីព្រោះទាំងអស់ត្រូវបានចាត់តាំងដោយព្រះអម្ចាស់
ហើយជាអ្នកនាំសាររបស់ទ្រង់ផង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែវា
មានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែលមនុស្សគួរតែដឹងច្បាស់អំពីបេសកកម្មរបស់អ្នក
ដែលនឹងចេញនូវអ្វីដែលថ្មី ហើយមិនធ្លាប់ឮ នោះវាចាំបាច់សម្រាប់អ្នកទាំងដប់
ពីរ (ដែលប៉ុលត្រូវបានបន្ថែមតាមចំនួនបន្ទាប់) ដែលត្រូវបានសម្គាល់ខាងលើ

ខ្ពស់ជាងអ្វីផ្សេងទៀតដោយចំណងជើងពិសេសមួយចំនួន ។ ប៉ុលពិតជាបាន
 យកឈ្មោះនេះទៅប្រើនៅកន្លែងមួយទៀតចំពោះលោក Andronicus និង
 Junias ដែលគាត់ហៅថា “អ្នកគូរឱ្យកត់សម្គាល់ក្នុងចំណោមសាវ័ក” [រ៉ូម
 16:7] ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ចង់និយាយដោយភាពត្រឹមត្រូវយ៉ាងតឹងរឹង
 គាត់ប្រើពាក្យនេះតែចំពោះលំដាប់ទីមួយនោះ ។ ហើយនេះគឺជាការប្រើប្រាស់
 ទូទៅនៃបទគម្ពីរ [ម៉ាថាយ 10:1] ។ ប៉ុន្តែត្រួតង្វាល (លើកលែងតែពួកគេម្នា
 កៗគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំជាច្រើនដែលបានចាត់ឱ្យពួកគេ) មានបន្ទុកដូចគ្នានឹងសាវ័
 កដែរ ។ ឥឡូវនេះ ចូរយើងស្តាប់ឱ្យកាន់តែច្បាស់ថា ធម្មជាតិរបស់វាជាអ្វី ។

6. សាវ័កនិងត្រួតង្វាល

ព្រះអម្ចាស់នៅពេលទ្រង់បានចាត់ពួកសាវ័កឱ្យចេញទៅ ទ្រង់បានប្រទានដល់ពួក
 គេ (ដូចដែលបាននិយាយនៅពេលនេះ) នូវការបង្គាប់ដើម្បីឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អ
 និង ធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អស់អ្នកដែលជឿចំឱ្យបានការអត់ទោសពីអំពើបា
 ប ។ [ម៉ាថាយ 28:19] ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្គាប់ពីមុនថាពួកគេចែកចាយនិមិត្ត
 សញ្ញាពិសិដ្ឋនៃរូបកាយ និងឈាមរបស់គាត់តាមគំរូរបស់ទ្រង់ [លូកា 22:19]
 ។ នេះគឺជាច្បាប់ដ៏វិសុទ្ធដែលមិនអាចរំលោភបាន និងជានិរន្តរ៍ ដែលដាក់លើ
 អស់អ្នកដែលបានចូលជំនួសសាវ័ក ដោយពួកគេទទួលបង្គាប់ឱ្យផ្សាយដំណឹងល្អ
 និងគ្រប់គ្រងការធ្វើពិធីបុណ្យ ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថាអ្នកដែលធ្វេស
 ប្រហែសនូវការទាំងពីរនេះគេធ្វើពុតជាសាវ័ក ។

ប៉ុន្តែចុះយ៉ាងណាដែរចំពោះត្រួតង្វាល? ប៉ុលមិនត្រឹមតែនិយាយពីខ្លួនគាត់
 ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពីពួកគេទាំងអស់គ្នាពេលគាត់និយាយថា ៖ “នេះជារបៀបដែល
 មនុស្សត្រូវចាត់ទុកយើងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាអ្នកមើលការខុសត្រូវរបស់

ព្រះ» ។ [១ កូរិនថូស 4:1] ។ ក៏ដូចជានៅកន្លែងផ្សេងទៀតថា "ព្រមទាំង កាន់ខ្ជាប់តាមព្រះបន្ទូលដ៏ពិត ដូចជាបានបង្រៀនមកយើងហើយ ដើម្បីឱ្យអាច នឹងកំសាន្តចិត្តគេ ដោយសេចក្តីបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវ ហើយឱ្យបានផ្ទៀងផ្ទាត់ដល់ពួក អ្នកដែលស្រដៀងទីង" [ទីតុស 1:9] ។ ចេញពីបទគម្ពីរទាំងនេះ និងស្រដៀងគ្នា នេះដែលកើតឡើងជាញឹកញាប់ យើងអាចសន្និដ្ឋានថា នៅក្នុងមុខងាររបស់គ្រូ គង្វាលក៏មានមុខងារពិសេសពីរនេះដែរ ៖ ការប្រកាសដំណឹងល្អ និងរៀបចំធ្វើ ពិធីបុណ្យ ។ របៀបនៃការបង្រៀនមិនត្រឹមតែមាននៅក្នុងសម្តីជាសាធារណៈ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានការដាស់តឿនឯកជនផងដែរ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលហៅពួកអេ ភេសូរឱ្យធ្វើជាសាក្សីថា គាត់បានថយចុះពីអ្វីដែលមិនមានប្រយោជន៍បំផុតនោះ ទេ ប៉ុន្តែបានព្រមាន និងបង្រៀនពួកគេជាសាធារណៈ និងពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ ថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់សាសន៍យូដា និងក្រិកដូចគ្នា ពីការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿ លើព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 20:20-21] ។ ដូច្នេះ បន្តិចក្រោយមក ដែលគាត់នៅ តែមិនឈប់ជួយពួកគេសូម្បីតែម្តងឡើយហើយដោយទឹកភ្នែកផង [កិច្ចការ 20:31] ។ តែវាមិនមែនជាបំណងពេលនេះរបស់ខ្ញុំក្នុងការលើកយកមកយ៉ាង លម្អិតពីអំណោយទានរបស់គ្រូគង្វាលល្អ តែត្រឹមតែចង់លបង្ហាញអ្វីដែលអ្នកដែល ហៅខ្លួនថាជាគ្រូគង្វាលគួរតែទទួលស្គាល់ប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលនោះគឺថា ពួកគេត្រូវ បានចាត់មកក្រុមជំនុំមិនមែនជាកិច្ចការងាយស្រួលទេ គឺដោយគោលលិខិតរបស់ ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការណែនាំមនុស្សទៅកាន់សេចក្តីកោតខ្លាចព្រះពិតប្រាកដ ឱ្យធ្វើ ព័ន្ធកិច្ចដែលបរិសុទ្ធ និងព្រមទាំងរក្សានិងអនុវត្តនូវការហ្វឹកហាត់ដែលត្រឹមត្រូវ ផង ។ ទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងអ្នកមើលការខុសត្រូវនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថា ៖ "នឹងទារឈាមពីដៃរបស់ពួកគេ" [អេភេសូរ 3:17-

18] ។ ទៅកាន់ពួកគេដែលប្រើពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយពីខ្លួនគាត់ថា ៖ “ត្រូវ បណ្តាសាហើយខ្ញុំ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនប្រកាសដំណឹងល្អ ក្នុងកាលដែលការបង្កាប់ នេះត្រូវបានដាក់មកឱ្យខ្ញុំ” [១ កូរិនថូស 9:16-17] ។ ជាចុងក្រោយ អ្វីដែល សាវ័កធ្វើសម្រាប់លោកិយទាំងមូល នោះត្រួតង្វាលម្នាក់ៗគួរតែធ្វើសម្រាប់ហ្នឹង ចៀមរបស់ខ្លួន ដែលបានចាត់ឱ្យគាត់ធ្វើ ។

7. ត្រួតង្វាលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន

ទោះបីយើងប្រគល់ឱ្យត្រួតង្វាលនីមួយៗក្នុងក្រុមជំនុំរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏យើង មិនបដិសេធថាត្រួតង្វាលដែលត្រូវបានចងភ្ជាប់នឹងក្រុមជំនុំមួយអាចជួយក្រុមជំនុំ ផ្សេងទៀតបានដែរ ទោះជាមានការរំខានណាមួយកើតឡើងដែលតម្រូវឱ្យមាន វត្តមានរបស់គាត់ ឬប្រសិនបើត្រូវបានស្វែងរកដំបូន្មានពីគាត់អំពីបញ្ហាមិន ច្បាស់លាស់មួយចំនួន ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីរក្សាសន្តិភាពក្នុងក្រុមជំនុំ បទលំដាប់ លំដោយនេះគឺចាំបាច់ ៖ ដែលត្រូវចាត់ចែងកិច្ចការរបស់ខ្លួន ដើម្បីកុំឱ្យមានការ ភ័ន្តច្រឡំ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ វាយលុកដោយឥតមានគោលដៅ ប្រមូលផ្តុំ គ្នាយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់នៅកន្លែងតែមួយ ហើយបោះបង់ចោលក្រុមជំនុំរបស់ ពួកគេ ដោយសារតែពួកគេខ្វល់ខ្វាយពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជាជាងការកសាង ក្រុមជំនុំ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការរៀបចំនេះគួរតែត្រូវបានគេសង្កេតឃើញជា ទូទៅតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ៖ មនុស្សម្នាក់ៗ ដែលពេញចិត្តនឹងដែនកំណត់ ផ្ទាល់ខ្លួន មិនគួរចូលទៅក្នុងខេត្តរបស់បុរសផ្សេងនោះទេ ។

នេះមិនមែនជាការផ្តល់យោបល់របស់មនុស្សទេ តែវាត្រូវបានកំណត់មកដោយ ព្រះផ្ទាល់ ។ ដោយសារយើងបានអានហើយថា ប៉ុលនិងបាណាបាសបានបង្កើត ពួកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំនីមួយៗនៅលីស្ត្រា អាន់ទីយ៉ូក និងអេកូនេម

[កិច្ចការ 14:22-23] ។ ហើយប៉ុលផ្ទាល់បានប្រាប់ឱ្យទីតុសតែងតាំងអ្នកដឹកនាំនៅគ្រប់ទីក្រុង [ទីតុស 1:5] ។ ដូច្នេះនៅកន្លែងមួយ ប៉ុលនិយាយពីអ្នកត្រួតត្រានៃពួកជំនុំភីលីពី [ភីលីពី 1:1] ។ នៅក្នុងកន្លែងផ្សេងទៀត ពីអាគីដេស ដែលជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ក្រុមជំនុំកូឡុំស [កូឡុំស 4:17] ។ ហើយនៅក្នុងលូកា មានការអធិប្បាយគួរឱ្យកត់សម្គាល់មួយរបស់ប៉ុលទៅកាន់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅអេភេសូរ [កិច្ចការ 20:18-19] ។

ដូច្នេះ អ្នកណាដែលទទួលយកការគ្រប់គ្រងនិងការមើលថែរក្រមជំនុំមកដាក់ខ្លួនគួរតែដឹងថាគាត់ត្រូវបានចងដោយក្រឹត្យវិន័យនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះហើយ ។ គាត់មិនត្រូវបានចងដូចវាទៅនឹង glebe (ដោយប្រើពាក្យរបស់មេធាវី) នោះគឺត្រូវបានចងនិងជាប់នឹងវាដូច្នេះគាត់មិនអាចផ្លាស់ទីជើងរបស់គាត់ចេញពីវាបានទេទោះបីជាសុខុមាលភាពសាធារណៈទាមទារវាក៏ដោយ ទោះបីជាមានការទាមទារត្រូវបានធ្វើឡើងដោយត្រឹមត្រូវ និងតាមលំដាប់លំដោយក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវបានហៅទៅកន្លែងមួយ មិនគួរគិតថានឹងចាកចេញឬស្វែងរកនឹងដោះលែងទៅទេ (ចាត់ទុកវាជាប្រយោជន៍របស់ខ្លួន) ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើមានការចាំបាច់សម្រាប់អ្នកណាម្នាក់ត្រូវផ្ទេរទៅកន្លែងផ្សេង គាត់នៅតែមិនគួរព្យាយាមដោះស្រាយរឿងនេះដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែត្រូវរង់ចាំអាជ្ញាធរសាធារណៈសិន ។

8. ការតែងតាំងអ្នកបម្រើព្រះបន្ទូល ៖ ពួកគ្រូគង្វាលជាអ្នកដឹកនាំ

ប៉ុន្តែ ដោយការត្រាស់ហៅដល់អស់អ្នកដែលគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយមិនរើសអើងថាជា "ប៊ីស្សុព" "អ្នកដឹកនាំ" "គ្រូគង្វាល" និង "អ្នកបម្រើ" ខ្ញុំបានធ្វើដូច្នេះស្របតាមការប្រើប្រាស់បទគម្ពីរ ដែលធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទៅវិញទៅមកនៃពាក្យ

ទាំងនេះ ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយនៃព្រះបន្ទូល វាត្រូវនឹងនាម ដែលហៅថា “ប៊ីស្ស៊ូ” ។ ដូច្នេះ ក្នុងប៉ុល ពេលដែលគាត់បានបង្ហាត់បង្រៀនទីតុល្យ តែងតាំងអ្នកដឹកនាំសម្រាប់ក្រុងនីមួយៗ [ទីតុល្យ 1:5] មានបន្តទៀតភ្លាមៗថា “ដ្បិតគួរឱ្យអ្នកត្រួតត្រាបានឥតសៅហ្មង” [ទីតុល្យ 1:7; ១ ទីម៉ូថេ 3:1]

។ ល។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀតគាត់រាក់ទាក់អ្នកត្រួតត្រាមួយចំនួននៅក្នុងក្រុមជំនុំ [ភីលីព 1:1] ។ ហើយនៅក្នុងកិច្ចការ វាទាក់ទងបែបនេះថា គាត់បានប្រមូល ផ្គុំអ្នកត្រួតត្រានៅអេភេសូរ [កិច្ចការ 20:17] ជាអ្នកដែលគាត់ហៅថា “អ្នក ត្រួតត្រា” នៅក្នុងសម្ព័ន្ធបស់គាត់ [កិច្ចការ 20:28] ។

នៅទីនេះវាត្រូវតែត្រូវបានកត់សម្គាល់ថាមកដល់ចំណុចនេះយើងបានពិចារណាតែ មុខងារទាំងនោះដែលត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចនៃព្រះបន្ទូល ។ ប៉ុល ក៏មិន បាននិយាយអំពីអ្នកឯទៀតនៅក្នុងជំពូកទីបួននៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកអេភេសូរ ដែលយើងបានលើកឡើងដែរ ។ [អេភេសូរ 4:11] ។ តែនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ រ៉ូម [រ៉ូម 12:7-8] ហើយនៅក្នុងសំបុត្រទីមួយទៅកាន់កូរិនថូស [១ កូរិនថូស 12:28] គាត់បញ្ចូលផ្សេងទៀតជាចេស្តា អំណោយទាននៃការប្រោសឱ្យជា ការ បកស្រាយ ការគ្រប់គ្រង និងការមើលថែរក្សាអ្នកក្រ ។ ខ្ញុំបានផ្លោះចោលពីរ ដោយសារតែពួកវាគ្រាន់តែបណ្តោះអាសន្ន ដោយសារតែវាមិនសាកសមនឹង និយាយច្រើន ។ បន្ថែមមានពីរដែលជាអចិន្ត្រៃយ៍៖ ការគ្រប់គ្រង និងមើលថែរ ក្សាអ្នកក្រ ។

អ្នកគ្រប់គ្រង [១ កូរិនថូស 12:28] ខ្ញុំជឿថា ជាចាស់ទុំដែលត្រូវបានរើស ចេញពីមនុស្ស ដែលគេត្រូវបានមានទំនួលខុសត្រូវនឹងការរិះគន់នៃសីលធម៌និង ការអនុវត្តវិន័យជាមួយនឹងអ្នកត្រួតត្រា ។ ដ្បិតម្នាក់មិនអាចបកស្រាយសម្ព័ន្ធបស់

ខ្លួនថា "ជាការដឹកនាំចូរធ្វើដោយឧស្សាហ៍" [រ៉ូម 12:8] ។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារ នីមួយៗមានអ្នកដឹកនាំមួយ តាំងពីដើមដំបូងមក ដែលជ្រើសរើសពីអ្នកដែល គោរពដល់ព្រះ ម៉ឺងម៉ាត់ និងបរិសុទ្ធ ដែលមានយុត្តាធិការលើការកែប្រែ ។ អំពីវាហើយនឹងនិយាយនៅពេលក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ បទពិសោធន៍ផ្ទាល់ច្បាស់ ណាស់ថា លំដាប់បែបនេះមិនត្រូវបានកំណត់ត្រឹមមួយសម័យកាលនោះទេ ។ ដូច្នេះ តួនាទីដឹកនាំនេះចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់រយ ។

9. អ្នកជំនួយ

ការថែរក្សាអ្នកក្រត្រូវបានប្រគល់ដល់អ្នកជំនួយ ។ ទោះជាយ៉ាងណា មានពីរ ប្រភេទដែលនិយាយនៅក្នុងសំបុត្ររបស់រ៉ូម ៖ "ការចែកទាន ចូរចែកដោយចិត្ត ស្មោះ...ការមេត្តាករុណាចូរធ្វើដោយចិត្តរីករាយចុះ ។" [រ៉ូម 12:8] ។ ដោយ សារតែវាប្រាកដថាប៉ុលកំពុងនិយាយអំពីមុខងារជាសាធារណៈរបស់ក្រុមជំនុំ នោះច្បាស់ជាមានផ្ទាក់ពីរខុសពីគ្នា ។ លុះតែការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្ញុំបានបោក បញ្ឆោតខ្ញុំក្នុងប្រការទី១ គាត់ចាត់តាំងឱ្យមានអ្នកជំនួយ ។ ប៉ុន្តែទីពីរសំដៅលើ អ្នកដែលបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីមើលថែអ្នកក្រ និងអ្នកឈឺ ។ ក្នុងចំណោមស្ត្រី មេម៉ាយប្រភេទនេះ ដែលប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់ធីម៉ូថេ [១ ធីម៉ូថេ 5:0-10] ។ ពួកស្ត្រីមិនអាចបំពេញមុខងារជាសាធារណៈក្រៅពីការលះបង់ថ្វាយខ្លួនដើម្បី មើលថែទាំជនក្រីក្រនោះទេ ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកវា (តាមដែលវាត្រូវតែ ទទួលយក) វានឹងមានអ្នកជំនួយពីរប្រភេទ ៖ មួយដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំក្នុងការ ចាត់ចែងកិច្ចការសម្រាប់ជនក្រីក្រ ។ ម្នាក់ផ្សេងទៀត ក្នុងការថែទាំអ្នកក្រខ្លួនឯ ង ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពាក្យ διακονία ផ្ទាល់វាមានលក្ខណៈទូលំទូលាយក៏ដោយ ក៏បទគម្ពីរកំណត់ជាពិសេសថាជាអ្នកជំនួយ ដែលក្រុមជំនុំបានតែងតាំងឱ្យចែក

ទាន និងមើលថែជនក្រីក្រ និងបម្រើ ជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៃហិបបូរមរបស់
មនុស្សក្រីក្រ ។ ប្រភពដើម ការបង្កាប់ និងមុខងាររបស់ពួកគេត្រូវបាន
ពិពណ៌នាដោយ លូកា នៅក្នុងកិច្ចការ [កិច្ចការ 6:3] ។ នៅពេលដែលជន
ជាតិក្រិចចាប់ផ្តើមមានពាក្យចចាមអារ៉ាមថាស្ត្រីមេម៉ាយរបស់ពួកគេត្រូវបានគេ
ព្រងើយកន្តើយក្នុងការសង្គ្រោះអ្នកក្រីក្រ នោះសាវ័កបានលេសថាពួកគេមិនអាច
បំពេញមុខងារទាំងពីរបានទេ (ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនិងការបម្រើនៅតុ)
បានសុំឱ្យហ្វូងមនុស្សជ្រើសរើសមនុស្សប្រាំពីរនាក់ ជាមនុស្សទៀងត្រង់ ដែល
ពួកគេអាចប្រគល់ភារកិច្ចនេះបាន ។ [កិច្ចការ 6:1] ។ នេះជាប្រភេទនៃអ្នក
ជំនួយដែលក្រុមជំនុំជំនាន់ពួកសាវ័កមាន ហើយជាអ្វីដែលយើងគួរតែយកតាមគំរូ
របស់ពួកគេដែរ ។

(ការត្រាស់ហៅ សិទ្ធិអំណាច និងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ 10-16)

10. ការត្រាស់ហៅតាមលំដាប់លំដោយគឺចាំបាច់

ប៉ុន្តែក្នុងកាលដែល "គ្រប់ការទាំងអស់គួរតែសម្រេចដោយត្រឹមត្រូវនិងមាន
លំដាប់លំដោយផង" [១ កូរិនថូស 14:40] ក្នុងជំនុំដ៏វិសុទ្ធ គ្មានអ្វីដែលត្រូវ
រក្សាតាមលំដាប់លំដោយ ជាងការបង្កើតការដឹកនាំឡើយ ។ គ្មានកន្លែងណា
ដែលមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងជាងនេះទេ ប្រសិនបើអ្វីៗត្រូវបានធ្វើមិនទៀងទាត់ ។
ដូច្នេះហើយ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សដែលឡឡា និងបង្កបញ្ហាមិនគួរប្រញាប់ប្រញាល់
ទទួលយកមកដាក់ខ្លួនឯងនូវការបង្រៀន ឬគ្រប់គ្រងឡើយ (ដែលអាចនឹងកើត
ឡើង) ជាពិសេសត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ថា គ្មាននរណាម្នាក់គួរទទួលមុខងារជាសា
ធារណៈនៅក្នុងក្រុមជំនុំដោយមិនត្រូវបានគេហៅនោះទេ ។ ដូច្នេះ បើអ្នកដែល
ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាអ្នកបម្រើពិតនៃក្រុមជំនុំ នោះគាត់ត្រូវតែត្រូវបានហៅ

ជាមុនសិន [ហេប្រើរ 5:4] បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវតែឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់
 ហៅរបស់គាត់ ពោលគឺគាត់ត្រូវតែទទួលយក និងអនុវត្តកិច្ចការដែលបានណែនាំ
 មក ។ ជាញឹកញាប់យើងអាចកត់សម្គាល់រឿងនេះនៅក្នុងប៉ុល ដែលនៅពេល
 ដែលគាត់ចង់សរសើរដល់ភាពជាសាវ័ករបស់គាត់ ស្ទើរតែតែងតែសំដៅទៅលើ
 ការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ជាមួយនឹងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ក្នុងការបំពេញមុខ
 ងាររបស់គាត់ [រ៉ូម 1:1; 9 កូរិនថូស 1:1] ។ បើអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទដ៏ពូកែ
 ម្នាក់មិនហ៊ានទាមទារសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់ខ្លួនគាត់ដើម្បីស្តាប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ -
 ដែលបានរក្សាទុកនៅលើទីតាំងដែលគាត់ត្រូវបានតែងតាំងដោយការបង្គាប់របស់
 ព្រះអម្ចាស់ហើយអនុវត្តដោយស្មោះត្រង់នូវអ្វីដែលបានសន្យា - តើវានឹងទៅជា
 ភាពអៀនខ្មាសក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ ដោយគ្មានមួយ ឬទាំងពីរនេះ ដើម្បី
 ទាមទារកិត្តិយសប្រភេទនេះសម្រាប់ខ្លួនមែនទេ? ប៉ុន្តែដោយសារតែយើងបានប៉ះ
 ខាងលើលើភាពចាំបាច់នៃការបំពេញមុខងារនេះ សូមឱ្យយើងដោះស្រាយពីការ
 ត្រាស់ហៅតែមួយចុះ ។

11. ការត្រាស់ហៅខាងក្រៅនិងខាងក្នុង

ការនិយាយលើបញ្ហានេះមាន ៤ ចំណុច ៖ ដើម្បីឱ្យយើងអាចដឹងថា (១) តើ
 ពួកគេគួរជាអ្នកដឹកនាំបែបណា (២) របៀបណា និង (៣) តើពួកគេគួរ
 តែងតាំងដោយនរណា និង (៤) ដោយពិធី ឬពិធីអ្វី ដែលគួរតែត្រូវបានលើក
 ឡើង ។

ខ្ញុំកំពុងនិយាយអំពីការត្រាស់ហៅខាងក្រៅ និងដ៏ឧឡារិក ដែលទាក់ទងនឹងស
 ណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការត្រាស់ហៅសម្ងាត់នោះ
 ដែលអ្នកដឹកនាំនីមួយៗដឹងខ្លួននៅចំពោះព្រះ ហើយដែលមិនមានក្រុមជំនុំណាមួយធ្វើ

ជាសាក្សីទេ ។ ប៉ុន្តែមានសាក្សីដ៏ល្អនៃចិត្តរបស់យើងថា យើងទទួលបានតំណែង ដែលបានស្នើឡើង មិនមែនដោយមហិច្ឆិតា ឬភាពឆោតល្ងង់ មិនមែនដោយ សេចក្តីប្រាថ្នាអាត្មានិយមផ្សេងទៀតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយការកោតខ្លាចដោយ ស្មោះចំពោះព្រះ និងបំណងប្រាថ្នាដើម្បីកសាងក្រុមជំនុំ ។ នោះពិតជាចាំបាច់ សម្រាប់យើងម្នាក់ៗ (ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ) ប្រសិនបើយើងចង់ឱ្យកិច្ចបម្រើ ផ្សាយរបស់យើងត្រូវបានយល់ស្របដោយព្រះ ។

ទោះជាមានមនុស្សម្នាក់មករកវាដោយមិនសិការអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏គាត់ត្រូវបាន គេហៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅចំពោះវត្តមាននៃក្រុមជំនុំ បើអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់មិន បានបើកចំហ ។ បុរសក៏និយាយជាទូទៅអំពីឧបាសកថាគេហៅទៅក្រសួងពេល ឃើញថាខ្លួនសម និងមានសមត្ថភាពក្នុងការហាត់ប្រាណ ។ ដើម្បីឱ្យប្រាកដ ការរៀនសូត្របានចូលរួមជាមួយការគោរពបូជា និងអំណោយផ្សេងទៀតរបស់គ្រូ គង្វាលល្អ គឺជាប្រភេទនៃការរៀបចំសម្រាប់វា ។ អស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បាន កំណត់សម្រាប់តំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះ ដំបូងឡើយ ទ្រង់ផ្គត់ផ្គង់អាវុធដែល តម្រូវឱ្យបំពេញ ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេមកដោយដៃទទេ ហើយមិនបានរៀបចំទុកជាមុ ន ។ ដូច្នេះហើយ ប៉ុល នៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ទៅកាន់ពួកកូរិនថូស នៅ ពេលដែលគាត់បានធ្វើការពិភាក្សាអំពីការិយាល័យទាំងនេះ ជាដំបូងបានពិនិត្យ មើលអំណោយដែលអ្នកដែលបំពេញមុខងារគួរតែពូកែ ។ [I Cor. 12:7-11] ។ តែកាលដែលនេះជាចំណងជើងទីមួយនៃចំណងជើងបួនដែលខ្ញុំបានដាក់មក នោះចូរយើងមើលវាទាំងអស់គ្នា ។

12. តើអ្នកណាអាចក្លាយជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ? វាកើតឡើងដោយរបៀប ណា

នៅក្នុងបទគម្ពីរ [ទីតុស 1:7; ១ ទីម៉ូថេ 3:1-7] ប៉ុលបានកំណត់យ៉ាងពេញលេញថា តើអ្នកគ្រប់គ្រងប្រភេទណាដែលត្រូវជ្រើសរើស ។ សរុបមក មានតែអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ជាអ្នកដែលមានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ និងជាជីវិតបរិសុទ្ធ ដោយមិនមានភាពល្បីល្បាញដោយសារកំហុសណាមួយដែលអាចដកហូតសិទ្ធិអំណាច និងធ្វើឱ្យខូចដល់កិច្ចបម្រើព្រះ ។ [១ ទីម៉ូថេ 3:2-3; ទីតុស 1:7-8] ។ ការទាមទារដែលអនុវត្តដល់អ្នកជំនួយនិងអ្នកដឹកនាំ [១ ទីម៉ូថេ 3:8-13] ។ យើងត្រូវតែមើលឃើញជានិច្ចថា ពួកគេមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ និងសមល្មមនឹងបន្ទុកដែលដាក់មកលើពួកគេ ពោលគឺពួកគេត្រូវបានណែនាំក្នុងជំនាញទាំងនោះដែលចាំបាច់សម្រាប់ការចាកចេញទៅរកតំណែងរបស់ពួកគេ ។ យ៉ាងនេះ ព្រះគ្រីស្ទ ពេលទ្រង់រៀបរៀងចាត់ពួកសាវ័កឱ្យចេញទៅ ទ្រង់បានបំពាក់អាវុធ និងឧបករណ៍ដែលពួកគេត្រូវមាន ។ [លូកា 21:15; 24:49; ម៉ាកុស 16:15-18; កិច្ចការ 1:8] ។ ហើយប៉ុលដោយបានគូររូបភាពនៃអ្នកគ្រប់គ្រងល្អ និងពិតប្រាកដរួច បានណែនាំទីម៉ូថេមិនឱ្យប្រលូកប្រឡាក់ខ្លួនគាត់ដោយការជ្រើសរើសអ្នកណាខុសពីនោះឡើយ [១ ទីម៉ូថេ 5:22] ។

ខ្ញុំសំដៅលើគុនកិរិយា "របៀប" មិនមែនទៅពិធីនៃការជ្រើសរើសទេ ប៉ុន្តែសំដៅលើការកោតស្ងប់ស្ងែងខាងសាសនា ដែលគួរតែត្រូវបានគេសង្កេតឃើញនៅក្នុងសកម្មភាពជ្រើសរើស ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការតមអាហារ និងការអធិស្ឋានដែលលូកានិយាយអំពីអ្នកជឿបានប្រើនៅពេលពួកគេបង្កើតអ្នកដឹកនាំ [កិច្ចការ 14:23 ។ ល។] ។ ដោយសារពួកគេយល់ថាពួកគេកំពុងធ្វើរឿងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត ពួកគេមិនហ៊ានព្យាយាមអ្វីក្រៅពីការគោរព និងការយកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់បំផុត ។

ប៉ុន្តែ ពួកគេបានអនុវត្តក្នុងខ្លួនពួកគេជាពិសេសនូវការអធិស្ឋាន ដែលពួកគេ បានអង្វរពីព្រះជាព្រះវិញ្ញាណនៃការទូន្មាន និងឆន្ទៈ [អេសាយ 11:2]។

13. តើអ្នកណាគួរប្រើសអ្នកដឹកនាំ?

ចំណុចទីបីក្នុងការពិភាក្សារបស់យើងគឺ ៖ តើអ្នកណាគួរប្រើសអ្នកដឹកនាំ? ការបោះឆ្នោតរបស់ពួកសាវ័កមិនមានច្បាប់ច្បាស់លាស់ក្នុងរឿងនេះទេ ព្រោះវា ខុសពីការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកដទៃទៀត ។ ដោយសារតែវាជាកិច្ចការដ៏វិសេស វិសាលមួយ ដើម្បីបង្ហាញវាឱ្យឃើញច្បាស់ដោយសញ្ញាណដែលត្រូវឱ្យកាត់សម្គាល់ ជាងនេះ អ្នកដែលត្រូវបញ្ចេញវាត្រូវតែត្រូវបានត្រាស់ហៅ និងតែងតាំងដោយ ព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ ដោយមិនមានជម្រើសរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែដោយការបង្គាប់របស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ពួកគេបានក្រវាត់ខ្លួន សម្រាប់កិច្ចការរបស់ពួកគេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជានៅពេលដែលសាវ័កចង់ ដាក់មនុស្សម្នាក់ទៀតជំនួសយូដាស គេមិនហ៊ានបញ្ចេញឈ្មោះឱ្យប្រាកដទេ ប៉ុន្តែត្រូវនាំមនុស្សពីរនាក់មក ដើម្បីឱ្យព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈការចាប់ឆ្នោត ថា តើអ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរនេះនឹងមកជំនួសគាត់ [កិច្ចការ 1:23-26] ។ នៅក្នុងន័យមួយដែលត្រូវបានយល់នូវសម្តីរបស់ប៉ុលថា គាត់មិនត្រូវ បានបង្កើតឱ្យក្លាយជា "សាវ័កដោយសារមនុស្ស ឬតាមរយៈមនុស្សទេ តែតាមរ យៈព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះវរបិតាវិញ" [កាឡាទី 1:1; ប្រៀបធៀប ខ12] ។ ចំណុច ទីមួយ - "ដោយមនុស្ស" - គាត់មានដូចគ្នាជាមួយនឹងអ្នកបម្រើព្រះទាំងអស់ នៃព្រះបន្ទូល ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចបំពេញកិច្ចការនេះបានត្រឹមត្រូវទេ លុះ ត្រាតែព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅគាត់មក ។ ចំណុចមួយទៀតគឺត្រឹមត្រូវ និងប្លែក សម្រាប់គាត់ ។ ដូច្នេះ ពេលដែលគាត់លើកតម្កើងរឿងនេះ គាត់មិនត្រឹមតែ

អ្នកថា គាត់មានត្រឹមតែអ្វីដែលត្រូវគ្នាដោយស្របច្បាប់មានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏ពាក់សញ្ញានៃសារីកដែរ ។ ដោយសារមានអ្នកនៅក្នុងចំណោមពួកកាឡាទី ដែលព្យាយាមដកអំណាចរបស់គាត់ ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាសិស្សធម្មតាជំនួសដោយ សារីកដើមវិញ នោះប៉ុលដើម្បីការពារសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃការបង្រៀនរបស់គាត់ ដែលគាត់ដឹងថាត្រូវបានវាយប្រហារដោយសម្ងាត់ ។ ភាពចាំបាច់ត្រូវតែបង្ហាញ ថាគាត់មិនទាបជាងសារីកដទៃទៀតក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពទាំងអស់នោះទេ ។ ដូច្នេះ ហើយ គាត់ប្រកាសថា គាត់មិនត្រូវបានជ្រើសរើសដោយការសម្រេចចិត្តរបស់ មនុស្សដូចអ្នកត្រួតត្រាទូទៅនោះទេ ប៉ុន្តែដោយមាត់ ហើយបង្ហាញព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ ។

14. ភ្នាក់ងារមនុស្ស

គ្មានមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាណានឹងបដិសេធថា អ្នកដែលត្រូវតែងតាំងអ្នកគ្រប់ គ្រងគឺនៅក្នុងន័យទាំងអស់ស្របទៅនឹងការត្រាស់ហៅដោយស្របច្បាប់នោះទេ ចាប់តាំងពីមានបទគម្ពីរជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីការអនុវត្តនេះ ។ នេះក៏មិនខុស នឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុលដែរ ដែលគ្រាន់តែបានដកស្រង់ថាគាត់ “មិនមែន បញ្ជូនមកដោយមនុស្សឬតាមរយៈមនុស្សទេ” [កាឡាទី 1:1] ។ ដោយឃើញថា គាត់កំពុងនិយាយនៅទីនោះមិនមែនជាការជ្រើសរើសអ្នកបម្រើធម្មតាទេ ប៉ុន្តែ អះអាងដោយខ្លួនគាត់នូវអ្វីដែលប្លែកសម្រាប់សារីក ។ ទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ក្នុងការអនុវត្តសិទ្ធិតែមួយរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានចាត់តាំងប៉ុលផង ដែរ ប៉ុន្តែនៅក្នុងវិធីដូចជាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ដើម្បីប្រើប្រាស់ការប្រៀន ប្រដៅនៃការហៅថាជាក្រុមជំនុំ ។ សម្រាប់នោះគឺការសរសេររបស់លូកា ៖ “នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលប្រាប់ថា ចូរព្រឹក្សាបាណាបាសនិងសុលចេញ

ឱ្យខ្ញុំ សម្រាប់ការងារដែលខ្ញុំហៅគេឱ្យធ្វើ” [កិច្ចការ 13:2] ។ តើគោលបំណង
នៃការញែកចេញ និងការដាក់ដៃលើបន្ទាប់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបញ្ជាក់ពី
ជម្រើសរបស់ទ្រង់ លើកលែងតែសម្រាប់រក្សាការប្រៀនប្រដៅក្នុងក្រុមជំនុំក្នុង
ការតែងតាំងអ្នកបម្រើតាមរយៈមនុស្ស? ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់យល់ព្រមតាមលំដាប់
លំដោយនេះដោយឧទាហរណ៍យ៉ាងច្បាស់លាស់ បន្ទាប់ពីបានប្រកាសថាទ្រង់បាន
តែងតាំងសាវ័កប៉ូលដល់សាសន៍ដទៃ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់នឹងឱ្យគាត់ចាត់
តាំងដោយក្រុមជំនុំ ។ ចំណុចដូចគ្នាអាចត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងការជ្រើស
រើស Matthias [កិច្ចការ 1:23] ។ ដ្បិតព្រោះមុខងារជាសាវ័កមានសារៈសំខាន់
ខ្លាំងណាស់ ដែលគេមិនហ៊ានជ្រើសរើសមនុស្សណាម្នាក់សម្រាប់ឋានៈនោះ ទើប
គេនាំយកពីរនាក់មក ឱ្យម្នាក់ដែលត្រូវចាប់ឆ្នោតយក ។ ដូច្នេះ ជម្រើសមានទី
បន្ទាល់បើកចំហពីស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែលំដាប់លំដោយនៃក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានគេធ្វេស
ប្រហែសឡើយ ។

15. ការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស

ឥឡូវនេះ មានម្នាក់សួរថាតើអ្នកបម្រើគួរតែត្រូវបានជ្រើសរើសដោយក្រុមជំនុំ
ទាំងមូល ឬដោយអ្នករួមការងារ និងអ្នកចាស់ទុំដែលត្រូវបានមាននាទីពិនិត្យពី
សីលធម៌ ឬថាតើគាត់គួរតែត្រូវតែងតាំងដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់មនុស្សតែម្នាក់ឬ
យ៉ាងណា ។

អ្នកទាំងនោះដែលផ្តល់សិទ្ធិអំណាចទៅកាន់មនុស្សតែម្នាក់បានលើកអ្វីដែលប៉ូ
លនិយាយទៅទីតុស ៖ “ខ្ញុំបានទុកឱ្យអ្នកនៅកោះក្រេត ដើម្បីរៀបចំការដែលនៅ
ខ្វះ...ហើយនឹងតាំងឱ្យមានពួកចាស់ទុំនៅគ្រប់ទាំងទីក្រុង” [ទីតុស 1:5] ។
ដូច្នេះក៏ទៅកាន់ធីម៉ូថេថា ៖ “កុំប្រញាប់ដាក់ដៃលើអ្នកណា” [១ ធីម៉ូថេ 5:22]

ប៉ុន្តែ ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់ ប្រសិនបើពួកគេគិតថា ដែលជីវិតម្តង គ្រប់គ្រង នៅអេភេសូរ ឬទីតុស នៅកោះក្រេត ដែលម្នាក់ៗបានរៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាម ការសម្រេចចិត្តរបស់ខ្លួននោះ ។ ព្រោះពួកគេលើសសល់ត្រឹមតែផ្តល់ដំបូន្មានល្អៗ ដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ មិនមែនថាគេតែម្នាក់ឯង មិនអើពើនឹងអ្នកឯទៀតទេ អាច ធ្វើតាមចិត្តនោះឡើយ!

ហើយក្រែងខ្ញុំហាក់ដូចជាក្លែងបន្លំភស្តុតាង ខ្ញុំនឹងបញ្ជាក់ចំណុចរបស់ខ្ញុំដោយ ឧទាហរណ៍ស្រដៀងគ្នានេះ ។ សម្រាប់ លូកា រៀបរាប់ថា អ្នកដឹកនាំត្រូវបាន តែងតាំងតាមរយៈក្រុមជំនុំដោយប៉ុល និងបាណាបាស ។ ប៉ុន្តែទន្ទឹមនឹងនោះ គាត់បានកត់សម្គាល់ពីវិធី ឬមធ្យោបាយ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា វាត្រូវ បានធ្វើដោយការបោះឆ្នោត- "អ្នកបោះឆ្នោតជ្រើសរើសដោយការបង្ហាញដៃនៅ គ្រប់ក្រុមជំនុំ" គាត់និយាយដូច្នេះ [កិច្ចការ 14:23] ។ ដូច្នេះ សាវ័កទាំងពីរ នាក់នេះបាន "បង្កើត" ពួកគេ ប៉ុន្តែក្រុមទាំងមូល ដូចដែលជាទម្លាប់របស់ សាសន៍ក្រិកក្នុងការបោះឆ្នោត បានប្រកាសថាខ្លួនចង់នរណាដោយការលើក ដៃ ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ប្រវត្តិវិទូរ៉ូម៉ាំងតែងតែនិយាយថាក្នុងស៊ុលដែលបាន ប្រជុំសភា "បង្កើត" ចៅក្រមថ្មីដោយគ្មានហេតុផលផ្សេងក្រៅពីថាគាត់បាន ទទួលសន្លឹកឆ្នោតដើរតួជាអ្នកសម្របសម្រួលប្រជាជននៅក្នុងការបោះឆ្នោត ។

ប្រាកដណាស់ ប៉ុលមិនទំនងជាអនុញ្ញាតឱ្យជីវិតម្តង និងទីតុសច្រើនជាងការ អះអាងដោយខ្លួនគាត់ទេ ។ ប៉ុន្តែយើងមើលឃើញថា វាជាទម្លាប់របស់គាត់ក្នុង ការ "បង្កើត" អ្នកត្រួតត្រាដោយការបោះឆ្នោតរបស់មនុស្ស ។ ដូច្នេះហើយ ប្រការខាងលើត្រូវបានយល់ឱ្យបានច្បាស់ ដើម្បីកុំឱ្យបាត់បង់ផ្នែកណាមួយនៃសិទ្ធិ និងសេរីភាពទូទៅរបស់ក្រុមជំនុំ ។ ដូច្នេះ Cyprian និយាយពីវាបានល្អនៅ

ពេលដែលគាត់ប្រកែកថាការជ្រើសរើសអ្នកគ្រប់គ្រងនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់និងភស្តុតាងនៃតម្លៃនិងកាយសម្បទារបស់គាត់ដោយការសំរេចចិត្តនិងទីបន្ទាល់ជាសាធារណៈបានមកពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ។ ពិតប្រាកដណាស់យើងឃើញថា នេះត្រូវបានគោរពតាមបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងករណីពួកសង្ឃលេវីថា មុនពេលការញែកខ្លួនជាបរិសុទ្ធ នោះពួកគេត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះមុខប្រជាជន ។ [លេវីវិន័យ 8:4-6; ជនគណនា 20:26-27] ។ ក្នុងរបៀបដូចគ្នាម៉ាធាសត្រូវបានតែងតាំងជាក្រុមរបស់ពួកសាវ័ក ។ ក្នុងរបៀបដូចគ្នាអ្នកជំនួយទាំងប្រាំពីរត្រូវបានតាំងឡើងជាមួយនឹងការមើលរបស់មនុស្សនិងការយល់ស្របរបស់ពួកគេ [កិច្ចការ 1:15; 6:2-7] ។ “ឧទាហរណ៍ទាំងនេះ” Cyprian បាននិយាយថា “បង្ហាញពីការតែងតាំងសង្ឃដែលត្រូវកើតឡើងនៅក្នុងវត្តមាននិងការដឹងព្រឹបជាស្រុក ដើម្បីឱ្យការតែងតាំងដែលត្រូវបានសាកល្បងដោយសាក្សីទាំងអស់បានយុត្តិធម៌និងស្របច្បាប់ ។”

ដូច្នេះហើយ យើងប្រកាន់ថា ការត្រាស់ហៅរបស់អ្នកដឹកនាំនេះគឺស្របច្បាប់ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលដែលអស់អ្នកដែលហាក់ដូចជាសមត្រូវបានតាំងឡើងដោយការយល់ព្រម និងការយល់ស្របពីមនុស្ស ។ ជាងនេះទៅទៀត ត្រួតង្វាលផ្សេងទៀតគួរតែធ្វើជាអធិបតីក្នុងការបោះឆ្នោត ដើម្បីកុំឱ្យហ្វូងមនុស្សប្រព្រឹត្តខុស ទាំងដោយចេតនាទុច្ចរិត ឬដោយអសណ្តាប់ធ្នាប់ ។

16. ការតែងតាំង

វានៅសល់ពីផែនការតែងតាំង ដែលយើងបានទុកនៅកន្លែងចុងក្រោយនៅក្នុងការត្រាស់ហៅ ។ វាច្បាស់ណាស់ថានៅពេលដែលសាវ័កបានទទួលយកមនុស្សណាម្នាក់ឱ្យចូលរួមក្នុងព័ន្ធកិច្ច ពួកគេមិនប្រើពិធីផ្សេងក្រៅពីការដាក់ដៃលើនោះ

ទេ ។ ខ្ញុំវិនិច្ឆ័យថា ពិធីនេះកើតចេញពីទំនៀមទម្លាប់របស់ជនជាតិហេព្រើរ ដែលដូចដែលវាត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ ដោយការដាក់ដៃលើអ្វីដែលពួកគេប្រាថ្នា ចង់ទទួលបាន និងឧទ្ទិសថ្វាយ ។ ដូច្នេះ យ៉ាកុបដែលបម្រុងនឹងឱ្យពរដល់អេប្រា អ៊ឹម និងម៉ាណាសេ ក៏ដាក់ដៃលើក្បាលពួកគេដែរ [លោកុប្បត្តិ 48:14] ។ ព្រះ អម្ចាស់របស់យើងបានធ្វើតាមការអនុវត្តនេះ នៅពេលទ្រង់អធិស្ឋានសម្រាប់ក្មេងៗ [ម៉ាថាយ 19:15] ។ ក្នុងន័យតែមួយ ខ្ញុំគិតថាសាសន៍យូដាបានដាក់ដៃ របស់ពួកគេនៅលើយញ្ញូបូជាតាមការរៀបរាប់នៃក្រឹត្យវិន័យ [ជនគណនា 8:12; 27:23; លេវីវិន័យ 1:4; 3:2, 8, 13; 4:4, 15, 24, 29, 33; ។ល។] ។ ដូចគ្នាដែរសាវ័កបានបង្ហាញថាការដាក់ដៃលើក្បាលដែលពួកគេកំពុងថ្វាយដល់ ព្រះ ដែលមកពីទ្រង់នោះពួកគេបានទទួលឱ្យចូលនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ។ យ៉ាងណាក៏ ដោយ ពួកគេបានប្រើវាដែរជាមួយនឹងអ្នកដែលពួកគេដាក់នូវព្រះគុណដែល មើលឃើញនៃព្រះវិញ្ញាណ [កិច្ចការ 19:6] ។ យ៉ាងណា នេះជាពិធីត្រឹមត្រូវ ដែលប្រើនៅពេលដែលពួកគេហៅនរណាម្នាក់មកកាន់ព័ន្ធកិច្ចក្រុមជំនុំ ។ ក្នុង របៀបនេះ ពួកគេញែកគ្រូគង្វាលនិងគ្រូបង្រៀននិងអ្នកជំនួយទុក ។

ថ្វីត្បិតតែមិនមានទស្សនៈសម្រាប់ដែលបានរៀបចំក៏ដោយ ដោយសារតែយើង ឃើញវានៅក្នុងការប្រើប្រាស់ជាបន្តជាមួយសាវ័ក ការរក្សាយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ ពួកគេគួរតែបម្រើជំនួសគំនិតហើយ ។ ហើយប្រាកដណាស់ វាមានប្រយោជន៍ សម្រាប់សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ព័ន្ធកិច្ច ដែលត្រូវណែនាំដល់មនុស្សដោយសញ្ញាបែប នេះ ក៏ដូចជាព្រមានអ្នកដែលបានតែងតាំងថាគាត់មិនមែនជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួន គេទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានចងភ្ជាប់ជាមួយការបម្រើចំពោះព្រះ និងក្រុមជំនុំ ។ ជាងនេះទៅទៀត វានឹងមិនមានសញ្ញាទេឡើយ ប្រសិនបើវាត្រូវបានស្តារឡើង

វិញ្ញន្តរប្រភពដើមពិតប្រាកដរបស់វា ។ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះមិនបង្កើតអ្វី
ដោយគ្មានមូលហេតុនៅក្នុងក្រុមជំនុំ នោះយើងគួរតែមានអារម្មណ៍ថាពិធីនេះ
ចាប់តាំងពីវាបានបន្តពីទ្រង់មក គឺមិនឥតប្រយោជន៍ទេ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវ
បានប្រែក្លាយទៅជាការរំលោភបំពានអបិយជំនឿ ។ ជាចុងក្រោយ យើងត្រូវតែ
យល់ថា ហ្នឹងមនុស្សទាំងមូលមិនបានដាក់ដៃលើអ្នកបម្រើទេ ប៉ុន្តែមានតែគ្រូ
គង្វាលប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើដូច្នេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វាមិនប្រាកដប្រជាទេថាតើ
មនុស្សមួយចំនួនតែងតែដាក់ដៃរបស់ពួកគេឬអត់ ។ ប៉ុន្តែវាច្បាស់ណាស់ថា
នេះត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងករណីរបស់អ្នកជំនួយ ប៉ុល និងបាណាបាស និងអ្នកខ្លះ
ទៀត [កិច្ចការ 6:6; 13:3] ។ ប៉ុន្តែប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងបានរំលោភថាគាត់ផ្ទាល់
មិនមែនជាសមាជិករបស់អ្នកផ្សេងទេ ដែលបានដាក់ដៃលើធីម៉ូថេ ។ “ខ្ញុំពួក
អ្នករាល់គ្នា” គាត់និយាយថា “ឱ្យដាស់តឿនអំណោយទានរបស់ព្រះ ដែលនៅ
ក្នុងអ្នកដោយខ្ញុំដាក់ដៃលើ ។” [២ ធីម៉ូថេ 1:6] ។ ដ្បិតអ្វីដែលគាត់និយាយ
នៅក្នុងសំបុត្រទីពីរអំពីការដាក់ដៃលើរបស់អ្នកដឹកនាំ [១ ធីម៉ូថេ 4:14] ។ ខ្ញុំ
មិនយល់ថាប៉ុលកំពុងនិយាយអំពីក្រុមអ្នកចាស់ទុំទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំយល់ដោយការ
បញ្ចេញមតិនេះថាការតែងតាំងវិញ ។ វាដូចជាគាត់បាននិយាយថា “ចូរមើល
ទៅថាព្រះគុណដែលអ្នកបានទទួលដោយការដាក់ដៃនៅពេលដែលខ្ញុំបានតាំងអ្នក
ជាអ្នកដឹកនាំនោះគឺមិនមានជាការឥតប្រយោជន៍ឡើយ” ។

ជំពូកទី ៤

**លក្ខខណ្ឌនៃក្រុមជំនុំដើម និងប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងដែលប្រើប្រាស់នៅមុន
ពេលមានលិខិតបង្គាប់ពួកសម្តេចប៉ាប**

**(ការអភិវឌ្ឍតាមប្រវត្តិសាស្ត្រនៃព័ន្ធកិច្ច ។ កម្រិតថ្នាក់នៃអ្នកបម្រើ : អ្នកដឹក
នាំការបង្រៀន និងអ្នកដឹកនាំដែលគ្រប់គ្រង : អ្នកដឹកនាំមួយត្រូវបានជ្រើស
រើសជាអ្នកត្រួតត្រា : ជាមេនៃអ្នកត្រួតត្រា 1-4)**

1. ភាពស្មោះត្រង់នៃក្រុមជំនុំបុរាណទៅកាន់គំរូនៃបទគម្ពីរ

រហូតមកដល់ចំណុចនេះ យើងបានពិភាក្សាអំពីលំដាប់នៃការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ
ដូចដែលវាត្រូវបានប្រគល់មកឱ្យយើងពីព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយនិង
កិច្ចការបម្រើទាំងនោះផងដែរ ដែលបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ឥឡូវនេះ
ដើម្បីធ្វើឱ្យបញ្ហាទាំងអស់នេះកាន់តែច្បាស់ និងកាន់តែសុំជាងមុន និងដើម្បី
ជួសជុលវាឱ្យកាន់តែប្រសើរឡើងនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង វានឹងមានប្រយោជន៍
ក្នុងការសម្គាល់នៅក្នុងលក្ខណៈទាំងនោះនៃក្រុមជំនុំបុរាណនូវទម្រង់ដែលបង្ហាញ
ឱ្យភ្នែករបស់យើងឃើញនូវរូបភាពនៃការបង្កាប់របស់ព្រះ ។ ទោះបីជាអ្នក
ត្រួតត្រានៅសម័យនោះបានផ្សព្វផ្សាយបំណែកគម្ពីរជាច្រើន ដោយពួកគេហាក់
ដូចជាបង្ហាញច្រើនជាងអ្វីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅ
តែធ្វើ តាមការបង្កើតរបស់ពួកគេដោយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគំរូតែមួយគត់នៃ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលអ្នកអាចនឹងឃើញយ៉ាងងាយថា វាស្ទើរតែគ្មានអ្វី
សោះ ។ នៅក្នុងការគោរពនេះមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជា
មានអ្វីមួយដែលចង់បាននៅក្នុងការរៀបចំរបស់ពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែដោយសារ

ពួកគេបានព្យាយាមដោយស្មោះត្រង់ពីចិត្តដើម្បីរក្សាការបង្កាប់របស់ព្រះ ហើយ មិនបានរង្វេងឆ្ងាយពីបង្គាប់នោះ វានឹងផ្តល់ផលចំណេញច្រើនបំផុតនៅទីនេះក្នុង រយៈពេលខ្លីដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេមានការប្រតិបត្តិបែបណា ។

យើងបាននិយាយថាបទគម្ពីរបានដាក់មកចំពោះយើងនូវព័ន្ធកិច្ចបីប្រភេទ ។ ស្រ ដៀងគ្នានេះ អ្វីដែលបម្រើដល់ក្រុមជំនុំបុរាណបានធ្វើឱ្យវាបែកចេញទៅជា លំដាប់បី ។ ដោយចេញពីលំដាប់នៃអ្នកដឹកនាំ (1) ផ្នែកដែលត្រួតពិនិត្យនិងត្រួត បង្រៀនត្រូវបានជ្រើសរើស (2) ផ្នែកនៅសេសសល់ត្រូវមាននាទីត្រួតពិនិត្យ កំហុសនិងការកែតម្រូវសីលធម៌ (3) ការថែរក្សាអ្នកក្រនិងការរួមចំណែកនៃការ ធ្វើទានដែលបានប្រគល់ដល់អ្នកជំនួយ ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ "អ្នកអាន" និង "ជំនួយការ" មិនមែនជាឈ្មោះនៃ ការិយាល័យច្បាស់លាស់ទេ ។ វាគឺជាអ្នកទាំងនេះដែលពួកគេហៅថា "សង្ឃ" ហើយដែលតាមរយៈលំហាត់ជាក់លាក់ដែលពួកគេបានបណ្តុះបណ្តាលតាំងពីក្មេង មកដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចយល់កាន់តែច្បាស់អំពីគោលបំណង ដែលពួកគេត្រូវបានតែងតាំង និងអាចត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីឈានជើងចូល ទៅក្នុងតំណែងនោះ ។ នេះខ្ញុំនឹងបង្ហាញឱ្យបានពេញលេញក្នុងពេលឆាប់ៗ នេះ ។

ដូច្នេះ ជៀស ក្នុងការចេញបញ្ជាលំដាប់ដោយប្រាំរបស់ក្រុមជំនុំ បានរាយ បញ្ជីពួកត្រួតត្រា អ្នកដឹកនាំ អ្នកជំនួយ អ្នកជឿ និង catechumens ។ គាត់ មិនផ្តល់កន្លែងពិសេសដល់បព្វជិតនិងពួកសង្ឃដែលនៅសល់ទេ ។

2. ទីតាំងរបស់អ្នកត្រួតត្រា

អស់អ្នកដែលមុខងារបង្រៀនត្រូវបានបញ្ជាឱ្យគេហៅថា "អ្នកដឹកនាំ" ។ នៅក្នុងទីក្រុងនីមួយៗ ពួកគេបានជ្រើសរើសម្នាក់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលពួកគេបានផ្តល់ងារជា "អ្នកត្រួតត្រា" យ៉ាងពិសេស ដើម្បីកុំឱ្យមានការខ្វែងគំនិតគ្នាកើតឡើង (ដូចដែលកើតមានជាទូទៅ) ពីភាពស្ទើរគ្នានៃឋានៈ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អ្នកត្រួតត្រាមិនមានកិត្តិយស និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរខ្ពង់ខ្ពស់ប៉ុន្មានទេ ក្នុងការមានអំណាចលើមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែមុខងារដូចគ្នាដែលទូតមាននៅក្នុងព្រឹទ្ធសភា - រាយការណ៍អំពីអាជីវកម្ម ស្នើសុំយោបល់ ធ្វើជាអធិបតីលើអ្នកដទៃក្នុងការប្រឹក្សា ទូន្មាន និងដាស់តឿន គ្រប់គ្រងសកម្មភាពទាំងមូលដោយអំណាចរបស់គាត់ និងអនុវត្តនៅក្នុងសភានៃអ្នកដឹកនាំ ។

ហើយមនុស្សបុរាណខ្លះឯងសារភាពថានេះត្រូវបានណែនាំដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់មនុស្សដើម្បីបំពេញតម្រូវការនៃសម័យកាលនោះ ។ ដូច្នេះ ជឿរួម ដែលបានធ្វើអត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅទីតុស មានប្រសាសន៍ថា ៖ "អ្នកត្រួតត្រា" និងអ្នកដឹកនាំគឺតែមួយ និងដូចគ្នា ។ ហើយមុននេះ ដោយការបំផុសគំនិតរបស់អារក្ស ការខ្វែងគំនិតគ្នាបានកើតឡើងនៅក្នុងសាសនា ហើយវាត្រូវបានគេនិយាយក្នុងចំណោមមនុស្សថា 'ខ្ញុំមកពីប៉ូល ខ្ញុំជាកេផាស' [១ កូរិនថូស 1:12; 3:4] ។ ព្រះវិហារត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការប្រឹក្សារួមរបស់ប្រធានអ្នកដឹកនាំ"

។ ក្រោយមក ដើម្បីដកគ្រាប់ពូជនៃការខ្វែងគំនិតគ្នា ការត្រួតពិនិត្យទាំងអស់ត្រូវបានប្តេជ្ញាប្រគល់ឱ្យដល់មនុស្សម្នាក់ ។ ដូចដែលពួកអ្នកដឹកនាំដឹងថា ពួកគេស្របតាមទំនៀមទម្លាប់នៃក្រុមជំនុំ ជាជាងការរៀបចំពិតប្រាកដរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយថាពួកគេគួរតែគ្រប់គ្រងព្រះវិហារដោយសហការជាមួយពួកគេ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ Jerome ប្រាប់យើងនៅកន្លែងមួយទៀតអំពីការរៀបចំ

បុរាណជាអ្វី ។ សម្រាប់គាត់និយាយថា នៅអាឡិចសាន់ដ្រី ចាប់ពីសម័យផ្សាយ
ដំណឹងល្អម៉ាកុស ដល់ ហេវ៉ាក្លាស និងឌីអូនីស៊ីស ពួកអ្នកដឹកនាំតែងតែជ្រើស
រើសម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយតែងតាំងគាត់ក្នុងឋានៈខ្ពស់ជាង ដោយហៅ
គាត់ថា "អ្នកត្រួតត្រា" ។

ទីក្រុងនីមួយៗមានមហាវិទ្យាល័យនៃអ្នកដឹកនាំមួយដែលពួកគេជាគ្រូគង្វាលនិង
គ្រូបង្រៀន ។ អ្វីដែលអនុវត្តនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលមានមុខងារនៃការបង្រៀន
ការជម្រុញ និងការកែតម្រូវ ដែលប៉ុណ្ណាទៅនឹងអ្នកត្រួតត្រា [ទីតុស 1:9]

។ ហើយបានទុកឱ្យមានអ្នកស្ទង់តំណែងបន្ទាប់ពីពួកគេ ពួកគេខិតខំធ្វើការខ្លាំង
ក្នុងការបង្រៀនមនុស្សក្មេងៗដែលបានចុះក្នុងបញ្ជីនៅក្នុងទ័ពដែលបរិសុទ្ធ ។

តំបន់ជាក់លាក់មួយត្រូវបានចាត់តាំងទៅទីក្រុងនីមួយៗ ដែលគណៈអ្នកដឹកនាំ
របស់ខ្លួនត្រូវបានទាញនាំទៅ ហើយវាត្រូវបានគេគិតថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ
នោះ ។ មហាវិទ្យាល័យនីមួយៗស្ថិតនៅក្រោមអ្នកត្រួតត្រាតែមួយសម្រាប់ការ
រក្សានៃការរៀបចំចាត់ចែង និងសន្តិភាពរបស់ខ្លួន ។ ខណៈដែលគាត់លើសអ្នក
ដទៃក្នុងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ គាត់ត្រូវចុះចូលនឹងការប្រជុំរបស់បងប្អូនគាត់ ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើអ្នកជឿនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់មានទំហំធំពេកសម្រាប់គាត់
មិនអាចបំពេញគ្រប់តួនាទីទាំងអស់របស់អ្នកគ្រប់គ្រងបាននោះ គណៈអ្នកដឹកនាំ
ត្រូវបានចាត់តាំងទៅគ្រប់កន្លែងនូវតួនាទីរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង អ្នកដឹកនាំត្រូវ
បានតែងតាំងឱ្យមានមុខងារច្បាស់លាស់នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច ហើយបំពេញភារកិច្ច
របស់គាត់ក្នុងរឿងពិចិត្ត ។ ពួកគេហៅថា "អ្នកគ្រប់គ្រងប្រចាំប្រទេស"
ដោយសារពួកគេតំណាងឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រងទូទាំងខេត្ត ។

3. កូនាទីចម្បងរបស់អ្នកត្រួតត្រានិងអ្នកដឹកនាំ

ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហាការិយាល័យដែលយើងកំពុងដោះស្រាយនាពេលនេះ ទាំងអ្នកគ្រប់គ្រង និងអ្នកដឹកនាំត្រូវលះបង់ខ្លួនដើម្បីការចែកចាយព្រះបន្ទូល និងការធ្វើពិធីសាក្រម៉ង់ ។ ដ្បិតនៅអាឡិចសាន់ដ្រាតែមួយគត់ (ចាប់តាំងពី Arius បានរំខានក្រុមជំនុំនៅទីនោះ) វាត្រូវបានតែងតាំងថាគ្មានអ្នកដឹកនាំណាគួរផ្សព្វផ្សាយដល់មនុស្ស ដូច Socrates បាននិយាយនៅក្នុងសៀវភៅទី 9 នៃប្រវត្តិសាស្ត្រត្រីភាគី *Tripartite History* ។ ប៉ុន្តែ Jerome មិនលាក់ការមិនសប្បាយចិត្តរបស់គាត់ចំពោះការពិតនេះទេ ។

ប្រាកដណាស់ វានឹងត្រូវបានចាត់ទុកថាជារឿងដ៏អាក្រក់មួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលអះអាងថាខ្លួនជាអ្នកគ្រប់គ្រងដែលតាមពិតមិនបានបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាអ្នកគ្រប់គ្រងពិតប្រាកដទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ គឺជាភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃពេលវេលាដែលអ្នកដឹកនាំទាំងអស់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចាកចេញពីតំណែងដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវដល់ពួកគេ ។ ខ្ញុំមិនសំដៅទៅលើទំនៀមទម្លាប់នៃជំនាន់តែមួយទេ ។ ដ្បិតសូម្បីតែនៅក្នុងសម័យរបស់ហ្គ្រេហ្គោរី នៅពេលដែលក្រុមជំនុំបានដួលរលំជិតអស់ (ប្រាកដជាវាកាន់តែយ៉ាប់យឺនឆ្ងាយពីភាពបរិសុទ្ធពីបុរាណរបស់វា) វាមិនអាចអត់ឱនបានសម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងណាមួយក្នុងការបដិសេធពីការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលនោះទេ ។ គាត់និយាយថា "អ្នកគ្រប់គ្រងម្នាក់" គាត់និយាយថា "ស្លាប់ទៅ បើគ្មានសំឡេងចេញពីគាត់ទេ" ។ ដ្បិតគាត់អំពាវនាវដល់ខ្លួនគាត់នូវកំហឹងរបស់ចៅក្រមដែលលាក់កំបាំង បើគាត់បន្តទៅមុខដោយគ្មានសំឡេងនៃការអធិប្បាយព្រះបន្ទូលទៀត" ។ ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត ៖ "ពេលប៉ុលផ្លែងទីបន្ទាល់ថា គាត់ស្អាតស្អំពីឈាមនៃមនុស្សទាំងអស់" [កិច្ចការ 20:26] ។ យើង

ត្រូវកាត់ទោស យើងជាប់ទោស យើងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញថាមានទោស យើង
ឃើញថាមានទោស យើងដែលត្រូវបានហៅថាជាអ្នកគ្រប់គ្រង យើងដែល
(ក្រៅពីមានអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន) ក៏បន្ថែមការស្លាប់របស់អ្នកដទៃដែរ ។ ព្រោះ
យើងសម្លាប់ច្រើន កាលដែលយើងក្តៅអ៊ិន្ទ ហើយនៅស្ងៀម ដែលមើល
ឃើញពីសេចក្តីស្លាប់របស់ពួកគេរៀងរាល់ថ្ងៃ” ។ គាត់ហៅខ្លួនគាត់និងអ្នកដទៃត
ថា “នៅស្ងៀម” ព្រោះពួកគេមិនបានជាប់លាប់ក្នុងការងាររបស់ខ្លួនដូចអ្វីដែល
ពួកគេគួរធ្វើទេ ។ ដោយសារទ្រង់មិនទុកចិត្តសូម្បីតែអ្នកដែលបានបំពេញតួនាទី
ខ្លួនបានពាក់កណ្តាលនោះ តើអ្នកគិតថាទ្រង់នឹងធ្វើយ៉ាងណាបើអ្នកណាម្នាក់ឈប់
ទាំងស្រុងនោះ? ដូច្នេះ វាជាគោលការណ៍នៃការឈរយូរនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែល
ភារកិច្ចចម្បងរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគឺដើម្បីចិញ្ចឹមរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះ
បន្ទូលនៃព្រះ ឬដើម្បីកសាងក្រុមជំនុំជាសាធារណៈ និងជាឯកជនជាមួយនឹង
គោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ ។

4. អ្នកគ្រប់គ្រងធំនិងពួកពូជកោ

ដែលខេត្តនីមួយៗមានអ្នកគ្រប់គ្រងធំមួយក្នុងចំណោមអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់
ហើយថានៅក្រុមប្រឹក្សានីស្សី ពួកបុព្វបុរសត្រូវបានតែងតាំងឡើងក្នុងឋានៈ
និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរខ្ពស់ជាងអ្នកគ្រប់គ្រង គឺជាអង្គហេតុដែលទាក់ទងនឹងការរក្សាវិ
ន័យ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការពិភាក្សានេះ គេមិនអាចមើល
រំលងបានទេថា នេះជាការអនុវត្តដឹកនាំប្រមុខ ។ ដូច្នេះ ថ្នាក់ទាំងនេះត្រូវបាន
បង្កើតឡើង ដូច្នេះរាល់ឧប្បត្តិហេតុនៅក្នុងក្រុមជំនុំណាក៏ដោយ ដែលមិនអាច
ដោះស្រាយបានដោយពីរបីនាក់ អាចត្រូវបានបញ្ជូនទៅប្រជុំថ្នាក់ខេត្ត ។
ប្រសិនបើទំហំ ឬភាពលំបាកនៃសំណុំរឿងទាមទារឱ្យមានការពិភាក្សាធំជាងនេះ

បុព្វបុរស រួមជាមួយនឹងសមាជិកមួយត្រូវបានកោះហៅមក ដែលមិនមានបណ្តឹង
ណាមួយពីក្រុមប្រឹក្សាទូទៅទេ ។ អ្នកខ្លះបានហៅការគ្រប់គ្រងដូច្នេះបង្កើតជា
"ឋានានុក្រម" ជាពាក្យមិនសមរម្យ (ដែលចំពោះខ្ញុំ) ប្រាកដណាស់ជាពាក្យ
ដែលសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ ។ សម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសព្វព្រះហឫទ័យ
មនុស្សឱ្យប្រយ័ត្ននឹងការសុបិនអំពីភាពជាអ្នកដឹកនាំឬភាពជាអ្នកដឹកនាំរហូតដល់
អ្នកគ្រប់គ្រងនៃព្រះវិហារមានការព្រួយបារម្ភ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើការទុកចោល
ពាក្យនេះ យើងក្រឡេកមើលរឿងនោះដោយខ្លួនឯង នោះយើងនឹងឃើញថា
អ្នកគ្រប់គ្រងពីបុរាណមិនមានចេតនាបង្កើតទម្រង់នៃការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំផ្សេង
ក្រៅពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានចែងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នោះទេ ។

**(ពួកចាស់ទុំនិងមេឈឺពួកចាស់ទុំ ៖ រដ្ឋបាលនៃទ្រព្យសម្បត្តិនិងទាន ៖ សង្ឃ
ភូតតាច 5-9)**

5. មុខងាររបស់ចាស់ទុំ

សម័យនោះឯង ចរិយារបស់អ្នកជឿគឺដូចគ្នានឹងពួកសាវ័ក ។ ដ្បិតពួកគេបាន
ទទួលតង្វាយប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកជឿ និងប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំរបស់ក្រុមជំនុំ ។
ទាំងនេះគេត្រូវលះបង់ដើម្បីប្រើប្រាស់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ពោលគឺចែកខ្លះដើម្បីនឹង
ចិញ្ចឹមអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ខ្លះចិញ្ចឹមជនក្រីក្រ ប៉ុន្តែតាមការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នក
គ្រប់គ្រង ដែលផ្តល់ទិន្នន័យដល់ពួកគេរៀងរាល់ឆ្នាំនៃការចែកចាយរបស់ពួក
គេ ។ ការដែលពួកជំនុំនៅគ្រប់ទីកន្លែងទុកឱ្យអ្នកគ្រប់គ្រងជាអ្នកមើលការខុស
ត្រូវនៃទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំគឺមិនត្រូវបានគេយល់ថាជាអ្នកចាត់ចែង
កិច្ចការដោយផ្ទាល់នោះទេ ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការ
កំណត់ទៅឱ្យពួកចាស់ទុំ ឱ្យទទួលបានការគាំទ្រជាសាធារណៈពីក្រុមជំនុំ ហើយ

ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលនៅសេសសល់ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាតើវាគួរផ្តល់ឱ្យអ្នកណា និង ចំនួនប៉ុន្មានសម្រាប់ម្នាក់ៗ ។ សម្រាប់គាត់ត្រូវតែស៊ើបអង្កេតថាតើពួកចាស់ទុំ បានអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ឬអត់ ។ ដូច្នេះ យើង អាននៅក្នុងបទពិធីដែលសរសេរទៅកាន់ពួកសាវ័កថា ៖ “យើងសម្រេចថាអ្នក គ្រប់គ្រងមានអំណាចក្នុងកិច្ចការក្រុមជំនុំ ។ ប្រសិនបើព្រលឹងមនុស្ស (ដែល មានតម្លៃជាង) ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យគាត់ វាជាការសមជាងដែលគាត់ត្រូវធ្វើ ដោយការថែទាំថវិកា ដើម្បីឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានចែកចាយដល់ជនក្រីក្រតាមរយៈ អ្នកកាន់តំណែងតាមអំណាចរបស់គាត់ ។ ហើយពួកចាស់ទុំត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយការភ័យខ្លាច និងការប្រុងប្រយ័ត្នទាំងអស់” ។ ហើយនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា អាន់ទីយ៉ូក វាត្រូវបានសម្រេចថា បីស្ស្រីដែលគ្រប់គ្រងកិច្ចការនៃក្រុមជំនុំ ដោយគ្មានចំណេះដឹងរបស់អ្នកដឹកនាំ និងពួកចាស់ទុំត្រូវបានឃាត់ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនចាំបាច់ពិភាក្សាលើចំណុចនេះទៀតទេ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ពីសំបុត្រជា ច្រើនរបស់ហ្គេញហ្គេវី ដែលនៅពេលនោះ នៅពេលដែលពិធីបរិសុទ្ធផ្សេងៗជា ច្រើនរបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានលុបចោល ការប្រតិបត្តិនេះនៅតែមានដដែល ដែល ចាស់ទុំស្ថិតនៅក្រោមអ្នកត្រួតត្រា ជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកក្រ ។

វាទំនងជាថាពួកចាស់ទុំនៅក្រោមៗត្រូវបានចាត់តាំងដំបូងឱ្យធ្វើជាចាស់ទុំដើម្បី ជួយពួកគេក្នុងការសង្គ្រោះអ្នកក្រីក្រ ។ ប៉ុន្តែការបែងចែកនោះត្រូវបានយល់ច្រឡំ ជាបណ្តើរៗ ។

ជាងនេះទៅទៀតមេនៃពួកចាស់ទុំបានចាប់ផ្តើមត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលដែល ការកាន់កាប់នៃទ្រព្យសម្បត្តិទាមទារនូវប្រភេទនៃការគ្រប់គ្រងថ្មី និងច្បាស់លាស់ ជាងនេះ ទោះបីជា Jerome រៀបរាប់ថាពួកគេមានរួចហើយនៅក្នុងសម័យ

របស់គាត់ក៏ដោយ ។ ប្រាក់ចំណូល ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសម្ភារៈទាំងមូល រួមទាំង ការប្រមូលតម្លាចប្រចាំថ្ងៃ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ហ្គេហ្គេរី ប្រកាសទៅកាន់ អ្នកត្រួតត្រានៃសាឡាមេថា គាត់នឹងត្រូវមានទោស ប្រសិនបើទំនិញណាមួយ របស់ក្រុមជំនុំត្រូវបាត់បង់ដោយសារតែការឆ្លើយប្រហែស ឬការក្លែងបន្លំរបស់ នរណាម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវការអានដំណឹងល្អដល់ប្រជាជន និងដោយការដាស់តឿនឱ្យអធិស្ឋាន ហើយក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យផងដែរនូវតំណែង សម្រាប់លើកពេញក្នុងពិធីល្បែងព្រះអម្ចាស់ ។ កិច្ចការទាំងនេះត្រូវបានណែនាំ ដើម្បីបង្កើនមុខងាររបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេអាចបំពេញវាដោយភាពវៃឆ្លាតជាង មុន ចាប់តាំងពីដោយសញ្ញាបែបនេះ ពួកគេត្រូវបានដាស់តឿនថា វាមិនមែន ជាការគ្រប់គ្រងខាងលោកិយដែលពួកគេកំពុងធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែជាមុខងារខាង វិញ្ញាណដែលថ្វាយដល់ព្រះ ។

6. ការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិក្រុមជំនុំ

ចេញពីការនេះទៅ យើងក៏អាចវិនិច្ឆ័យថាតើការប្រើប្រាស់អ្វីត្រូវបានបង្កើតឡើង ពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំ និងរបៀបដែលពួកគេត្រូវបានចែកចាយ ។ អ្នក នឹងឃើញជាញឹកញាប់ទាំងនៅក្នុងការចែងមករបស់អង្គប្រជុំ និងនៅក្នុងអ្នកនិព ន្ធរូបុរាណថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលក្រុមជំនុំកាន់កាប់ មិនថាក្នុងដីធ្លី ឬជាប្រាក់ គឺ សម្រាប់ជាបុព្វហេតុនៃជនក្រីក្រ ។ ដូច្នេះហើយ បានជាបទចម្រៀងនេះត្រូវបាន ច្រៀងនៅទីនោះជាញឹកញាប់ទៅកាន់អ្នកត្រួតត្រា និងពួកចាស់ទុំដើម្បីឱ្យពួក គេចងចាំថា ពួកគេមិនមែនកំពុងចាត់ចែងរបស់របររបស់ពួកគេទេ គឺត្រូវបាន តែងតាំងសម្រាប់តម្រូវការរបស់មនុស្សក្រីក្រ ។ ហើយបើពួកគេគាបសង្កត់ ឬ ធ្វើបាបដោយទុច្ចរិត នោះគេនឹងមានទោសដោយឈាម ។ អាស្រ័យហេតុនេះ

ពួកគេត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យចែកចាយរបស់ទាំងនេះទៅឱ្យអ្នកដែលជំពាក់ ដោយ ក្តីស្ងប់ស្ងៀម និងការគោរពបំផុត ដូចជានៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ដោយមិនលំអៀង ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការតវ៉ាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរទាំងនោះកើតឡើងនៅ លោក Chrysostom លោក Ambrose លោក Augustine និងអ្នកត្រួតត្រាផ្សេងទៀតដូចជាពួកគេ ដោយពួកគេបញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេក្នុងចំណោមមនុស្ស ។

ប៉ុន្តែវាត្រឹមត្រូវនិងបានអះអាងដោយក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលអស់អ្នកដែលធ្វើការសម្រាប់ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់នូវការចំណាយជាសារធារណៈ [១ កូរិនថូស 9:14; កាឡាទី 6:6] ។ ហើយអ្នកដឹកនាំខ្លះនៅក្នុងសម័យនោះក៏បានញែកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេជាបរិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះ ហើយបានធ្វើឱ្យខ្លួនរបស់ពួកគេទៅជាក្រដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ ជាលទ្ធផល ការចែកចាយធ្វើឱ្យអ្នកដឹកនាំមិនខ្វះអាហារទាល់តែសោះ ហើយអ្នកក្រក់មិនត្រូវបានទុកចោលដែរ ។ តែការផ្តល់ឱ្យនោះបានធ្វើឱ្យអ្នកបម្រើផ្ទាល់ ដែលជាអ្នកត្រូវផ្តល់គំរូដល់អ្នកដទៃនូវភាពរីកចម្រើន មិនគួរណាធ្វើហួសរហូតដល់ខុសដល់ថ្នាក់រស់នៅហិរញ្ញវត្ថុនិងផ្តាច់ខ្លួននោះទេ តែត្រឹមតែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ។ សម្រាប់អ្នកដឹកនាំដែលអាចត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយទ្រព្យសម្បត្តិឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ លោក Jerome និយាយថា ប្រសិនបើពួកគេទទួលអ្វីដែលជារបស់អ្នកក្រ នោះពួកគេបានធ្វើការប្រមាថហើយ ហើយការធ្វើខុសឆ្គងនេះនោះពួកគេបានស៊ីនិងផឹកការជំនុំជំរះលើខ្លួនរបស់ពួកគេហើយ [១ កូរិនថូស 11:29] ។

7. ចំណែកទ្វេរជាបួននៃកម្រៃ

ដំបូង ការគ្រប់គ្រងហ្វីនីងដោយស្ម័គ្រចិត្ត តាំងពីពេលដែលអ្នកត្រួតត្រានិងពួក
ចាស់ទុំបានស្មោះត្រង់នឹងបំណងចិត្តស្ម័គ្រស្មោះរបស់ពួកគេ និងភាពត្រឹមត្រូវនៃ
សតិសម្បញ្ញៈនិងភាពស្អាតស្អំនៃជីវិតដែលឈរនៅទីនៃក្រឹត្យវិន័យ ។ បន្ទាប់ពីគំរូ
អាក្រក់បានរាលដាលចេញពីសេចក្តីលោភលន់ ឬការខិតខំដែលទុច្ចរិតនៃនរណា
ម្នាក់ ដើម្បីនឹងកែតម្រូវនូវការអាក្រក់ទាំងនេះ ដែលបានបំបែកនូវចំណូលរបស់
ក្រុមជំនុំទៅជាបួនផ្នែក ៖ មួយសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ មួយទៀតសម្រាប់អ្នកក្រីក្រ ទី
បីសម្រាប់ការជួសជុលព្រះវិហារនិងអាគារផ្សេងទៀត ផ្នែកទីបួនសម្រាប់អ្នកក្រ
ទាំងជនបរទេសនិងជនជាតិដើម ។

ក្នុងកាលដែលកណ្តាតម្ហូរផ្សេងទៀតបានទុកផ្នែកចុងក្រោយនេះសម្រាប់អ្នក
ត្រួតត្រា ការនេះមិនខុសពីការបែកចែកដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះទេ ។ ដ្បិតពួក
វាមិនសំដៅសម្រាប់ជាចំណូលផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ដែលគេតែងតែកាត់ក្នុងត្រចាក់
លេបវា ឬចាក់បង្ហូរវាទៅលើអ្នកណាដែលគេពេញចិត្តនោះទេ តែដើម្បីឱ្យវាបាន
គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការមើលថែរក្សាដែលប៉ូលទាមទារឱ្យមានមុខងារបែបនោះ [១
ធីម៉ូថេ 3:2] ។ ហើយលោក Gelasius និង លោក Gregory បកប្រែវាផង
ដែរ ។ ដ្បិតលោក Gelasius មិនបានទាញយកហេតុផលណាផ្សេងទៀតថា
ហេតុអ្វីអ្នកត្រួតត្រាគួរអះអាងអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ លើកលែងតែត្រូវផ្តល់វា
ដល់អ្នកជាប់ទោសនិងអ្នកតែលតោល ។ ហើយលោក Gregory និយាយ
កាន់តែច្បាស់ទៀតថា ៖ "វាជាទម្លាប់របស់ពួកសាវ័កដែលមើលទៅការបង្កាប់
ដែលអ្នកត្រួតត្រាបានចែងទុកមកម្តងរួចហើយ ដើម្បីនឹងបែងចែកទៅជាបួនផ្នែក
គ្រប់ទាំងចំណូលទាំងអស់ដែលចូលមក ៖ គឺមួយផ្នែកសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ មួយ
ផ្នែកសម្រាប់អ្នកក្រ និងផ្នែកទីបួនសម្រាប់ការជួសជុលព្រះវិហារ ។" ដូច្នេះ អ្នក

ត្រួតត្រាមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យយកអ្វីប្រើសម្រាប់ខ្លួនផ្ទាល់ទេ លើកលែងតែអ្វី
ដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អាហារនិងសំលៀកបំពាក់ដែលសមរម្យប៉ុណ្ណោះ ។
ប្រសិនបើអ្នកណាចង់ធ្វើលើសលប់ មិនថានៅក្នុងភាពហឺហា ឬការធ្វើពុតនិង
ការអួតអាង នោះគេនឹងត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយអ្នករួមការងាររបស់គេ ។
ប្រសិនបើគេមិនស្តាប់តាម នោះគេនឹងត្រូវដកហូតពីតំណែងនោះ ។

8. សម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំទៅកាន់អ្នកក្រីក្រ

ពីដំបូងពួកគេចំណាយតិចបំផុតលើការពង្រីកនៃរបស់ដែលបរិសុទ្ធ ។ បន្ទាប់មក
បើទោះជាជំនុំបានក្លាយជាមានបន្តិចម្តងៗក៏ដោយ ពួកគេនៅតែរក្សាភាព
ស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងទស្សនៈនេះដដែល ។ លុយណាក៏ដោយដែលត្រូវបានផ្តល់មក
វានៅតែទុកសម្រាប់អ្នកក្រទាំងអស់ដដែល ក្រែងមានសេចក្តីត្រូវការខ្លាំងក្លាណា
កើតឡើង ។ ដូច្នេះ លោក Cyril នៅពេលមានគ្រោះរាំងស្ងួតនៅក្រុងយេរូសា
ឡឹម និងសេចក្តីវេទនាដែលមិនអាចនឹងរំដោះបាន គាត់បានលក់ភាជនៈនិង
របស់របរ ហើយបានចំណាយលុយសម្រាប់ជួយអ្នកក្រ ។ ស្រដៀងគ្នានេះ
លោក Acacius ជាអ្នកត្រួតត្រារបស់ Amida នៅពេលដែលប្លង់មនុស្សយ៉ាង
ធំរបស់ ភើស៊ី ស្ទើរតែនឹងស្លាប់អស់ដោយសារភាពរាំងស្ងួត បានហៅពួកអ្នក
គ្រប់គ្រងមកជុំគ្នា ហើយបានផ្តល់នូវសម្តីដ៏ល្បីនេះថា ៖ “ព្រះរបស់យើងមិនត្រូវ
ការបាន ឬពេទេ ដោយសារទ្រង់មិនសោយអាហារឬទឹកទេ ។” រួចមកគាត់ក៏
រំលាយនូវភាជនៈដើម្បីទទួលបានទាំងអាហារ និងរំដោះដល់ពួកអ្នកដែលគួរឱ្យ
អាណិតអាសូរ ។ លោក Jerome នៅពេលដែលគាត់ប្រឆាំងទាស់នឹងភាពឡួយ
ឆាយនាំក្រុមជំនុំ គាត់លើកដោយកិត្តិយសពីលោក Exuperius ដែលជាអ្នក
ត្រួតត្រានៃ ទូលួស នៅក្នុងគ្រាបស់គាត់ ដែលជាអ្នកសែងរូបកាយរបស់ព្រះ

អម្ចាស់នៅក្នុងកន្ត្រកឬស្សី និងលោហិតទ្រង់នៅក្នុងកែវ តែគ្មានអ្នកក្រីក្រណា ត្រូវបានរងទុក្ខអត់ឃ្លានឡើយ ។ អ្វីដែលខ្ញុំទើបតែនិយាយពីលោក Acacius លោក Ambrose និយាយអំពីខ្លួនគាត់ថា ដ្បិតនៅពេលអាហ្សេនចូលទៅរកគាត់ ដែលគាត់បានធ្វើបែកនូវរបស់របរដែលបរិសុទ្ធដើម្បីនឹងរំលោះអ្នកជាប់គុក នោះគាត់បានប្រើការដោះសារដ៏អស្ចារ្យមួយរបស់គាត់ថា ៖ "អ្នកណាដែលបញ្ជូន សារីកទៅដោយគ្មានព្រះ ហើយក៏បានប្រមូលក្រុមជំនុំដោយគ្មានមាស ។ ក្រុម ជំនុំមានមាសមិនសម្រាប់ទុកទេ តែសម្រាប់នឹងចំណាយនិងដើម្បីនឹងរំដោះទុក្ខ "

។ អ្វីដែលត្រូវរក្សាទុក អ្វីដែលមិនជួយបានសោះនោះ? ឬយើងមិនដឹងថា មាសនិងប្រាក់មានប៉ុន្មានដែលពួកអាស៊ីរីបានដឹកចេញពីព្រះវិហាររបស់ព្រះ អម្ចាស់ [២ ពង្សាវតារក្សត្រ18:15-16]? តើវានឹងមិនប្រសើរជាងទេឬអីបើពួក សង្ឃរំលាយវាដើម្បីនឹងផ្គត់ផ្គង់ដល់អ្នកក្រ ប្រសិនបើជំនួយផ្សេងទៀតខ្វះខាត ប្រសើរជាងទុកឱ្យពួកសត្រូវបំពានដកយកវាទៅនោះ? ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនមាន បន្ទូលថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបណ្តោយឱ្យអ្នកក្រជាច្រើនស្លាប់ដោយអត់ឃ្លាន ដូច្នេះ? ពិតណាស់អ្នកមានមាសសម្រាប់នឹងការផ្គត់ផ្គង់ ។ តើហេតុអ្វីបានជា អ្នកជាប់ទោសជាច្រើនទៅបានគេនាំទៅហើយមិនត្រូវបានបង់លោះមកដូច្នេះ? ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានសត្រូវសម្លាប់? វាប្រសើរសម្រាប់អ្នកក្នុង ការរក្សារបស់របរនៃមនុស្សរស់ជាជាងលោហៈ ។" អ្នកមិនអាចនឹងឆ្លើយតប នឹងពាក្យនេះឡើយ តើអ្នកនឹងនិយាយអ្វីទៅ? "ខ្ញុំខ្លាចថាព្រះវិហាររបស់ព្រះមិន មានការតុបតែង ។" គាត់នឹងឆ្លើយថា ៖ "ការធ្វើពិធីមិនទាមទារមាស ឬការ ទាំងនោះមិនបានគាប់ព្រះទ័យព្រះដោយមិនបាននាំមកដោយមាសនោះទេ ។ ការតុបតែងការធ្វើពិធីនានាជាការបង់លោះពួកអ្នកជាប់ទោស ។" សរុបមក អ្វី

ដែលមនុស្សតែម្នាក់និយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត យើងឃើញថាវាពិតមែនថា ៖
 “អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលក្រុមជំនុំមានគឺសម្រាប់ជាការផ្គត់ផ្គង់ដល់អ្នកខ្លះខាត ។”
 ដូច្នេះ ៖ “អ្នកត្រួតត្រាមិនមានអ្វីក្រៅពីរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកក្រនោះ
 ទេ ។”

១. ដំណាក់កាលរៀបចំនៃតំណែងមុខងារ

ទាំងនេះដែលយើងបានចុះបញ្ជីជាកិច្ចការរបស់ក្រុមជំនុំបុរាណ ។ មានអ្នកសរសេរពីក្រុមជំនុំបានលើកឡើងខ្លះទៀត ដែលជាលំហាត់ និងការត្រៀមខ្លួនច្រើនជាងមុខងារផ្សេងៗគ្នា ។ សម្រាប់មនុស្សបរិសុទ្ធទាំងនោះ ដើម្បីពួកគេអាចទុកគ្រាប់ពូជសម្រាប់ក្រុមជំនុំបន្ទាប់ពីពួកគេ បានទទួលនៅក្នុងការថែរក្សា និងការការពារ និងការណែនាំផងដែរ យុវជនដែលមានការយល់ព្រម និងសិទ្ធិអំណាចពីឪពុកម្តាយពួកគេ បានចុះឈ្មោះក្នុងកងទ័ពខាងវិញ្ញាណ ។ ទាំងនេះពួកគេបានបង្កើតឡើងតាំងពីអាយុនៅក្មេង ដើម្បីកុំឱ្យពួកគេត្រូវបានមកដោយគ្មានការណែនាំ និងមិនច្បាស់លាស់ចំពោះការអនុវត្តមុខតំណែងរបស់ពួកគេ ។ អ្នកដែលជាប់តាំងក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលបឋមនេះ ត្រូវបានគេហៅឈ្មោះទូទៅថា “សង្ឃ” ។ ខ្ញុំចង់ឱ្យគេដាក់ឈ្មោះឱ្យត្រឹមត្រូវជាងនេះ ។ ព្រោះពាក្យហៅនេះកើតចេញពីកំហុស ឬយ៉ាងហោចណាស់មកពីអាកប្បកិរិយាខុស ចាប់តាំងពីពេត្រុសហៅក្រុមជំនុំទាំងមូលថា “ពួកសង្ឃ” នោះគឺជាមរតករបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ [១ ពេត្រុស 5:3] ។ ប៉ុន្តែសហគមន៍ផ្ទាល់គឺបរិសុទ្ធ និងមានផលចំណេញព្រោះដោយសារវាអ្នកដែលចង់ថ្វាយខ្លួន និងការបម្រើដល់ព្រះវិហារត្រូវបានបណ្តុះឡើងក្រោមការថែទាំរបស់អ្នកត្រួតត្រា ។ វាក៏បានធានាផងដែរថា មានតែមនុស្សដែលរៀបចំបានល្អប៉ុណ្ណោះដែលអាចបម្រើដល់ក្រុមជំនុំបាន ព្រោះតាំង

ពីក្មេងក្រោមការបង្ហាត់បង្រៀនដ៏ពិសិដ្ឋ និងការបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ពួកគេបានយកជីវិតគំរូនៃកម្លាំងទំនាញ និងភាពបរិសុទ្ធ ។ ហើយដោយបំបែកពីការខ្វល់ខ្វាយពីលោកិយ ពួកគេបានសុំនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ខាងវិញ្ញាណ និងការសិក្សា ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលអ្នកជ្រើសរើសកងទ័ពត្រូវបានណែនាំតាមរយៈសមរភូមិបោកប្រាស់សម្រាប់ជម្លោះពិតប្រាកដ និងដោយស្មោះ ដូច្នេះតើមានមូលដ្ឋានគ្រឹះអ្វីច្បាស់លាស់ដែលពួកគេត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលជាអ្នកបម្រើ មុនពេលពួកគេត្រូវបានដំឡើងឋានៈទៅមុខងារត្រឹមត្រូវ ។ ទីមួយ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវការបើក និងបិទព្រះវិហារ ហើយត្រូវបានគេហៅថា “អ្នកយាមទ្វារ” ។ ក្រោយមកពួកគេត្រូវបានគេហៅថា “អ្នកដើរតាម” ដើម្បីជួយដល់អ្នកត្រួតត្រាក្នុងកិច្ចការផ្ទះ ហើយបន្តទៅជាមួយគាត់ ជាដំបូងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ទទួលបានកិត្តិយស បន្ទាប់មកកុំឱ្យមានការសង្ស័យណាមួយកើតឡើង ។ លើសពីនេះទៀត ដើម្បីឱ្យមនុស្សបានស្គាល់ពួកគេបន្តិចម្តងៗ និងបានទទួលការគាំទ្រសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយនៅក្នុងពេលតែមួយរៀនឱ្យធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងបានឃើញនិងបាននិយាយនៅចំពោះពួកគេទាំងអស់ ។ ដែលនៅពេលបានធ្វើជាអ្នកដឹកនាំ នោះពួកគេនឹងមិនមានពេញដោយសេចក្តីអាម៉ាស់នៅពេលដែលពួកគេបង្រៀន ។ ពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱកាសអានចេញពីអាសនា ។ តាមរបៀបនេះ ដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ពីភាពឧស្សាហ៍របស់ពួកគេនៅក្នុងការហ្វឹកហាត់ផ្ទាល់ខ្លួន ដែលពួកគេត្រូវបានលើកឡើងដោយកម្រិតរហូតទាល់តែពួកគេត្រូវបានក្លាយជាអ្នកចាស់ទុំជំនួយ ។ ន័យរបស់ខ្ញុំទាំងអស់គឺថា ទាំងនេះជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃបុគ្គលិកជាងតួនាទីដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាព័ន្ធកិច្ចពិតរបស់ក្រុមជំនុំ ។

(ប្រវត្តិនៃការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងការជ្រើសរើសនិងការតែងតាំងអ្នកបម្រើ ៖ ការយល់ស្របរបស់មន្ត្រី សង្ឃ និងមនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រូតត្រា10-15)

10. ការណែនាំរបស់ប៉ូលត្រូវបានដើរតាមជាចម្បង ៖ ការយល់ស្របរបស់មនុស្ស

យើងបានលើកឡើងថា ការពិចារណាទីមួយ និងទីពីរក្នុងការត្រាស់ហៅជាអ្នកបម្រើគឺ តើមនុស្សប្រភេទណាដែលត្រូវជ្រើសរើស និងត្រូវមានការយកចិត្តទុកដាក់ប៉ុន្មានក្នុងបញ្ហានេះ ។ ក្នុងនេះ ក្រុមជំនុំបុរាណបានធ្វើតាមការបង្គាប់របស់ប៉ូល និងគំរូរបស់សាវ័ក ។ ទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេគឺដោយការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងដោយការអំពាវនាវដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីជ្រើសរើសគ្រូតង្វាល ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកគេមានទម្រង់នៃការប្រឡងមួយដែលពួកគេបានសាកល្បងតាមស្តង់ដាររបស់ប៉ូលអំពីជីវិត និងការបង្រៀនរបស់អ្នកដែលត្រូវជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅទីនេះបន្តិចក្នុងកម្រិតធ្ងន់ធ្ងរបួសហេតុរបស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេចង់ទាមទារអ្នកត្រូតត្រាច្រើនជាងប៉ូលនឹងទាមទារ [១ ទីម៉ូថេ 3:2-7] ហើយជាពិសេស បន្ទាប់ពីពេលវេលាកន្លងផុតទៅ គឺជាភាពនៅឈឺ ។ ប៉ុន្តែចំពោះការគោរពផ្សេងទៀតគឺស្របតាមការពិពណ៌នារបស់ប៉ូល ។

ចំពោះចំណុចទីបី អ្នកដែលគួរតែងតាំងជាអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំគឺពួកគេមិនតែងតែធ្វើតាមនីតិវិធីមួយទេ ។ កាលពីបុរាណគ្មានអ្នកណាបានចូលប្រជុំរបស់អ្នកដឹកនាំដោយគ្មានការយល់ព្រមពីមនុស្សទាំងអស់ទេ ។ ដូច្នេះ Cyprian ព្យាយាមរកលេសសម្រាប់ការតែងតាំង Aurelius ជាក់លាក់ជាអ្នកអានដោយមិនពិគ្រោះ

ជាមួយក្រុមជំនុំ ព្រោះវាមិនមែនជាទម្លាប់ ទោះបីជាគាត់បានធ្វើវាដោយហេតុ
ផលល្អក៏ដោយ ។ លោកបានណែនាំអំពីបញ្ហាដូចតទៅនេះថា ៖ “ក្នុងការ
តែងតាំងដឹកនាំ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ ជាទម្លាប់របស់យើងក្នុងការប្រឹក្សាជាមួយ
អ្នក និងអំពីសីលធម៌ និងគុណធម៌របស់បុគ្គលម្នាក់ៗតាមការទូន្មានរួម” ។
ប៉ុន្តែដោយសារមិនមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើនក្នុងមុខងារតូចតាចទាំងនេះ ហើយ
ដោយសារអ្នកទាំងនោះត្រូវបានគេឃុំខ្លួនជាយូរមកហើយ និងគ្មានទំនួលខុសត្រូវ
ខ្ពស់ ទើបការយល់ព្រមពីប្រជាជនឈប់មានការសួរនាំ ។

ក្រោយមក ក្នុងលំដាប់បន្តដែលនៅសេសសល់ លើកលែងតែពួកគ្រីស្តបរិស័ទ
មនុស្សទូទៅបានទុកវាឱ្យអ្នកដឹកនាំ និងគណៈអធិបតី ដើម្បីជ្រើសរើស និង
ទទួលស្គាល់អ្នកដែលសមគួរ និងសក្តិសម លើកលែងតែពេលអ្នកដឹកនាំថ្មីត្រូវ
បានចាត់តាំងនៅក្នុងព្រះសហគមន៍កាតូលិក សម្រាប់ពេលនោះ អ្នករស់នៅក្នុង
ទីកន្លែងនោះត្រូវតែផ្តល់ការយល់ព្រមភ្លាមៗរបស់ពួកគេ ។ គ្មានអ្វីចម្លែកទេ
ដែលមនុស្សមិនសូវខ្វល់ខ្វាយអំពីការរក្សាសិទ្ធិ របស់ពួកគេក្នុងបញ្ហានេះ ព្រោះ
គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាពួកចាស់ទុំដោយគ្មានបទពិសោធន៍យូរជា
អ្នកបម្រើទេ ក្រោមការប្រៀនប្រដៅដ៏ធ្ងន់ធ្ងរជាការបង្ខំ បន្ទាប់ពីគាត់បាន
បង្ហាញខ្លួនគាត់ក្នុងឋានៈគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាចាស់ទុំ ពីនោះគាត់បានឡើង
ទៅកាន់តំណែងជាអ្នកដឹកនាំ បើគាត់ប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ ។ ដូច្នេះ គ្មាន
នរណាម្នាក់ត្រូវបានគេដំឡើងឋានៈដោយមិនបានឆ្លងកាត់ការពិនិត្យជាច្រើនឆ្នាំ
ក្រោមក្រសែភ្នែកមនុស្សឡើយ ។ ហើយមានកណ្តាតមួយជាច្រើនដែលដាក់
ទណ្ឌកម្មលើការខ្វះខាតរបស់ពួកគេ ដូច្នេះថាក្រុមជំនុំនឹងមិនចាំបាច់អំពល់ទុក្ខ
ដោយសារពួកអ្នកដឹកនាំ ឬចាស់ទុំអាក្រក់ទេ លើកលែងតែគេធ្វេសប្រហែសលើ

វិធីសាស្ត្រនេះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី សម្រាប់គណៈអ្នកដឹកនាំ ត្រូវមានការយល់
ព្រមពីមនុស្សដែលជាការត្រូវបានទាមទារ ។ នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយ Canon
ទីមួយ Dist 67 ជារបស់ Anacletus ។ ទីបំផុត ការតែងតាំងទាំងអស់
បានធ្វើឡើងនៅពេលវេលាដែលបានកំណត់នៃឆ្នាំ ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់លួចចូល
ដោយសម្ងាត់ដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកជឿ ឬត្រូវបានលើកឡើងយ៉ាងងាយ
ស្រួលដោយគ្មានសាក្សីឡើយ ។

11. ការយល់ព្រមនៅក្នុងការបោះឆ្នោតគ្រីស្ទសាសនាបូតដល់សម័យ

Theodoret

សេរីភាពរបស់មនុស្សក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាផ្ទាល់ខ្លួនត្រូវបានរក្សាទុកជា
យូរមកហើយ ៖ គ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវបានដាក់ឱ្យឡើងកាន់តំណែងដែលមិនអាច
ទទួលយកបានសម្រាប់ទាំងអស់គ្នានោះទេ ។ ដូច្នេះ នៅការប្រជុំនៅក្រុងអាន់ទី
យ៉ូក ត្រូវបានហាមមិនឱ្យមានអ្នកណាម្នាក់ឈ្លានពានពួកមនុស្សប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈ
របស់ខ្លួន ។ លោក Leo ទីមួយបានបញ្ជាក់ដោយស្មោះត្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ
សេចក្តីថ្លែងការណ៍ទាំងនេះថា ៖ “ត្រូវជ្រើសរើសអ្នកដែលអ្នកដឹកនាំ និងមនុស្ស
ឬភាគច្រើនជាងបានទាមទារ” ។ ដូចគ្នាដែរ ៖ “ត្រូវឱ្យអ្នកណាដែលត្រូវ
តែងតាំងជាអ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់គ្នាត្រូវជ្រើសរើស ។ សម្រាប់អ្នកដែលមិន
ស្គាល់មុខហើយមិនបានសាកល្បងត្រូវបង្ខំឱ្យចូលរួម” ។ ដូចគ្នានេះដែរ ៖ “សូម
ឱ្យអ្នកនោះជាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយអ្នកដឹកនាំ ហើយចង់បានដោយ
ហ្វូងមនុស្ស ។ ហើយសូមឱ្យគេបានសម្អាតដោយអ្នកត្រួតត្រាក្រុមជំនុំនៃខេត្ត
នោះដោយការសម្រេចរបស់ប្រជាជននៅទីនោះ” ។ ជាងនេះទៅទៀត ពួកបិតា
ដ៏បរិសុទ្ធបានយកចិត្តទុកដាក់ថា សេរីភាពរបស់ហ្វូងមនុស្សនេះមិនគួរត្រូវបាន

កាត់បន្ថយឡើយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលសមាជសកលដែលត្រូវបាន
ប្រមូលផ្តុំនៅ Constantinople បានតែងតាំង Nectarius វាបានបដិសេធមិន
ធ្វើដូច្នេះទេដែលដោយគ្មានការយល់ព្រមពីអ្នកគ្រប់គ្រង និងមនុស្សទាំងអស់
ដូចដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងសំបុត្ររបស់ខ្លួនទៅកាន់ Roman Synod ។
អាស្រ័យហេតុនេះ នៅពេលដែលគណៈអ្នកគ្រប់គ្រងណាមួយតែងតាំងអ្នកស្នង
តំណែងរបស់ខ្លួន ការតែងតាំងមានសុពលភាពលុះត្រាតែប្រជាជនទាំងអស់
បញ្ជាក់អះអាង ។ អ្នកមិនត្រឹមតែមានគំរូនៃរឿងនេះប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែក៏មានទម្រង់
នៅក្នុង Augustine ក្នុងការដាក់ឈ្មោះ Eraclius ផងដែរ ។ ហើយ
Theodoret នៅពេលដែលគាត់សំដៅលើពេត្រុសជាអ្នកស្នងតំណែងដែលដាក់
ឈ្មោះដោយ Athanasius ភ្លាមៗនោះបន្ថែមថាបទបញ្ជារបស់អ្នកបម្រើបានចាត់
ទុកថាវាមានសុពលភាពហើយថាចៅក្រមនិងប្រជាជននាំមុខគេនិងប្រជាជនទាំង
អស់បានយល់ព្រមដោយការអបអរសាទររបស់ពួកគេ ។

12. តុល្យភាពរវាងមនុស្សនិងអ្នកដឹកនាំ

វាជាហេតុផលមួយដ៏ល្អ ខ្ញុំសារភាពថា ក្រុមប្រឹក្សាឡៅឌីស៊ីបានសម្រេចចិត្តមិន
ចាកចេញពីការបោះឆ្នោតទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សទេ ។ ព្រោះវាក៏ម្រកើតមានណាស់
ដែលអ្នកដឹកនាំជាច្រើនអាចដោះស្រាយជាឯកច្ឆ័ន្ទលើបញ្ហាណាមួយបាន ។
ហើយជាទូទៅវាជាការពិតដែលថា "ហ្វូងមនុស្សដែលមិនច្បាស់លាស់ត្រូវបាន
បែងចែកគ្នាទៅតាមផលប្រយោជន៍ផ្ទុយ" ។ ប៉ុន្តែមធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏ល្អ
មួយត្រូវបានអនុវត្តចំពោះគ្រោះថ្នាក់នេះ ។ ជាដំបូង អ្នកដឹកនាំតែម្នាក់ឯងបាន
ជ្រើសរើសជម្រើសរបស់ពួកគេ ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានជូនអ្វីដែលពួកគេបាន
ជ្រើសរើសទៅចៅក្រម ឬព្រឹទ្ធសភា និងប្រជាពលរដ្ឋដែលដឹកនាំ ។ ក្រោយមក

បន្ទាប់ពីមានការពិចារណា បានផ្តល់បញ្ជាក់លើការបោះឆ្នោតប្រសិនបើវាហាក់ដូចជាគ្រាន់តែ ។ បើមិនដូច្នោះទេ គេជ្រើសរើសអ្នកផ្សេងដែលគេពេញចិត្ត ។ បន្ទាប់មក ពួកគេបាននាំរឿងនេះមកចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់ ដែលទោះបីជាមិនជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងការសម្រេចចិត្តពីមុនក៏ដោយ ក៏មិនអាចបង្កភាពចលាចលបានដែរ ។ ឬប្រសិនបើពួកគេចាប់ផ្តើមជាមួយហ្វូងមនុស្ស នេះត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីស្វែងរកអ្នកដែលពួកគេចង់បានជាពិសេស ។ ក្រោយពីការចង់បានរបស់ហ្វូងមនុស្សបានឮហើយ អ្នកដឹកនាំក៏ធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។ ដូច្នេះហើយ ទាំងអ្នកដឹកនាំក៏មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យតែងតាំងអ្នកណាដែលខ្លួនចង់បាន ហើយក៏មិនចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេដែលត្រូវធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សដែរ ។ លោក Leo នៅកន្លែងផ្សេងទៀតដាក់បញ្ហានេះនៅពេលដែលគាត់និយាយថា ៖ "បំណងប្រាថ្នារបស់ហ្វូងមនុស្ស ទីបន្ទាល់របស់មនុស្ស ការសម្រេចចិត្តរបស់អ្នកមានកិត្តិយស និងការជ្រើសរើសអ្នកបម្រើក្រុមជំនុំត្រូវតែស្វែងរក" ។ ដូចគ្នានេះដែរ ៖ "សូមឱ្យសក្ខីកម្មនៃកិត្តិយស ការឯកភាពរបស់អ្នកបម្រើក្រុមជំនុំ ការយល់ព្រមពីមន្ត្រី និងមនុស្សត្រូវបានធ្វើឡើង" ។ គាត់និយាយថា "ហេតុផលមិនអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើផ្សេងទេ" ។ ការចែងមករបស់ក្រុមព្រឹក្សានៅឡាអូឌីសៀមានន័យត្រឹមតែថាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងអ្នកដឹកនាំមិនគួរប្រគល់ខ្លួនគេទៅដោយហ្វូងមនុស្សដែលមិនចេះខ្វល់ខ្វាយនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន និងភាពម្មត់ចត់របស់ពួកគេ ដែលគួរតែសង្កត់សម្គាល់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់ហ្វូងមនុស្ស ប្រសិនបើចាំបាច់ ។

13. ពួកដឹកនាំក្រុមជំនុំនិងអ្នកដឹកនាំបែបគ្រប់គ្រង

វិធីសាស្ត្រនៃជម្រើសនេះគឺមានជាធរមានរហូតដល់សម័យហ្គេហ្គារី ហើយវា
ប្រហែលជាមានរយៈពេលយូរទៀតបន្ទាប់ពីនោះ ។ មានសំបុត្រជាច្រើនរបស់
គាត់ ដែលបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ពីការពិតនេះ ។ នៅពេលណាដែលមានចម្ងល់អំពី
ការបង្កើតគណៈអ្នកដឹកនាំថ្មីនៅកន្លែងណាក៏ដោយ គាត់តែងតែសរសេរទៅកាន់
អ្នកដឹកនាំ មន្ត្រី និងប្រជាជន ពេលខ្លះក៏ផ្ញើទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រងផងដែរ
អាស្រ័យលើទម្រង់នៃរដ្ឋាភិបាលក្រុង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើដោយសារតែស្ថានភាព
រំខាននៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហ្គេហ្គារីប្រគល់ឱ្យអ្នកត្រួតត្រានៅក្បែរនោះឱ្យធ្វើការស៊ើប
អង្កេតការបោះឆ្នោត គាត់នៅតែទាមទារឱ្យមានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់លាស់ដែល
គាំទ្រដោយហត្ថលេខារបស់មនុស្សទាំងអស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយនៅពេល
ដែល Constantius ជាក់លាក់មួយត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកត្រួតត្រានៃ Milan
ហើយដោយសារតែការញុះញង់របស់ពួកមនុស្សព្រៃ ពួកមីលែនជាច្រើនបាន
ភៀសខ្លួនទៅ Genoa ហ្គេហ្គារីគិតថាការបោះឆ្នោតនឹងមិនស្របច្បាប់ទេលុះ
ត្រាតែពួកគេក៏បានប្រជុំរួមគ្នានិងយល់ព្រម ។ ជាការពិតណាស់ ប្រាំរយឆ្នាំមិន
ទាន់បានកន្លងផុតទៅនៅឡើយទេ ចាប់តាំងពីសម្តេចប៉ាប នីកូឡាស បាន
បង្កើតការបោះឆ្នោតរបស់សម្តេចសង្ឃ្យ័ម៉ាំងតាមរបៀបនេះ ។ ថាអ្នកត្រួតត្រាជា
មូលដ្ឋាន ដែលត្រូវធ្វើមុន បន្ទាប់មកអ្នកដឹកនាំដែលនៅសេសសល់គួរតែត្រូវ
បានទាក់ទងជាមួយពួកគេ ហើយចុងក្រោយការបោះឆ្នោតត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយ
ការយល់ព្រមពីម្ខាងមនុស្ស ។ ហើយជាចុងក្រោយគាត់បានដកស្រង់ក្រឹត្យរបស់
Leo ដែលយើងទើបតែបានលើកឡើង ហើយសូមបញ្ជាក់ថា វានៅតែជាធរមាន
សម្រាប់កូនចៅជំនាន់ក្រោយ ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបង្ខំជិតបោះឆ្នោតដោយស្មោះ

ត្រង់ត្រូវបានមនុស្សអាក្រក់បង្ខំឱ្យចាកចេញពីទីក្រុងនោះ ព្រះអង្គនៅតែបញ្ជាឱ្យ
មានវត្តមានអ្នកខ្លះជាមួយពួកគេ ។

ការយល់ព្រមរបស់ព្រះចៅអធិរាជ សម្រាប់ចំណេះដឹងដ៏ល្អបំផុតរបស់យើង
ដែលត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងក្រុមជំនុំតែពីរប៉ុណ្ណោះ គឺក្រុមជំនុំរបស់ទីក្រុងរ៉ូមនិង
ខនស្តេនធីន្ទូផល ដោយសារទីក្រុងទាំងពីរជាអាណាចក្ររ៉ូម ។ នៅ
ពេលដែល valentinian បានបញ្ជូន Ambrose ទៅ Milan ជាមួយនឹង
អំណាចដើម្បីត្រួតពិនិត្យការបោះឆ្នោតជ្រើសអ្នកត្រួតត្រាថ្មីនោះហើយជាដំណើរ
ការមិនធម្មតាដោយសារតែការពិតដែលថាជម្លោះធ្ងន់ធ្ងរកំពុងផ្ទុះឡើងក្នុង
ចំណោមហ្វូងមនុស្ស ។ ប៉ុន្តែនៅក្រុងរ៉ូមពីបុរាណ អំណាចរបស់ព្រះចៅអធិរាជ
បានខ្លាំងលើសជាងដោយអាងនាមអ្នកត្រួតត្រា ដែលហ្គេហ្គារីនិយាយថាគាត់
ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដោយបញ្ជារបស់អធិរាជ
ទោះបីជាគាត់បាននៅក្នុងពិធីដ៏ឧឡារិកមួយត្រូវបានហៅដោយក្រុមមនុស្សក៏ដោ
យ ។ ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់នេះគឺ៖ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងមនុស្ស
បានចាត់តាំងនរណាម្នាក់ គាត់នឹងរាយការណ៍ទៅ Gratian ភ្លាមៗ ដោយមិន
យល់ស្របនឹងការអនុវត្តនេះ ។ គ្មានអ្វីត្រូវនិយាយទៀតឡើយថា ស្តេចមិនត្រូវ
អនុញ្ញាតឱ្យបោះចោលការការបោះឆ្នោតជាផ្លូវការឡើយ ហើយតែងតាំងអ្នក
ត្រួតត្រាតាមបំណងរបស់ខ្លួនឡើយ ហើយអ្នកក្រុងមិនត្រូវញែកបុគ្គលដែលលើក
តម្កើងដោយអំណាចហិង្សាឡើយ ។ ព្រោះវាជារឿងមួយដើម្បីដកហូតចេញពី
ក្រុមជំនុំនូវសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដូច្នេះថាការទាំងមូលត្រូវបានផ្ទេរទៅដល់បំណងរបស់
មនុស្សតែម្នាក់ ។ វាជាការមួយទៀតក្នុងការផ្តល់កិត្តិយសនេះដល់ស្តេច
ឬអធិរាជ ដើម្បីបញ្ជាក់ការបោះឆ្នោតស្របច្បាប់ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។

14. វិធីសាស្ត្រនៅក្នុងតែងតាំងឡើង

ឥឡូវនេះ វាបន្តមកថា យើងគួរពិភាក្សាអំពីវិធីដែលបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតអ្នកបម្រើនៃក្រុមជំនុំបុរាណត្រូវបានផ្ដើមចូលកាន់តំណែងរបស់ពួកគេ ។ ជនជាតិឡាទីនបានហៅនេះថា "ការតែងតាំង" ឬ "ការថ្វាយ"; ជនជាតិក្រិចបានហៅវាថា "ការលើកដៃឡើង" ជួនកាលក៏ "ការដាក់ដៃលើ" ផងដែរ - ទោះបីជា "ការលើកដៃ" សំដៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅនឹងប្រភេទនៃការបោះឆ្នោតដែលការបោះឆ្នោតត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដោយការលើកដៃ ។ មានក្រឹត្យមួយរបស់ក្រុមប្រឹក្សានីស្ស៊ី ដែលក្រុងរ៉ូមនឹងគណៈសង្ឃនៃខេត្តទាំងអស់ប្រជុំគ្នាដើម្បីតែងតាំងបុគ្គលដែលជាប់ឆ្នោតឡើង ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមួយចំនួនត្រូវបានរារាំងដោយរយៈពេលនៃការធ្វើដំណើរ ឬសុខភាព ឬការចាំបាច់ផ្សេងទៀតយ៉ាងហោចណាស់ក៏បីនាក់គួរតែជួបគ្នា ខណៈពេលដែលអ្នកអវត្តមានបញ្ជាក់ពីការយល់ព្រមរបស់ពួកគេតាមរយៈលិខិត ។ ទោះបីជាកណ្តាតម្កីរនេះបានកន្លងផុតទៅដោយការបដិសេធក៏ដោយ ក៏វាត្រូវបានបន្តឡើងវិញដោយក្រុមប្រឹក្សាជាច្រើន ។ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់ ឬយ៉ាងហោចណាស់អ្នកដែលគ្មានលេស ត្រូវបានគេស្នើសុំឱ្យមានវត្តមាន ដើម្បីពិនិត្យឱ្យកាន់តែស៊ីជម្រៅ ទៅក្នុងគោលលទ្ធិ និងសីលធម៌របស់អ្នកដែលបានតែងតាំង ត្បិតសកម្មភាពមិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយគ្មានការពិនិត្យនោះទេ ។ ហើយវាច្បាស់ណាស់ពីពាក្យរបស់ Cyprian ដែលកាលពីមុនវាជារឿងធម្មតាសម្រាប់ពួកគេមិនត្រូវបានគេហៅបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតប៉ុន្តែមានវត្តមាននៅក្នុងការបោះឆ្នោត ។ គោលបំណងគឺដើម្បីឱ្យពួកគេដើរតួជាអ្នកសម្របសម្រួល ជៀសវាងការរំខានណាមួយកើតឡើងនៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស ។ សម្រាប់ពេលដែលគាត់បាននិយាយថាប្រជាជនមានអំណាចក្នុងការជ្រើសរើស

បូជាចារ្យដែលសក្តិសម ឬបដិសេធមិនសក្តិសមនោះ គាត់បន្ថែមបន្តិចក្រោយ មកថា: "ក្នុងរឿងនេះ យើងត្រូវឧស្សាហ៍ប្រតិបត្តិ និងកាន់តាមប្រពៃណីរបស់ ព្រះ និងសាវ័កដែលប្រារព្ធឡើងក្នុងចំណោមពួកយើង និងនៅស្ទើរគ្រប់ខេត្តទាំង អស់ ដែលអ្នកត្រួតត្រាត្រូវបានជ្រើសរើសនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់" ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេជួបប្រជុំគ្នាឃើញ ហើយមានហានិភ័យដែលអ្នកខ្លះនឹង រំលោភលើការពន្យារពេលនេះជាឱកាសសម្រាប់ការបោះឆ្នោត វាហាក់ដូចជា គ្រប់គ្រាន់ប្រសិនបើពួកគេគួរតែជួបគ្នាបន្ទាប់ពីការបោះឆ្នោតរួចរាល់ ហើយ ដោយបានអនុម័តដោយស្របច្បាប់ ពិនិត្យ ញែកគាត់ទុក ។

15. ការញែកទុកដោយអ្នកក្រុង

នេះត្រូវបានធ្វើនៅគ្រប់ទីកន្លែងដោយគ្មានករណីលើកលែង ។ រួចមកទំនៀម ទម្លាប់ផ្សេងមួយទៀតបានរីកធំឡើងបន្តិចម្តងៗ ដែលថាអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើស រើសទៅកាន់ទីប្រជុំជន និងការខ្វះជីវជាតិនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ចាស់ជាជាងសម្រាប់ ហេតុផលល្អណាមួយ ។ មិនយូរប៉ុន្មានក្រោយមក បន្ទាប់ពីអំណាចនៃពួកវាម៉ាំង ឃើញមានការកើនឡើង ទំនៀមទម្លាប់មួយផ្សេងទៀតដែលនៅតែអាក្រក់ជាង នេះ បានយកឈ្មោះ គឺថាអ្នកត្រួតត្រានៃប្រទេសអ៊ីតាលីស្ទើរតែទាំងអស់បានស្វែង រកការគោរពបូជារបស់ពួកគេពីរឿង ។ នេះយើងប្រហែលមិនមានក្នុងសំបុត្ររបស់ ហ្គេតហ្គេរីទេ ។ សិទ្ធិពីបុរាណត្រូវបានរក្សាទុកដោយទីក្រុងមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនបានផ្តល់ផលយ៉ាងងាយស្រួល ។ Milan គឺជាឧទាហរណ៍នៃរឿងនេះ ។ ប្រហែលជាមានតែទីក្រុងទីប្រជុំជនប៉ុណ្ណោះដែលរក្សាឯកសិទ្ធិនេះ ។ អ្នកត្រួតត្រា ទាំងឡាយនៃខេត្តតែងប្រជុំគ្នាក្នុងក្រុងធំ ដើម្បីញែកជាបរិសុទ្ធនូវអ្នកត្រួតត្រា ធំ ។

ប៉ុន្តែពិធីនោះគឺការដាក់ដៃលើ ។ សម្រាប់ខ្ញុំបានអានពីពិធីផ្សេងទៀតដែលមិន
ត្រូវបានគេប្រើនោះទេ លើកលែងតែអ្នកត្រួតត្រាក្នុងការជួបជុំដ៏ឧទ្ធារិកបានពាក់
ខ្សែច្រវាក់ព័ទ្ធមួយចំនួនដើម្បីសម្គាល់ពួកគេឱ្យខុសពីគណៈអធិបតីផ្សេងទៀត ។
ពួកគេបានតែងតាំងគណៈអធិបតី និង ចាស់ទុំផងដែរ ដោយការដាក់ដៃលើតែ
ម្នាក់ ។ ប៉ុន្តែអ្នកត្រួតត្រានីមួយៗជាមួយនឹងគូរកន្លះរបស់គាត់ បានតែងតាំងអ្នក
ដឹកនាំរបស់គាត់ ។ ទោះបីជាអ្វីៗទាំងអស់ប្រព្រឹត្តដូចគ្នាក៏ដោយ ក៏ដោយសារ
តែអ្នកត្រួតត្រាបានធ្វើជាអធិបតី ហើយអ្វីៗត្រូវបានធ្វើក្រោមការគាំទ្ររបស់គាត់
ការតែងតាំងនេះត្រូវបានគេហៅថា "របស់គាត់" ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកនិព
ន្ធបុរាណតែងនិយាយថា អ្នកដឹកនាំខុសពីអ្នកត្រួតត្រា ត្រង់ថាអ្នកមុនមិនមាន
អំណាចក្នុងការតែងតាំងឡើយ ។

ជំពូកទី ៥

**ទម្រង់បុរាណនៃការគ្រប់គ្រងត្រូវបានបោះចោលទាំងស្រុងដោយការគ្រប់គ្រង
របស់សម្តេចប៉ាប**

**(ការជ្រើសតែងតាំងនៃមនុស្សដែលមិនមានគុណសម្បត្តិដោយគ្មានការបោះ
ឆ្នោតរបស់ហ្វូងមនុស្ស 1-3)**

1. ការមិនអើពើយ៉ាងគួរភ្ញាក់ផ្អើលពីការទាមទារនៃ *episcopate*

ឥឡូវនេះវាហាក់ដូចជាយើងបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅលំដាប់នៃការ
គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំដែលប្រកាន់ខ្ជាប់មកដល់ថ្ងៃនេះដោយរៀបរៀងសមុទ្រនិងផ្កាយ
រណបទាំងអស់របស់វានិងរូបភាពទាំងមូលនៃឋានានុក្រមដែលពួកគេតែងតែនិយា
យ ។ ហើយដើម្បីប្រៀបធៀបជាមួយវា ការពិពណ៌នារបស់យើងអំពីក្រុមជំនុំ
ដំបូង និងបុរាណ ។ ពីការប្រៀបធៀបបែបនេះនឹងបង្ហាញឱ្យឃើញពីលក្ខណៈ
នៃក្រុមជំនុំនោះ ដែលមនុស្សទាំងនេះមានកំហឹងដើម្បីជិះជាន់ - ឬជាជាង
បំផ្លាញពួកយើងដោយគ្រាន់តែជានាមរបស់វា ។

វាជាការល្អបំផុតដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការត្រាស់ហៅដែលយើងអាចមើលថា
តើនរណានិងប្រភេទណាដែលត្រូវបានហៅទៅកាន់ព័ន្ធកិច្ចនេះនិងតាមរបៀប
ណា ។ បន្ទាប់មក យើងនឹងពិចារណាអំពីដែលពួកគេស្មោះត្រង់បែបណាក្នុងការ
ដកពីតំណែងរបស់ពួកគេ ។

យើងនឹងផ្តល់កន្លែងទីមួយដល់អ្នកត្រួតត្រា ។ តើវាជាកិត្តិយសទេដែលបានផ្តល់
ឱ្យពួកគេនូវតំណែងទីមួយក្នុងការពិភាក្សានេះ! ប៉ុន្តែការពិតនោះមិនអនុញ្ញាតឱ្យ

ខ្ញុំប៉ះពាល់សូម្បីតែបន្តិចលើបញ្ហានេះទេ ដោយមិនមានការខ្មាស់អៀនយ៉ាងខ្លាំង
ចំពោះពួកគេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ខ្ញុំនឹងចាំថា តើការសរសេរប្រភេទណា
ដែលខ្ញុំកំពុងចូលរួមនាពេលនេះ និងមិនអនុញ្ញាតឱ្យសុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ ដែលគួរ
តែត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅការបង្រៀនធម្មតា ទៅហួសលើសពីដែនកំណត់របស់វា
ទេ ។

តែចូរឱ្យនរណាម្នាក់នៃពួកគេជាអ្នកដែលមិនទាន់បាត់បង់ទាំងស្រុងនូវសេចក្តីអា
ម៉ាសបានឆ្លើយនឹងខ្ញុំមកថា តើអ្នកត្រូវត្រាប្រភេទណាដែលជាទូទៅត្រូវបាន
ជ្រើសរើសសព្វថ្ងៃនេះ !

ការអនុវត្តការប្រឡងនៃការរៀនត្រូវប្រាកដថាហួសសម័យហើយ ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើការរៀនសូត្រត្រូវបានធ្វើឡើងក្នុងន័យណាមួយ ពួកគេជ្រើសរើស
មេធាវីដែលដឹងពីរបៀបប្តឹងតវ៉ានៅក្នុងតុលាការ ជាជាងដឹងពីរបៀបអធិប្បាយ
នៅក្នុងព្រះវិហារ ។ នេះជាការប្រាកដណាស់ដែលថាក្នុងមួយរយឆ្នាំក្រមមាន
មនុស្សម្នាក់ក្នុងមួយរយនាក់ត្រូវបានជ្រើសរើសដែលបានយល់ដឹងពីការរៀនសូត្រ
ដ៏ពិសិដ្ឋ ។ ខ្ញុំទុកពេលរាប់សតវត្សមុនៗ មិនមែនដោយសារពួកគេល្អជាងនេះទេ
ប៉ុន្តែដោយសារសំណួររបស់យើងទាក់ទងតែក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះ ។
ប្រសិនបើសីលធម៌របស់ពួកគេត្រូវបានវាយតម្លៃ នោះយើងនឹងរកឃើញតិចតួច
ឬស្ទើរតែគ្មានអ្នកណាដែល ក្រាំងសំណេរពីបុរាណមិនបានវិនិច្ឆ័យថាមិនសក្តិស
ម ។ អ្នកដែលមិនមែនជាអ្នកប្រមឹក ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាង
ផ្លូវភេទ ។ អ្នកដែលបានរួចផុតពីឧក្រិដ្ឋកម្មនេះ គឺជាអ្នកលេងគ្រាប់ឡកឡាក់
ឬអ្នកប្រមាញ់ ឬផ្តាច់ខ្លួននៅក្នុងផ្នែកខ្លះនៃជីវិត ។ សម្រាប់មានកំហុសតិចតួច
ណាស់ដែលនេះបើយោងតាម ក្រាំងសំណេរបុរាណមិនរាប់បញ្ចូលបុរសម្នាក់ពី

episcopate ។ ប៉ុន្តែនេះជារឿងមិនសមហេតុផលបំផុតដែលក្មេងប្រុសអាយុមិន គ្រប់ដប់ឆ្នាំទេត្រូវបានតាំងឱ្យធ្វើជាអ្នកត្រួតត្រា ដោយសារការកាន់អំណាចរបស់ សម្តេចប៉ាប ។ ហើយពួកគេបានឈានដល់ប្រវែងនៃភាពអៀនខ្មាស់ និងភាព ឆោតល្ងង់ ដែលពួកគេមិននៅជាប់នឹងអារម្មណ៍ស្អប់ខ្ពើមនៃធម្មជាតិ ។ នេះជា ការបង្ហាញឱ្យឃើញថាការបោះឆ្នោតមានការធ្វេសប្រហែសយ៉ាងណាដែលមាន ការធ្វេសប្រហែសបែបនោះ ។

2. សហគមន៍បានបាត់បង់សិទ្ធិក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រារបស់ខ្លួន

ឥឡូវនេះសិទ្ធិទាំងអស់របស់ប្រជាជនក្នុងការជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាត្រូវបានដក ហូតចេញ ។ ការបោះឆ្នោត ការយល់ព្រម ការចូលរួម និងការចូលចិត្តទាំង អស់របស់ពួកគេបានបាត់បង់ ។ ថាមពលទាំងមូលត្រូវបានផ្ទេរទៅ Canons តែម្នាក់ឯង ។ ពួកគេផ្តល់តំណែងអ្នកត្រួតត្រាដល់អ្នកណាដែលគេពេញចិត្ត ។ ពួកគេណែនាំគាត់ដោយផ្ទាល់នៅចំពោះមុខប្រជាជន ប៉ុន្តែដើម្បីអោយគេគោរព មិនសម្រាប់នឹងពិនិត្យនោះទេ ។

ប៉ុន្តែ Leo ស្រែកថា គ្មានហេតុផលអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើបែបនេះទេ ហើយប្រកាសថា វាជាការដាក់ទណ្ឌកម្មដោយហិង្សា ។ Cyprian ក្នុងការថ្លែងទីបន្ទាល់ថាមានតែ ការបោះឆ្នោតដោយការយល់ព្រមរបស់ប្រជាជនដែលហូរចេញពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ ព្រះ ហើយការដែលបង្ហាញថាទំនៀមទម្លាប់ដែលផ្ទុយពីនេះបានធ្វើទាស់នឹងព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះហើយ ។ អនុក្រឹត្យជាច្រើនរបស់អង្គប្រជុំហាមប្រាមយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ចំពោះការប្រព្រឹត្តផ្ទុយពីនេះ ហើយបើធ្វើមិនដូច្នោះទេ សូមប្រកាសទុកជាមោ ឃៈ ។ ប្រសិនបើរឿងទាំងនេះជាការពិត នោះគ្មានការបោះឆ្នោតបែប

Canonical ណាមួយនៅតែមាននៅក្នុងគោលលិខិតរបស់សម្តេចប៉ាបទាំងមូលថា ដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ឬដោយសិទ្ធិរបស់ក្រុមជំនុំ ។

ប៉ុន្តែបើទោះជាជានេះជាអំពើអាក្រក់តែមួយក៏ដោយ តើអ្នកណាអាចដោះសារពីការ ពិតដែលថាពួកគេបានបំផ្លាញក្រុមជំនុំតាមសិទ្ធិរបស់ខ្លួនគេនោះ? ប៉ុន្តែពួកគេ និយាយថា អំពើពុករលួយនៅសម័យនោះ ទាមទារថា ចាប់តាំងពីក្នុងចំណោម ប្រជាជន និងការស្តាប់ខ្មែរនៃគណៈអ្នកដឹកនាំមានជ័យជំនះច្រើនជាងក្នុងការ ជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រា ជាងការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវ និងដាក់លាក់ ការសម្រេចនៃ បញ្ហានេះគួរតែត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យមនុស្សមួយចំនួន ។ ជាក់ស្តែង នេះជា មធ្យោបាយដោះស្រាយដ៏អាក្រក់ក្នុងកាលៈទេសៈដ៏គួរឱ្យសោកស្តាយនេះ! ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលថ្នាំហាក់ដូចជាអាចធ្វើស្លាប់ជាងជំងឺផ្ទាល់ ហេតុអ្វីក៏អាក្រក់ថ្មីនេះ មិនត្រូវបានព្យាបាល? ប៉ុន្តែពួកគេនិយាយថា ក្រាំងសរសេរបានកំណត់យ៉ាង ច្បាស់នូវនីតិវិធីដែលគួរអនុវត្តក្នុងការជ្រើសរើស ។ ប៉ុន្តែតើយើងសង្ស័យថា មនុស្សពិដេម នៅពេលដែលពួកគេបានជួបជុំដើម្បីជ្រើសរើសអ្នកត្រួតត្រាបាន យល់ថាពួកគេត្រូវបានចងដោយច្បាប់បរិសុទ្ធភាគច្រើនទេ កាលដែលពួកគេបាន ឃើញច្បាប់ដែលបានដាក់សម្រាប់ពួកគេដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះ? ពិត ប្រាកដណាស់ ព្រះបន្ទូលតែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់ពិពណ៌នាអំពីលក្ខ ណៈពិតរបស់អ្នកត្រួតត្រា នោះគួរមានទម្ងន់ធ្ងន់ជាងក្រាំងរាប់ម៉ឺនរាប់មិនអស់ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការខូចខាតដោយចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏ល្ងង់ខ្លៅបំផុត ពួកគេ មិនគិតពីច្បាប់ ឬសមធម៌ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ សព្វថ្ងៃនេះ ទោះបីជាច្បាប់ល្អ បំផុតត្រូវបានសរសេរក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែកប់ក្នុងឯកសារដដែល ។ ពេល ខ្លះ ការផ្សព្វផ្សាយរបស់មនុស្សប្រមឹក ជនកំផិត និងអ្នកលេងល្បែងញឹកញាប់

បំផុតទៅកាន់តំណែងនេះគឺសម្រាប់ផ្នែកភាគច្រើនដែលត្រូវបានលើកលែងទោស ឱ្យ ហើយថែមទាំងត្រូវបានយល់ស្របផង (ដូចជាវាត្រូវបានធ្វើដោយការទម្រង់ មកហើយ)! ខ្ញុំមិននិយាយបំផ្លើសទេ ៖ អ្នកត្រួតត្រាគឺជាអ្នកសម្រាប់ការផិត ក្បត់ និងបំណងប្រាថ្នាមិនល្អ ។ សម្រាប់ពេលដែលពួកវាត្រូវបានប្រគល់ទៅ ដល់អ្នកប្រមាញ់និងអ្នកបង្វឹកសត្វក្លោក នោះយើងសន្មត់ថាអ្វីៗបានប្រែទៅជាគួរ ឱ្យសរសើរ! ការដោះសារអំពីមិនសមរម្យបែបនេះតាមគ្រប់មធ្យោបាយ គឺជា រឿងគួរឱ្យអាម៉ាស់ណាស់ ។ មនុស្សធ្លាប់មានក្រាំងដ៏ល្អឥតខ្ចោះមួយ ខ្ញុំនិយាយ ថា ទៅកាន់អ្នកដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានណែនាំថា អ្នកត្រួតត្រាគួរតែល្អ លើសគេ ជាគ្រូ តែមិនមែនអ្នកពូកែរករឿងទេ ។ល។ [១ ទីម៉ូថេ ៣:១-៧ ទី តុស ១:៧-៩] ។ ចុះហេតុអ្វីបានជាទំនួលខុសត្រូវក្នុងការជ្រើសរើសត្រូវបានគេ ដកចេញពីមនុស្សទៅអោយមនុស្សបែបនេះទៅវិញ? ជាក់ស្តែង ដោយសារព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សអ្វីអរ និងក្រុមមនុស្ស ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាសព្វថ្ងៃនេះវាមិនត្រូវបានផ្ទេរត្រឡប់មក វិញពីមនុស្សបែបនេះ ដែលពួកគេមិនត្រឹមតែបំពានលើច្បាប់ទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងលុបបំបាត់ភាពអៀនខ្មាស់ ចង់បានតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងម ហិច្ឆិតាលាយឡំ និងលាយឡំរឿងរបស់មនុស្សជាមួយនឹងព្រះ?

3. ការធ្វេសប្រហែសបានឈានដល់ការអន្តរាគមន៍របស់ស្តេច

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេនិយាយថានេះត្រូវបានគេយកមកធ្វើជារបៀបដែលគេកុហក ។ យើងបានអានថា នៅសម័យបុរាណ ទីក្រុងនានាតែងតែមានភាពច្របូក ច្របល់ចំពោះការជ្រើសរើសប៊ីស្យូត ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្មាននរណា ម្នាក់ហ៊ានគិតចង់ដកសិទ្ធិពីហ្វូងមនុស្សឡើយ ។ សម្រាប់ពួកគេមានវិធីផ្សេង

ទៀតដើម្បីជៀសវាងកំហុសទាំងនេះ ឬនៅពេលមួយដែលការទាំងនោះបានកើតមានឡើង នៃការកែតម្រូវពួកគេ ។ ការពិតនឹងត្រូវបានប្រាប់ ។

នៅពេលដែលមនុស្សចាប់ផ្តើមមានការធ្វេសប្រហែសក្នុងការបោះឆ្នោត ហើយទម្លាក់ការទទួលខុសត្រូវនោះមកលើគណៈអ្នកដឹកនាំ ថាមិនអនុវត្តចំពោះខ្លួនពួកគេ ក្រោយមកបានរំលោភយកឱកាសនេះ ដើម្បីដណ្តើមអំណាចផ្តាច់ការសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ដែលក្រោយមកពួកគេបញ្ជាក់ដោយការចេញច្បាប់ថ្មី ។

ហេតុដូច្នេះហើយ អ្វីដែលព្រះអង្គម្ចាស់នៅកន្លែងខ្លះទទួលបានដោយកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយសម្តេចសង្ឃ្យាម៉ាំង-សិទ្ធិតែងតាំងប៊ីស្សុពបានធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំមិនមានការបាត់បង់ថ្មីទេព្រោះការបោះឆ្នោតត្រូវបានដកចេញពីច្បាប់តែប៉ុណ្ណោះ ដែលបានរឹបអូសដោយគ្មានសិទ្ធិឬពិតជាបានលួចវា ។ នេះជាឧទាហរណ៍ដ៏អាក្រក់មួយ ៖ ប៊ីស្សុពត្រូវបានបញ្ជូនពីតុលាការដើម្បីកាន់កាប់ក្រុមជំនុំ ខណៈដែលវាគួរតែជាផ្នែកនៃស្តេចដែលគោរពដល់ព្រះដែលត្រូវចៀសវាងពីអំពើពុករលួយបែបនេះ! ត្បិតវាជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់របស់ក្រុមជំនុំដែលបង្ខំមនុស្សណាម្នាក់នូវប៊ីស្សុព ជាអ្នកដែលពួកគេមិនបានប្រាថ្នា ឬមិនបានអនុម័តដោយសំឡេងដោយសេរី! ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់នោះដែលមានជាយូរមកហើយនៅក្នុងក្រុមជំនុំបានផ្តល់ឱកាសឱ្យសមនឹងខ្លួនគេក្នុងការបង្ហាញពីប៊ីស្សុព ។ ដ្បិតគេចូលចិត្តវាជាអំណោយទានរបស់ខ្លួន ជាជាងជារបស់មនុស្សដែលគ្មានសិទ្ធិជាងពួកគេ ហើយអ្នកដែលបំពានវាយ៉ាងអាក្រក់ ។

(ការរំលោភបំពានពាក់ព័ន្ធនឹងការរួមផ្សំទៅនឹងអត្ថប្រយោជន៍សង្ឃ, 4-7)

**4. ការរំលោភបំពាននៅក្នុងការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ (“សង្ឃ”) និង
ពួកចាស់ទុំ**

នេះជាការត្រាស់ហៅដែលផ្ទៃផ្ទៃមួយ ដោយហេតុដែលបីស្សបបានអួតថា ពួកគេ
ជាអ្នកស្នងតំណែងរបស់ពួកសាវ័ក ។ តែពួកគេនិយាយថាសិទ្ធិក្នុងការបង្កើតអ្នក
ដឹកនាំជារបស់ពួកគេ ។ នៅក្នុងការនេះពួកគេបំផ្លាញច្បាប់ពីបុរាណយ៉ាង
អាក្រក់ ពីព្រោះពួកគេបង្កើតដោយពិធីរបស់ពួកគេ មិនមែនជាអ្នកដឹកនាំដែល
ដឹកនាំនិងអោយចំណីដល់មនុស្សទេ តែសង្ឃឱ្យធ្វើការថ្វាយយញ្ញបូជាវិញ ។ ស្រ
ដៀងគ្នានេះ នៅពេលពួកគេញែកពួកចាស់ទុំ ពួកគេមិនបានធ្វើអ្វីពីតំណែង
ដែលពិតនិងសមរម្យរបស់ពួកគេទេ តែបានតែងតាំងពួកគេត្រឹមតែសម្រាប់ការ
ធ្វើពិធីមួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងពេលវេលានិងថាស ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សា Chalcedon ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានអនុម័តថា មិនគួរ
មានការតែងតាំងដោយគ្មានកាតព្វកិច្ចគ្រូគង្វាលទេ ពោលគឺ កន្លែងមួយត្រូវ
បានចាត់តាំងឱ្យបុគ្គលដែលត្រូវបានតែងតាំងជាកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបំពេញមុខ
ងាររបស់គាត់ ។ ក្រឹត្យនេះមានតម្លៃណាស់សម្រាប់ហេតុផលពីរ ។ ទីមួយ
ដើម្បីឱ្យក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានបន្ទុកដោយការចំណាយដែលមិនចាំបាច់ ហើយ
ចំណាយលើមនុស្សខ្លីលទ្ធផលនូវអ្វីដែលគួរចែកចាយដល់ជនក្រីក្រឡើយ ។ ទីពីរ អ្នក
ដែលបានតែងតាំងមិនត្រូវគិតថាខ្លួនគេបានលើកតម្កើងកិត្តិយសទេ ប៉ុន្តែត្រូវ
ចោទប្រកាន់ពីតំណែងដែលខ្លួនមានដោយទីបន្ទាល់ដែលស្មោះត្រង់ដែលមាន
កាតព្វកិច្ចដែលត្រូវដកចេញវិញ ។

ប៉ុន្តែចៅហ្វាយនាយជនជាតិរ៉ូម៉ាំង (ដែលគិតថាគ្មានអ្វីគួរយកចិត្តទុកដាក់ក្នុង
សាសនា លើកលែងតែពោះនោះទេ) ដំបូងបកស្រាយចំណងជើងថាជាប្រាក់

ចំណូលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់របស់ពួកគេ មិនថាបានមកពីឪពុករបស់
ពួកគេ ឬពីតំណែងឬជាចារ្យរបស់ពួកគេ ។ ហេតុនេះ កាលណាគេតែងតាំង
ពួកចាស់ទុំ ឬអាចារ្យ ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីកន្លែងណា ដែលខ្លួនត្រូវបម្រើ នោះ
គេប្រគល់បញ្ជាដ៏វិសុទ្ធមកលើពួកគេ ប្រសិនបើពួកគេជាអ្នកមានគ្រប់គ្រាន់
សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ខ្លួនពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចទទួលយកបានថា ថ្មីដែល
ក្រឹត្យរបស់ក្រុមប្រឹក្សាតម្រូវជាប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់? ច្បាប់
ថ្មីៗបន្ថែមទៀត ដើម្បីពិនិត្យមើលការតែងតាំងដោយមិនរើសអើង បានថ្កោល
ទោសដល់បីស្បៀងឱ្យគាំទ្រសង្ឃទាំងនោះដែលពួកគេបានតែងតាំងដោយគ្មានឋានៈ
ត្រឹមត្រូវ ។ ដើម្បីជៀសផុតពីបទបញ្ញត្តិនេះ ល្បិចថ្មីត្រូវបានរៀបចំឡើង៖
អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងបានសន្យា មិនថានឹងដាក់ឋានៈណាឱ្យមកក៏ដោយ
គាត់នឹងស្តាប់ស្តល់នឹងវា ។ តាមរយៈកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ គាត់ត្រូវបានដកហូត
ការប្តឹងសុំការផ្គត់ផ្គង់ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអំពីការក្លែងបន្លំរាប់ពាន់ដែលកើតឡើង
នៅទីនេះទេ ដូចជាពេលខ្លះនិយាយកុហកអំពីតំណែងទេដើម្បីអត្ថប្រយោជន៍
ដែលពួកគេមិនអាចរកប្រាក់បានប្រាំក្នុងមួយឆ្នាំ ។ អ្នកផ្សេងទៀតនៅក្រោមកិច្ច
ព្រមព្រៀងសម្ងាត់ខ្លីអត្ថប្រយោជន៍ ដែលពួកគេសន្យាថានឹងឱ្យត្រលប់មកវិញភ្លា
មៗ ប៉ុន្តែពេលខ្លះពួកគេមិនបានសងពួកគេវិញទេ ។ ហើយមានអាថ៌កំបាំង
ផ្សេងទៀតនៃប្រភេទបែបនេះ ។

5. ការតែងតាំងត្រូវបានឆ្លងកាត់

ប៉ុន្តែទោះបីជាការរំលោភបំពានទាំងនេះត្រូវបានដកចេញក៏ដោយ តើវាមិននៅ
តែជាការមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការតែងតាំងគណៈប្រធានដែលអ្នកចាត់តាំង
មិនតាំងឱ្យមានកន្លែងសោះ? ដ្បិតគេមិនតែងតាំងនរណាឡើយ លើកលែងតែ

ធ្វើយញ្ញូបូជា ។ ប៉ុន្តែការតែងតាំងត្រឹមត្រូវនៃគណៈប្រធានគឺជាការហៅឱ្យ
គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំ ។ ពួកចាស់ទុំឱ្យប្រមូលអាហារ ។ ពួកគេក្លែងបន្លំសកម្មភាព
របស់ពួកគេ ដែលពិតជាមានភាពអធិកអធមខ្លាំងណាស់ ដើម្បីបង្ហាញឱ្យឃើញ
នូវការគោរពចំពោះមនុស្សសាមញ្ញ ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមដូចគ្នានេះ តើរបាំង
ទាំងនេះអាចមានតម្លៃអ្វីខ្លះ នៅពេលដែលគ្មានអ្វីរឹងមាំ ឬពិតនៅក្រោមពួកវា
នោះ? សម្រាប់ពួកគេការប្រើប្រាស់ពិធីទាំងសាសនាយូដា ឬធ្វើពីក្នុងចំណោម
ពួកគេ ដែលជាការប្រសើរជាងក្នុងការគេចចេញ ។

ប៉ុន្តែការពិសោធន៍ពិត (ដោយមិននឿយហត់នឹងស្រមោលដែលពួកគេរំលឹក)
នៃការយល់ស្របរបស់មនុស្ស នៃការដែលចាំបាច់ ដែលគ្មានការរំលឹកសោះ ។
ខ្ញុំហៅថា "ស្រមោល" សញ្ញាដែលឆ្លាំឆ្លងទាំងនោះ ដែលផ្សំនៅក្នុងការធ្វើត្រាប់
តាមដែលអត់ប្រយោជន៍និងគ្មានជីវិតនៃត្រាពីបុរាណ ។ ពួកប៊ីស្សបមានសង្ឃ
របស់ពួកគេជាអ្នកដែលសួរពាក់ព័ន្ធនឹងបេក្ខជនដែលរៀនមុនពេលនៃការចាក់
ប្រេងតាំង ។ តែតើពួកគេសួរអំពីអ្វី? មិនថាពួកគេអាចដឹងពីហ្វូងមនុស្សរបស់
ពួកគេឬអត់ មិនដឹងថាពួកគេអាចបំបែកនាមធម្មតាដែលលេចមកនៅក្នុងមេ
រៀនឬអត់ មិនដឹងថាពួកគេអាចបំបែកទម្រង់កិរិយាស័ព្ទ ថាពួកគេដឹងពីអត្ថ
ន័យនៃពាក្យមួយដែរអត់ ។ ដោយសារវាមិនចាំបាច់ទេថាពួកគេចេះរបៀបទាញ
យកអត្ថន័យនៃខគម្ពីរមួយនោះ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី អ្នកដែលខ្វះខាតសូម្បីតែ
នៅក្នុងផ្នែកបែបកុមារភាពទាំងនេះ មិនត្រូវបានរារាំងពីភាពជាអ្នកដឹកនាំទេ
ប្រសិនបើពួកគេទទួលបានការណែនាំដោយប្រាកដ ឬអំណោយមួយចំនួន ។ វាគឺ
ជាការបូសដូចគ្នានៅពេលគេនាំទៅកាន់អាសនៈសម្រាប់ការបូជា ហើយមានគេ
សួរបីដង ជាភាសាគេមិនអាចយល់បានថាតើសមនឹងកិត្តិយសនោះឬអត់ ។

មាននរណាម្នាក់ឆ្លើយ (ដែលមិនធ្លាប់ឃើញពួកគេ ប៉ុន្តែថាគ្មានអ្វីគួរខ្វះទម្រង់ ដែលមានចំណែករបស់គាត់ក្នុងការលេង) "ពួកគេសក្តិសម" ។ តើអ្នកបន្ទោសអ្វី ខ្លះចំពោះឪពុកដែលគោរពបូជាបែបនេះ លើកលែងតែការចំអកចំពោះការ លះបង់បែបនេះ ពួកគេសើចចំអកចំពោះព្រះ និងមនុស្សដោយឥតអៀនខ្មាស? ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមានកម្មសិទ្ធិនេះជាយូរមកហើយ ទើបពួកគេគិតថាឥឡូវ នេះវាជាកម្មសិទ្ធិស្របច្បាប់ ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលហ៊ានបើកមាត់ទាស់នឹងការ ប្រព្រឹត្តខុសដ៏ច្បាស់ក្រឡេកនិងអាក្រក់នេះ នឹងត្រូវពួកគេចាប់ខ្លួននឹងត្រូវកាត់ ទោសដោយការស្លាប់ ដូចជាម្នាក់នៅក្នុងសម័យបុរាណដែលត្រូវបានរកឃើញថា មានពិធីដែលបរិសុទ្ធរបស់សេឆេស ។ តើពួកគេនឹងធ្វើគេប្រសិនបើពួកគេគិតថា មានព្រះនោះ?

6. ធម្មជាតិនៃការតែងតាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

តើពេលនេះយើងបានធ្វើឥរិយាបថរបស់យើងបានប្រសើរប៉ុណ្ណាហើយនៅក្នុងការ រៀបចំរើសអ្នកដឹកនាំ ជាបញ្ហាមួយដែលពីមុខត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការធ្វើពិធី តែពេលពេលនេះត្រូវបានញែកចេញវិញនោះ? ក្នុងចំណោមការទាំងនោះ ការ ជាច្រើនត្រូវបានសម្រេច ។ បីស្សបមិនត្រឹមតែជាម្នាក់ដែលពិភាក្សាពីភាពជា សង្ឃទេ ហើយទាំងតំណែងទាំងនោះដែលត្រូវបានហៅថា "អ្នកដែលជ្រើសរើស អ្នកដឹកនាំ" ពួកគេមិនតែងតែមានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញនោះទេ តែអ្នកផ្សេង ទៀតមានអំណាចក្នុងការធ្វើ កាលដែលបីស្សបនៅតែរក្សានាមដែលគួរឱ្យគោរព នៃការរើសតាំងអ្នកដឹកនាំ ។ មាននិកាយជាច្រើនដែលត្រូវបង្កើតឡើង ដោយសារសាលារៀន ការលាលែងពីតំណែងមិនថាជាបែបធម្មតាឬធ្វើឡើង ដោយយល់ដល់ការផ្លាស់ប្តូរ ជាការតាក់តែងឡើងវិញ ការរារាំងនិងការបែប

នោះ ។ តែគ្រប់គ្នាបានប្រព្រឹត្តខ្លួនដែលគេមាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅអ្នក
ផ្សេងទៀតសម្រាប់អ្វីនោះទេ ។ ខ្ញុំអះអាងថា សព្វថ្ងៃក្នុងលិខិតសម្តេចប៉ាប កម្រ
មានអត្ថប្រយោជន៍មួយក្នុងមួយរយត្រូវបានផ្តល់ជូនដោយមិនមានស៊ីម៉ូនី - ដូច
ដែលបុរាណបានកំណត់ស៊ីម៉ូនី (ការទិញតំណែងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ) ។ ខ្ញុំមិន
និយាយថាទិញទាំងអស់ក្នុងតម្លៃទេ ប៉ុន្តែចូរបង្ហាញខ្ញុំម្នាក់ក្នុងចំណោមម៉ែនាក់
ដែលមកទទួលប្រយោជន៍ដោយគ្មានការសរសើរដោយប្រយោល ។ ខ្លះបានជឿន
លឿនដោយញាតិសន្តាន ឬញាតិមិត្ត ខ្លះទៀតដោយឥទ្ធិពលឪពុកម្តាយ អ្នក
ផ្សេងទៀតនៅតែរក្សាពេញចិត្តចំពោះខ្លួនឯង ។ សរុបមក ការរស់នៅបែបជា
សង្ឃត្រូវបានផ្តល់ជូនសម្រាប់គោលបំណងនេះ ៖ មិនមែនដើម្បីជាប្រយោជន៍
ដល់ក្រុមជំនុំទេ តែជាមនុស្សដែលទទួលប្រយោជន៍វិញ ។ ទាំងនេះគឺជាការ
ប្រកាសថាគេចាត់ទុកពួកគេថាមិនមានអ្វីក្រៅពីពួកអ្នកធំដែលជាអ្នកកាត់ក្តីដោយ
ការពេញចិត្តរបស់ស្តេច ឬផ្តល់រង្វាន់ដល់ការងាររបស់ពួកគេទេ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់
ការពិតដែលរង្វាន់ទាំងនេះត្រូវបានប្រគល់ជូនលើជាងកាត់សក់ ចុងភៅ អ្នក
បោកប្រាស់ និងមនុស្សជាតិបែបនេះ ។ សព្វថ្ងៃនេះតុលាការមានសម្លេងនៃការ
ប្តឹងផ្តល់ព័ត៌មានជាសង្ឃស្ទើរតែគ្រប់រឿង ដូច្នេះអ្នកនឹងនិយាយថាពួកគេលើស
ជាងចំណីដែលត្រូវបោះទៅឱ្យឆ្កែដេញប្រមាញ់ផង ។ តើវាជាការដែលអាចបន្ទុះ
បន្ថយទេទោះទាំងការស្តាប់ឈ្មោះ "ត្រូតង្វាល" ដែលបានប្រើដល់អ្នកទាំងនោះ
ជាអ្នកដែលសម្រុកទៅរកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ក្រុមជំនុំដូចជាទៅរកសម្បត្តិរបស់
សត្រូវ ជាអ្នកដែលទទួលបានវាដោយការប្តឹងផ្តល់ ជាអ្នកដែលបានទិញវាដោយ
តម្លៃមួយ ជាអ្នកដែលរកវាដោយនាំយកដោយគួរឱ្យខ្ពើមនូវសរសើរ ជាអ្នកដែល
ដូចជាកូនក្មេងដែលចេះអ្វីៗបានទទួលវាជាមរដកពីពូៗនិងសាច់ញាតិរបស់ពួក

គេ ហើយព្រមទាំងអ្វីដែលជួនកាលពីកូនដែលឥតខាន់ស្លាពីឪពុករបស់ពួកគេផង
?

7. ការបំពានដីអាក្រក់

តើភាពអាម៉ាស់នៃមនុស្សធម្មតាកាលដែលពួកគេខូចបង់និងគ្មានច្បាប់ដែលបាន
មកដល់ឆ្ងាយបែបនេះ? តែនេះជាអ្វីដែលកាន់តែអាក្រក់ថែមទៀត ដែលថា
មនុស្សម្នាក់ (ខ្ញុំមិននិយាយថាប្រភេទណាទេ តែជាម្នាក់ដែលមិនអាចគ្រប់គ្រង
ខ្លួនបាន) ដែលត្រូវបានតែងតាំងឱ្យគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំចំនួន៥ ឬ៦! នៅក្នុង
ដំណាក់កាលរបស់ស្តេចម្នាក់នឹងឃើញថាសព្វថ្ងៃនេះ យុវវ័យដែលមានតំណែងសង្ស័យ
ភាពជាប្តីស្រីប្រពន្ធ និងប្តីស្រីប្រពន្ធមួយ ។ ពិតណាស់ ជារឿងធម្មតានៅក្នុង
ក្រឹត្យក្រមដែលបានបង្ហាញមកនូវអ្នកដឹកនាំប្រាំ ប្រាំមួយ ឬប្រាំពីរ ដែលពួកគេ
មិនយកចិត្តទុកដាក់លើកលែងតែការទទួលចំណូលរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំនឹងមិនជំរុញ
កាលដែលការជំទាស់ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែងស្រែកប្រឆាំងនឹង
ការអនុវត្តនេះទេ ដ្បិតពាក្យនេះលែងមានសារៈសំខាន់អ្វីបន្តិចសម្រាប់ពួកគេជា
យូរមកហើយ ។ ខ្ញុំនឹងមិនជំទាស់ថា ក្រឹត្យធ្ងន់ធ្ងរជាច្រើនត្រូវបានអនុម័តនៅ
ក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជាច្រើនប្រឆាំងនឹងភាពមិនប្រក្រតីនេះទេ ។ ពួកគេក៏បដិសេធ
យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់គ្រប់ពេលដែលពួកគេចង់ ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយថា ទាំងនេះគឺជាការ
បំពានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដែលផ្ទុយស្រឡះពីព្រះជាម្ចាស់ ធម្មជាតិ និងគោលលិខិតរបស់
ក្រុមជំនុំ ដែលចោទប្រកាន់កាន់កាប់ក្រុមជំនុំជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយ ហើយថា
មនុស្សម្នាក់មានឈ្មោះថាត្រួតព្វាល ដែលទោះជាគាត់ប្រាថ្នាក៏ដោយ ក៏មិនអាច
មានវត្តមានជាមួយហ្វូងចៀមរបស់គាត់ ។ ប៉ុន្តែ (គឺជាការអាម៉ាស់របស់ពួកគេ)
ពួកគេបានបិទបាំងនូវអំពើអាក្រក់គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមយ៉ាងនេះជាមួយនឹងឈ្មោះរបស់

ក្រុមជំនុំ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចរួចផុតពីការស្តីបន្ទោសទាំងអស់! ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យ នោះនៅក្នុងភាពអាក្រក់នេះត្រូវបានផ្ទុកនូវ “ការស្នង តំណែង” ដ៏បរិសុទ្ធបំផុត ដែលគុណសម្បត្តិដែលពួកគេអួត—ធានាថាក្រុមជំនុំ មិនវិនាសឡើយ!

(ការធ្វេសប្រហែស និងភាពខ្ជិលច្រអូសរបស់សង្ឃ ក្រិច្យវិន័យ និងអ្នកដទៃ ទៀតដែលកាន់កិច្ចការរបស់បព្វជិត... 8-10)

8. សង្ឃជា “អ្នកគ្រប់គ្រង”

ឥលូវនេះចូរយើងមើលថាតើពួកគេប្រតិបត្តិដោយស្មោះត្រង់ក្នុងមុខងាររបស់គេ យ៉ាងណា ដែលជាសញ្ញាទីពីរនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យពីត្រួតង្វាលដែលស្របច្បាប់ ។ ពីសង្ឃដែលត្រូវបានបង្កើតនៅក្នុងក្រុមជំនុំរួម ខ្លះជាសង្ឃ អ្នកផ្សេងទៀតពួកគេ ហៅថា “មនុស្សខាងសាច់ឈាម” ។

ការលើកឡើងទីមួយនៃហ្វូងទាំងពីរនេះ មិនត្រូវបានក្រុមជំនុំបុរាណស្គាល់ទេ ហើយវាខុសពីវិជ្ជាជីវៈជាសង្ឃដែលមានកន្លែងបែបនេះនៅក្នុងព្រះវិហារ ដែល ដើមឡើយនៅពេលដែលមនុស្សត្រូវបានចូលពីកន្លែងបុព្វជិតចូលទៅក្នុងភាពជា សង្ឃ ពួកគេឈប់ធ្វើជាសង្ឃ ។ ហើយសូម្បីតែហ្គេហ្គោរី ដែលសម័យនោះពុក រលួយខ្លាំង ក៏មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានការភ័ន្តច្រឡំនេះដែរ ។ ដ្បិតគាត់ប្រាថ្នាឱ្យអ្នក ដែលត្រូវបានតែងតាំងជាព្រះសង្ឃឱ្យចាកចេញពីតំណែងសង្ឃដោយហេតុផលថា គ្មាននរណាម្នាក់អាចក្លាយជាព្រះសង្ឃនិងបព្វជិតបានទេ ព្រោះមួយនឹងជា ឧបសគ្គដល់អ្នកដទៃ ។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើខ្ញុំគួរសួរថាតើអ្នកដែលត្រូវបាន ប្រកាសថាមិនសមរម្យដោយច្បាប់ចែងមកបានបំពេញមុខងាររបស់គាត់ អ្វីដែល

ខ្ញុំអធិស្ឋាននោះ តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបអ្វី? ប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងដកស្រង់មកខ្ញុំនូវក្រឹត្យដែលរបស់លោក Innocent និង Boniface ដែលជាសង្ឃត្រូវបានទទួលក្នុងកិត្តិយស និងអំណាចនៃភាពជាបុព្វជិតទោះបីជាពួកគេនៅតែនៅក្នុងវត្តរបស់ពួកគេក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែហេតុផលបែបណាដែលថារាល់សត្វលាដែលល្ងង់ខ្លៅ ភ្លាមៗនៅពេលដែលគាត់បានកាន់កាប់ទីក្រុងរ៉ូមនោះ អាចនឹងផ្តល់រំលឹកបុរាណទាំងអស់សម្រាប់សង្ឃដើម្បីបំពេញមុខងារបុព្វជិតភាព ។ សម្រាប់ Jerome បដិសេធថាគាត់កំពុងបំពេញមុខងារបូជាចារ្យខណៈពេលដែលគាត់រស់នៅក្នុងចំណោមពួកសង្ឃ ។ ហើយគាត់ចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាមនុស្សម្នាក់ដែលគ្រប់គ្រងដោយសង្ឃវិញ ។ ប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេ នេះនៅតែជាផ្នែកមួយនៃតំណែងដែលពួកគេកំពុងបំពេញ? គ្រូបង្រៀនខ្លះអធិប្បាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយដែលនៅសេសសល់ ទាំងសូត្រធម៌ ឬរឿយៗក្នុងរណ្តៅ ។ ដូចជាប្រសិនបើព្រះត្រីស្នមានឆន្ទៈឬធម្មជាតិនៃតំណែងបានអនុញ្ញាតឱ្យបង្កើតគណៈប្រធានសម្រាប់គោលបំណងនេះ! ដោយសារបទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយចំហថា កាតព្វកិច្ចរបស់ប្រធានគឺគ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួន [កិច្ចការ 20:28] ។ តើវាមិនមែនជាការប្រមាថដ៏ទុច្ចរិតទេក្នុងការផ្ទេរវាទៅអ្នកផ្សេងទៀត តាមពិតទៅដើម្បីឱ្យផ្លាស់ប្តូរបញ្ញាក្តីដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះទាំងស្រុងឬ? ដ្បិតពេលដែលគេត្រូវបានតែងតាំងហើយ គេហាមមិនឱ្យប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីដែលព្រះបានបង្គាប់មកលើពួកអ្នកដឹកនាំទាំងអស់ទេ ។ ដ្បិតចម្រៀងនេះត្រូវបានច្រៀងទៅកាន់ពួកគេ ៖ ចូរឱ្យសង្ឃបានស្តាប់ស្តង់នឹងទីស្នាក់អាស្រ័យរបស់ខ្លួន មិនទាញយកការធ្វើពិធី ឬធ្វើអ្វីដែលសំដៅដល់មុខងារជាសាធារណៈឡើយ ។ ចូរឱ្យពួកគេបដិសេធប្រសិនបើអាចធ្វើបាន ថាវាជាការចំអកដោយចំហរបស់ព្រះ នៅពេលដែល

នរណាម្នាក់ត្រូវបានតែងតាំងជាគណៈប្រធានក្នុងគោលបំណងដើម្បីចៀសវាងពី តំណែងពិតប្រាកដរបស់គាត់ ហើយនៅពេលដែលអ្នកដែលមានឈ្មោះតែមិនអាច មានការពិត ។

9. ការតែងតាំងអ្នកដឹកនាំ និងសង្ឃដែលស៊ីឈ្នួល

ខ្ញុំបាននិយាយមកដល់ពួកខាងសាច់ឈាម មនុស្សមួយចំនួនដែលត្រូវបាន តែងតាំង (តាមដែលពួកគេនិយាយ) ថាមានជីវិតរស់នៅជាសង្ឃដែលផ្គត់ផ្គង់ ពួកគេ ។ កាលដែលអ្នកខ្លះផ្តល់ថ្លៃឈ្នួលដល់ពលកម្មប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេនៅក្នុង ការប្រព្រឹត្តិការណ៍ល្បែងព្រះអម្ចាស់ ឬការសូត្រធម៌ ហើយរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិត បើ និយាយទៅដោយថ្លៃបង់ដែលពួកគេប្រមូលសម្រាប់ការនេះ ។

ការតែងតាំងមានការព្យាបាលនៃព្រលឹង ដូចជាតំណែងជាប៊ីស្សប និងតំបន់ ឬ ប្រាក់ខែរបស់ពួកអ្នកដែលឡូយឆាយជាអ្នកដែលរកប្រាក់បានដោយការច្រៀង ដូចជាចំណែករបស់មុខងារអ្នកដឹកនាំ cannonries ក្រុមជំនុំតាមផ្ទះ ភាពថ្លៃថ្នូរ ពួកសង្ឃ និងស្រដៀងគ្នានេះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា ដោយបានក្រឡាប់រឿងរ៉ាវ ចុះរួចមក ពួកគេពិភាក្សាពីតំណែងរបស់សង្ឃ និងទីសំណាក់តូចៗមិនត្រឹមតែ លើសង្ឃខាងសាច់ឈាមទេ តែលើក្មេងប្រុសៗផង ។ ពួកគេធ្វើនេះ "ដោយ អភ័យឯកសិទ្ធិ" គឺថា ដោយទម្លាប់ទូទៅសាមញ្ញ ។

ចំពោះសង្ឃស៊ីឈ្នួលដែលស្វែងរកការចិញ្ចឹមជីវិតនៅពេលថ្ងៃ តើពួកគេអាចធ្វើអ្វី ទៀតជាងអ្វីដែលពួកគេកំពុងធ្វើពេលនេះ? តើមានអ្វីទៀតដែលក្រៅពីការធ្វើ ពេស្យាខ្លួនពួកគេដើម្បីទទួលបានផលចំណេញក្នុងលក្ខណៈអាត្មានិយម និងអៀន ខ្មាស ជាពិសេសចំពេលដែលមានហ្វូងមនុស្សយ៉ាងសន្ទោសនៅមកលើពិភព

លោកឥឡូវនេះ? ហេតុនេះ ដោយសារគេមិនហ៊ានសុំទានដោយបើកចំហរ ឬគេនឹកស្មានថាគេនឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍តិចតួចពីការនេះ ទើបពួកគេ បែរទៅដូចឆ្កែឃ្លាន ហើយដោយភាពមិនអើពើ កាលដែលគេព្រលឹងជិតពីមនុស្ស មិនចង់ផ្តល់ឱ្យ នូវអ្វីមួយមកដាក់ពោះទទេរបស់គេ ។ នៅទីនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំ ព្យាយាមបង្ហាញជាពាក្យថា វាជារឿងអាម៉ាស់យ៉ាងធំធេងចំពោះក្រុមជំនុំ ដែល កិត្តិយស និងតំណែងរបស់គណៈប្រធានមានខ្លះដល់ការឆ្លងកាត់នេះ វានឹងគ្មាន ទីបញ្ចប់ឡើយ ។ ដូច្នេះហើយ គ្មានហេតុផលណាមួយដែលអ្នកអានរបស់ខ្ញុំរំពឹង ថានឹងមានពាក្យសម្តីអ្វីពីខ្ញុំ ដែលទាក់ទងទៅនឹងការបង្កើតឡើងនៃបែបនេះនោះ ទេ ។ ខ្ញុំនិយាយយ៉ាងខ្លី៖ ប្រសិនបើវាជាមុខងាររបស់ប្រធាន (ដូចជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះបានចែង [១កូរិនថូស 4:1; យ៉ូហាន 10:1.] និងការទាមទារ របស់បញ្ញត្តិបុរាណ) ដែលត្រូវផ្តល់ចំណីដល់ក្រុមជំនុំនិងបម្រើនគររបស់ព្រះគ្រី ស្ទ អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាបែបនេះជាអ្នកដែលមានកិច្ចការនិងឈ្នួលតែនៅក្នុង ការលក់ពិធីម៉ាសមិនត្រឹមតែបរាជ័យនៅក្នុងតំណែងរបស់ពួកគេទេ តែក៏មិនមាន តំណែងស្របច្បាប់នឹងអនុវត្តផង ។ ដ្បិតគ្មានកន្លែងសម្រាប់ផ្តល់ឱ្យពួកគេ បង្រៀនទេ ។ ពួកគេគ្មានមនុស្សសម្រាប់នឹងគ្រប់គ្រងទេ ។ និយាយដោយខ្លីទៅ មានអ្វីសេសសល់សម្រាប់ពួកគេទេ មានតែអាសនាដែលពួកគេបានថ្វាយព្រះគ្រី ស្ទជាដង្វាយប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនមែនជាការថ្វាយដង្វាយដល់ព្រះទេ តែថ្វាយដល់ អារក្សវិញ [១កូរិនថូស 10:20] ដែលយើងអាចឃើញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ។

10. ការបន្តរបស់ក្រឹត្យក្រមរបស់សង្ឃ

ខ្ញុំមិនប៉ះពាល់នឹងការរំលោភបំពានខាងក្រៅនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែមានតែលើអំពើ អាក្រក់ខាងក្នុងដែលចាក់ឫសក្នុងចំណោមពួកគេ ។ ខ្ញុំនឹងបន្ថែមពាក្យដែល

អាក្រក់ដែលនឹងបន្លឺសម្លេងទៅក្នុងត្រចៀកគេ ។ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាការពិត ខ្ញុំ
ត្រូវធ្វើវា៖ បព្វជិត ព្រឹទ្ធាចារ្យ សង្ឃ ចៅហ្វាយ និងអ្នកណាដែលត្រូវបាន
បញ្ចុកដោយការតែងតាំងដែលខ្លួននឹងត្រូវចាត់ទុកក្នុងបក្សពួកដូចគ្នា ។ តើពួក
គេអាចធ្វើកិច្ចការអ្វីដល់ក្រុមជំនុំ? ពួកគេបានបោះបង់ចោលនូវបន្ទុកដែលបង្ក
បញ្ហាដល់ការអធិប្បាយព្រះបន្ទូល ការថែទាំការប្រៀនប្រដៅ និងការចាត់ចែង
ធ្វើពិធីសាក្រម៉ង់ ។ តើពួកគេបានបន្សល់ទុកអ្វីខ្លះដើម្បីអ្នកថាខ្លួនជាអ្នកដឹកនាំ
ពិត? ពិតណាស់ ពួកគេមានការច្រៀងនិងការធ្វើពិធីអបអរសាទរ ។ ប៉ុន្តែតើ
ការទាំងនេះមានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងបញ្ហានេះ? ប្រសិនបើពួកគេអះអាងពីទម្លាប់
ការប្រើប្រាស់ ឬសិទ្ធិអំណាចដែលឈរជាយូរមក ខ្ញុំនឹងតទល់នឹងពួកគេជាមួយ
នឹងនិយមន័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានបង្ហាញមកកាន់យើងថា អ្វីទៅជា
អ្នកដឹកនាំពិត ហើយអ្វីដែលអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាអ្នកដឹកនាំត្រូវមាន ។
ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការទាមទារដ៏លំបាកនេះដែលត្រូវចុះចូល
នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានទេ ចូរឱ្យពួកគេយ៉ាងហោចណាស់អនុញ្ញាត
ឱ្យសំណួរនេះបានដោះស្រាយដោយសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំបុរាណ ។ លក្ខខណ្ឌ
របស់ពួកគេនឹងមិនប្រសើរជាងទេ ប្រសិនបើតំណែងរបស់ពួកគេត្រូវបានជំនុំជំរះ
តាមក្រឹត្យក្រមពីបុរាណ ។ អស់អ្នកដែលបានធ្លាក់ខ្លួនទៅជាអាចារ្យ គួរតែជា
អ្នកកាន់តំណែងមុន ក្នុងកាលដែលពួកគេចាស់ ដើម្បីគ្រប់គ្រងព្រះវិហាររួម
ជាមួយនឹងប៊ីស្យូព ហើយបម្រើអ្នករួមការងាររបស់គាត់នៅក្នុងមុខងារជាត្រួតព្វា
ល ។ អ្វីដែលគេហៅថា “ជំពូក” សេចក្តីថ្លៃថ្នូរគឺគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងការ
គ្រប់គ្រងក្រុមជំនុំពិតឡើយ កាន់តែមិនអាចសម្រាប់សង្ឃ និងឥតប្រយោជន៍ពី
តំណែងបែបនេះ ។ ចុះតើយើងត្រូវចាត់ទុករឿងទាំងអស់នេះនៅកម្រិតណា?

ប្រាកដណាស់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការប្រតិបត្តិតាមក្រុមជំនុំពីបុរាណ មិនរាប់បញ្ចូលពួកគេចេញពីតំណែងរបស់គណៈប្រធានឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេប្រកែកថាពួកគេជាអ្នកដឹកនាំ ប៉ុន្តែរបាំងនេះត្រូវតែហែកចោល ។ ដូច្នេះហើយ យើងនឹងរកឃើញវិជ្ជាជីវៈរបស់ពួកគេទាំងមូលថាវាប្លែកទាំងស្រុង និងដាច់ឆ្ងាយពីមុខងាររបស់គណៈប្រធាននោះ ដែលត្រូវបានរៀបរាប់ដល់យើងទាំងពីរដោយសារ៉ក ហើយត្រូវបានទាមទារនៅក្នុងក្រុមជំនុំបុរាណ ។ លំដាប់លំដោយទាំងអស់នោះ តាមចំណងជើងអ្វីក៏ដោយដែលពួកគេត្រូវបានចាត់តាំង គឺជាការច្នៃប្រឌិត ប្រាកដណាស់មិនមែនជាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ឬគាំទ្រដោយការប្រតិបត្តិរបស់ក្រុមជំនុំពីបុរាណនោះទេ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនគួរមានកន្លែងណានៅក្នុងការរៀបរាប់អំពីការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពេលដែលវាត្រូវបានញែកដោយព្រះបន្ទូលផ្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលក្រុមជំនុំបានទទួល ។ ឬ (ប្រសិនបើពួកគេចង់ឱ្យខ្ញុំនិយាយឱ្យកាន់តែសាមញ្ញ និងលាតត្រដាង) ដរាបណាបព្វជិត សង្ឃ ចាស់ទុំ ចៅហ្វាយ និងក្បាលពោះដែលខ្ជិលប្រភេទនេះ មិនត្រូវឱ្យប៉ះពាល់សូម្បីតែម្រាមដៃតូចរបស់ពួកគេនូវភាគល្អិតនៃតំណែងនេះ ដែលជាតម្រូវការសំខាន់នៅក្នុងអ្នកដឹកនាំ យើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងពួកគេដោយក្លែងបន្លំយកកិត្តិយសសម្រាប់ខ្លួនពួកគេ ហើយដូច្នេះរំលោភលើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ ។

(សេចក្តីពុករលួយនិងសេចក្តីលោភលន់យកឈ្មោះនៅក្នុងឋានៈរបស់ប៊ីស្យប គ្រូគង្វាល និងចាស់ទុំ 11-19)

11. ប៊ីស្យប និងក្រុមសង្ឃ

នៅមានពួកប៊ីស្យូប និងព្រះសហគមន៍កាតូលិក ។ តើពួកគេខំរក្សាតំណែងរបស់ខ្លួនទេ! ដ្បិតខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តឱ្យពួកគេមានតំណែងដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ និងល្អឥតខ្ចោះ ប្រសិនបើពួកគេសម្រេចកាសនោះបាន ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលការបោះបង់ចោលក្រុមជំនុំដែលបានផ្តល់ចំពោះពួកគេ ប្រគល់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ពួកគេទៅលើអ្នកដទៃ ពួកគេនៅតែប្រាថ្នាចង់ធ្វើជាត្រួតង្វាល ពួកគេធ្វើដូចជាមុខងាររបស់ត្រួតង្វាលមិនធ្វើអ្វីសោះ ។ បើអ្នកដែលមិនដែលដើរចេញពីទីក្រុង បែរអះអាងថាជាខ្លួនជាអ្នកកូរ ឬជាងចម្ការទំពាំងបាយជូរ ។ ប្រសិនបើទាហានដែលបន្តប្រយុទ្ធ និងនៅក្នុងជំរុំ ហើយមិនធ្លាប់ឃើញតុលាការ ឬសៀវភៅទេនោះ បែរជាទាមទារធ្វើជាមេធាវី តើនរណាអាចប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពមិនសមហេតុផលដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបែបនេះបាន? ប៉ុន្តែអ្វីដែលគួរឱ្យអស់សំណើចជាងនេះទៅទៀត គឺអ្នកដែលចង់ឃើញ ហើយត្រូវបានគេហៅថាជាត្រួតង្វាលស្របច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ ហើយនៅតែមិនប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាបែបនេះ ។ តើមានករណីប៉ុន្មានករណីដែលសូម្បីតែនៅក្នុងការអនុវត្តបែបរដ្ឋាភិបាលលើក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួនផង? មនុស្សជាច្រើនពេញមួយជីវិតលេបយកប្រាក់ចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំដោយមិនដែលបានមកដល់ចំណុចសូម្បីតែមើលទៅពួកគេ ។ អ្នកផ្សេងទៀតមកម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ ឬធ្វើអ្នកបម្រើ ដើម្បីកុំឱ្យបាត់បង់ចំណូល ។ នៅពេលដែលអំពើពុករលួយនេះបានឈានចូលមកដល់ដំបូង អ្នកដែលចង់រីករាយនឹងភាពទំនេរបែបនេះត្រូវបានលើកលែងដោយឯកសិទ្ធិ ។ ឥឡូវនេះ វាគឺជាករណីលើកលែងដឹកម្រមួយសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងព្រះវិហារផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ ។ ព្រោះគេចាត់ទុកពួកគេថាជាស្រែចម្ការដែលគេដាក់បន្ទុកដល់អ្នកបម្រើ ឬកសិករស៊ីល្អូល ។

ប៉ុន្តែធម្មជាតិខ្លួនឯងក៏បដិសេធចំពោះការយល់ឃើញថា អ្នកណាដែលមិនដែល ឃើញហ្នឹងច្រើនរបស់ខ្លួនសោះជាអ្នកគង្វាលវានោះឡើយ ។

12. ដំណាក់កាលដំបូងនៃសេចក្តីទុច្ចរិតនេះ ៖ លោក Gregory និង

លោក Bernard

ចាប់តាំងពីសម័យរបស់លោក Gregory មានថ្មីៗមកម៉្លេះ ដែលវាបង្ហាញមក ច្បាស់នូវគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីអាក្រក់នេះមក ដូច្នេះពួកអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំចាប់ផ្តើម ធ្វើសប្បុរសក្នុងការបង្រៀន ដ្បិតនៅកន្លែងមួយគាត់បានពន្យល់ពីវាយ៉ាងខ្លាំងៗថា “ពិភពលោក” គាត់និយាយថា “មានពេញដោយសង្ឃ តែនៅក្នុង ចម្រុះស្ទើរតែមិនឃើញមានកម្មករណាស់ ។ ដ្បិតយើងបានយកតំណែងជាសង្ឃ មកពាក់ តែមិនព្រមបំពេញកិច្ចការនៃតំណែងនោះទេ” ។ ដូច្នេះហើយថា ៖ “ពីព្រោះពួកគេមិនមានកូនចិត្តនៃការធ្វើទាន នោះពួកគេប្រាថ្នាចង់បានជាម្ចាស់ ។ ពួកគេមិនសម្គាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេជាឪពុករបស់មនុស្សទាំងអស់ឡើយ ។ ពួក គេបានប្តូរទីកន្លែងនៃការបន្ទាបខ្លួនដោយអំណូតនៃភាពជាម្ចាស់វិញ ។” ។ ដូច្នេះហើយ ៖ “តែយើង ឱពួកគ្រូគង្វាលអើយ តើយើងនឹងធ្វើយ៉ាងណា ដែល យើងជាអ្នកទទួលបានប្រាក់កម្រៃ តែមិនមែនជាអ្នកបញ្ចេញពលកម្មបែបនេះ?” យើងបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពរវល់ពីខាងក្រៅ ហើយយើងបានចាប់យករឿង មួយ តែបែរជាធ្វើការផ្សេងមួយទៀតទៅវិញ ។ យើងបដិសេធព័ន្ធកិច្ចនៃការ ប្រកាសព្រះបន្ទូល ហើយបានបន្ថែមទៅលើការដាក់ទោសរបស់យើង ដូចដែលខ្ញុំ ឃើញថា យើងត្រូវបានហៅថាជាប៊ីស្សប ដែលមានឈ្មោះនៃតំណែងដែលមាន កិត្តិយស មិនមែននៅក្នុងអំណាចរបស់វាទេ ។” ក្នុងកាលដែលលោក Gregory ប្រើពាក្យដ៏គំរោះគំរើយខ្លាំងបែបនេះទាស់នឹងពួកអ្នកដែលមិនស្ថិតស្ថេរនិងមិន

យកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុងតំណែងមុខងារគេ អ្វីដែលខ្ញុំសូមអង្វរដល់អ្នកនោះ តើ គាត់នឹងនិយាយទេប្រសិនបើគាត់បានឃើញសូម្បីតែប៊ីស្សបម្នាក់ ឬពីរបីនាក់ យ៉ាងហោច ហើយសង្ឃផ្សេងទៀតស្ទើរតែគ្មានម្នាក់នៅក្នុងមួយរយនាក់ ជាអ្នក ដែលបានទៅកាន់អាសនាបានម្តងនៅក្នុងជីវិតរបស់គេនោះ? ដ្បិតមនុស្សបាន ក្លាយជាឆ្លុតអស់កាលដែលពិចារណាវាលើសពីភាពថ្លៃថ្នូររបស់ប៊ីស្សបនៅក្នុងការ អធិប្បាយទៅកាន់មនុស្ស ។ នៅក្នុងសម័យរបស់លោក Bernard បញ្ហាកាន់តែ អាក្រក់ជាមុខ តែយើងឃើញថាគាត់បានជំទាស់នឹងលំដាប់លំដោយទាំងមូល ដោយពាក្យស្តីបន្ទោសយ៉ាងខ្លាំងបែបណា ដែលវាជាលំដាប់លំដោយមួយដែល កាលនោះត្រូវបានគិតថាបរិសុទ្ធជាងវានៅបច្ចុប្បន្ននេះ ។

13. ការអះអាងនិងភាពជាក់ស្តែង

ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ត្រូវថ្លឹងថ្លែង និងពិនិត្យមើលទម្រង់ខាងក្រៅនៃគ្រប់ គ្រងក្រុមជំនុំដែលមានសព្វថ្ងៃនេះនៅក្រោមសម្តេចប៉ាប គាត់នឹងមិនរកឃើញរូង របស់ចោរដែលនៅក្នុងកុបកម្មរបស់ចោរកាន់តែសាហាវដោយគ្មានច្បាប់ និងការ អត់ធ្មត់នោះទេ ។ ប្រាកដណាស់ អ្វីៗទាំងអស់គឺមិនសមសោះ ពិតប្រាកដ ណាស់ បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំងពីពិធីបរិសុទ្ធ និងទំនៀម ទម្លាប់បុរាណរបស់ក្រុមជំនុំ ដូច្នេះហើយការជម្លោះទាស់នឹងធម្មជាតិ និងហេតុ ផល គ្មានរបួសអ្វីធំជាងអាចធ្វើចំពោះព្រះគ្រីស្ទជាងពេលដែលពួកគេបានដាក់ បញ្ចូលព្រះនាមទ្រង់ទៅការពារការគ្រប់គ្រងដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់បែបនេះ ។ យើង ពួកគេនិយាយថា ជាសសរស្តម្ភរបស់ពួកជំនុំ ជាអ្នកដឹកនាំសាសនា ជា អ្នកតំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាប្រមុខនៃអ្នកជឿ ។ ដ្បិតអំណាចនៃសាវ័កបាន ផ្តល់មកដល់យើងជាបន្តបន្ទាប់ ។ ពួកគេអួតពិតឈប់ឈរអំពីភាពល្ងង់ខ្លៅទាំង

នេះ ដូចជាពួកគេកំពុងនិយាយទៅកាន់ចំណែកមរតក ។ ប៉ុន្តែនៅពេលណាដែលពួកគេអួតអំពីរឿងនេះ ខ្ញុំនឹងសួរពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេមានដែលដូចគ្នានឹងសារីក ។ ដ្បិតយើងមិនខ្វល់ខ្វាយអំពីកិត្តិយសនៃតំណពូជមួយចំនួនដែលគេអាចឱ្យមនុស្ស ពេលគេកំពុងដេកលក់នោះទេ ប៉ុន្តែអំពីតំណែងនៃការផ្សាយព្រះបន្ទូល ដែលពួកគេខំរត់ចេញយ៉ាងខ្លាំង ។ ដូចគ្នាដែរ នៅពេលដែលយើងប្រកាសថាការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេគឺជាការបន្ទាបបន្ថោកនៃមេប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទនោះពួកគេនិយាយដោយឥតឈប់ឈរថាវាគឺជាឋានានុក្រមដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលជារឿយៗត្រូវបានសរសើរដោយមនុស្សដ៏អស្ចារ្យ និងបរិសុទ្ធ ។ ដូចជាឪពុកដ៏វិសុទ្ធនៅពេលដែលពួកគេសរសើរឋានានុក្រមរបស់ក្រុមជំនុំ ឬការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលវាត្រូវបានប្រគល់ទៅឱ្យពួកគេពីពួកសារីក សុបិនអំពីភាពរីករវៃដែលមិនមានទម្រង់នេះ ពោរពេញដោយភាពស្ងាត់ជ្រងំ ជាកន្លែងដែលបីស្ស័ពភាគច្រើនសម្រាប់មនុស្សឆ្លើយដែលមិនយល់សូម្បីតែសេចក្តីជំនឿដំបូង និងមូលដ្ឋានគ្រឹះធម្មតានៃសេចក្តីជំនឿ ឬពេលខ្លះក្មេងប្រុសធំស្រស់ពីអ្នកថែទាំក្មេងហើយប្រសិនបើមានការសិក្សាច្រើនជាងនេះ (ទោះជាយ៉ាងណាករណីនេះកម្រមានណាស់) ។ ពួកគេចាត់ទុកថា បីស្ស័ពគ្មានអ្វីក្រៅពីនាមនៃភាពត្រចះត្រចង់និងភាពអស្ចារ្យនោះទេ ។ ដែលជាកន្លែងដែលអ្នកនាំក្រុមជំនុំមិនគិតពីការផ្តល់អាហារដល់ហ្វូងចៀមជាងអ្នកផលិតស្បែកជើងខ្វល់ពីការភ្ជួរ ។ ជាកន្លែងដែលគ្រប់យ៉ាងមានភាពច្របូកច្របល់ជាងការបែកបាក់របស់បាប៊ីឡូនផង [លោកុប្បត្តិ 11:11] ដែលគ្មានដានសូម្បីតែមួយពីពិធីនោះនៃពួកឪពុកដែលត្រូវបានបង្ហាញមកនោះទេ ។

ចុះបើយើងធ្វើតាមសីលធម៌របស់គេវិញ? តើ “ពន្លឺនៃលោកីយ៍” នោះនឹងទៅ
កន្លែងណាដែលព្រះគ្រីស្ទតម្រូវនោះ? ចុះកន្លែងដែល “អំបិលនៃផែនដី” វិញ
[ម៉ាថាយ 5:14, 13]? ឯណាទៅ ភាពបរិសុទ្ធដែលជាស្តង់ដារនៃជីវិត? សព្វ
ថ្ងៃនេះមិនមានលំដាប់លំដោយនៃមនុស្សណាដែលមានសេចក្តីអាក្រក់លើសលប់
ក្នុងភាពស្រីបស្រាល វាហាររៀបចំរ ពោលដោយខ្លីក្នុងប្រភេទតណ្ហាជាងនេះ
ទៀតនោះទេ ។ គ្មានលំដាប់ថ្នាក់ណាមានចៅហ្វាយនាយដែលមានជំនាញជាង
ឬមានជំនាញក្នុងគ្រប់ការបោកបញ្ឆោត ការបោកប្រាស់ ការក្បត់ជាតិ និងការ
ផិតក្បត់ ។ គ្មានកន្លែងណាដែលមានល្បិចកល ឬភាពក្លាហានខ្លាំងក្នុងការធ្វើ
បាបឡើយជាងនេះឡើយ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីភាពក្រអឺតក្រទម អំនួត លោភ
លន់ និងភាពយោរយោវរបស់ពួកគេទេ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីអំពីសញ្ញាប័ត្រដែលអ
សីលធម៌ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេទេ ។ ពិភពលោកនឿយហត់នឹងការទទួលរង
ការរំលោភបំពានទាំងនេះ ដែលគ្មានគ្រោះថ្នាក់ដែលខ្ញុំគួរនិយាយបំផ្លើសដោយ
មិនសមរម្យឡើយ ។ ខ្ញុំនិយាយរឿងមួយដែលសូម្បីតែពួកគេក៏មិនអាចបដិសេធ
បានដែរ ។ កម្រមានបីស្សបម្នាក់នៅក្នុងចំណោមព្រះសង្ឃមួយរយអង្គ ដែល
ប្រសិនបើការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមគន្លងចាស់ នឹងមិនត្រូវទទួលរង
នូវការបណ្តេញចេញពីក្រុមជំនុំ ឬយ៉ាងហោចណាស់ត្រូវដកតំណែងឡើយ ។ ខ្ញុំ
ហាក់បីដូចជាកំពុងនិយាយអ្វីមួយដែលមិនគួរឱ្យជឿ រហូតមកដល់ពេលនេះ
មានវិន័យពីមុនបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការមិនប្រើ ដែលនាំឱ្យមានការប្រមាថ
មើលងាយជាងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែនេះគឺដូច្នេះទាំងស្រុង ។ សូម
ឱ្យអស់អ្នកដែលបម្រើនៅក្រោមជ័យជំនះ និងការការពាររបស់ជនជាតិរ៉ូម៉ាំង
មើលឥឡូវនេះ ហើយអ្នកខ្លះឯងអំពីលំដាប់ជាសង្ឃ! លំដាប់ដែលគេមាន វា

ច្បាស់ណាស់ថា វាមិនមែនមកពីព្រះគ្រីស្ទ ឬពីសាវ័ករបស់ទ្រង់ ឬពីបុព្វបុរស ឬក៏មកពីពួកជំនុំពីបុរាណឡើយ ។

14. ពួកអ្នកជំនួយ

ពេលនេះពួកអ្នកជំនួយក៏ចូលមកដល់ ជាមួយនឹងការចែកចាយផ្គត់ផ្គង់របស់របរ របស់ក្រុមជំនុំ ។ តែពួកវាម្យ៉ាងសព្វថ្ងៃមិនបង្កើតពួកអ្នកជំនួយរបស់ពួកគេទេ ដ្បិតគេចាត់ទុកពួកគេត្រឹមតែការបម្រើនៅអាសនា អាននិងសូត្រដំណឹងល្អ ប៉ុណ្ណោះ ហើយសេចក្តីសប្បុរសនឹងដឹងអ្វីដែលអ្នកផ្សេងទៀតប៉ះ ។ គ្មានការធ្វើ ទាន គ្មានការមើលថែអ្នកក្រីក្រ គ្មានអ្វីនៃតួនាទីទាំងមូលដែលពួកគេធ្លាប់បាន ធ្វើពីមុនឡើយ ។ ខ្ញុំកំពុងនិយាយពីគ្រឹះផ្ទាល់ ។ ប្រសិនបើយើងក្រលេកមើលអ្វី ដែលពួកគេកំពុងធ្វើ នោះវាមិនមែនជាតំណែងពិតសម្រាប់ពួកគេ តែវាគ្រាន់តែ ជាជំហានមួយទៅកាន់ភាពជាសង្ឃប៉ុណ្ណោះ ។ នៅជ្រុងមួយ អស់អ្នកដែលកាន់ តំណែងរបស់អ្នកជំនួយនៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់បង្ហាញពីរូបរាងទទេនៃភាព ពីដើម ។ ពួកគេទទួលយកដង្វាយមុនពេលការសម្អាតឱ្យបរិសុទ្ធ ។ តែទម្លាប់ពី បុរាណគឺ អ្នកជឿមុននឹងទទួលពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់នឹងថើបគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយថ្វាយដង្វាយនៅអាសនា ។ ដូច្នេះពួកគេបានប្រកាសពីសេចក្តីស្រឡាញ់ របស់ពួកគេជាដំបូងទុកជាសញ្ញា រួចមកដោយមុខងាររបស់ពួកគេ ។ អ្នកជំនួយ ជាអ្នកដែលចាត់ចែងបម្រើដល់អ្នកក្រ គេបានទទួលយកអ្វីដែលផ្តល់មកដើម្បីនឹង ចែកចាយវាទៅ ។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកក្រមិនបានទទួលអ្វីពីទានទាំងនោះដល់ជាងពួក គេត្រូវបោះចូលទៅក្នុងសមុទ្រទេ ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានចំអកដល់ក្រុមជំនុំដោយ តំណែងជាអ្នកជំនួយក្លែងក្លាយ ។ ពិតណាស់នៅក្នុងនោះ ពួកគេគ្មានអ្វីដូចដែល ការកំណត់របស់ពួកសាវ័ក ឬដូចការអនុវត្តពីបុរាណឡើយ ។ ពិតណាស់ ពួកគេ

បានផ្ទេរការចែកចាយរបស់របរទៅកន្លែងផ្សេងទៀត ហើយក៏បានរៀបចំដែល
គ្មានអ្វីដែលគ្មានរបៀបរៀបរយត្រូវបានមើលឃើញឡើយ ។ ដ្បិតដូចជាចោរអាវ
កមនុស្សហើយក៏ចែកចាយបីបីជាមួយនឹងគ្នារបស់ពួកគេ ដូច្នេះមនុស្សទាំងនេះ
បន្ទាប់ពីពន្លត់ចោលពន្លឺរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះដូចជាការអារបំពង់ករបស់
ក្រុមជំនុំដែរ ដែលពួកគេប៉ាន់ស្មានថាគ្រប់យ៉ាងដែលព្រែកជាបរិសុទ្ធត្រូវបាន
លាតមកសម្រាប់ជារបីបី ។ ដូច្នេះ ការបែកបាក់ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយម្នា
កៗបានឆក់យកច្រើនបំផុតសម្រាប់ខ្លួនគេតាមដែលអាចយកបាន ។

15. ការចែកចាយចំណូលរបស់ក្រុមជំនុំ

ទំនៀមទម្លាប់បុរាណទាំងអស់នេះ ដែលយើងបានដាក់ចេញនៅទីនេះ មិនត្រឹម
តែត្រូវបានរំខានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានលុបចោល និងលាក់កំបាំងទាំងស្រុ
ង ។ បីស្សៈ និងអាចារ្យក្នុងទីក្រុងដែល បានក្លាយជាមានបានដោយការលួច
ប្លន់នេះ ត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាអ្នកដឹកនាំ បានរឹបអូសយកផ្នែកធំបំផុតសម្រាប់
នឹងចែកចាយក្នុងចំណោមពួកគេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការចែកផ្លូវគ្នានេះមិន
មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ដូចដែលមានភស្តុតាងបញ្ជាក់ដែលថា រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ
នេះពួកគេបានឈ្លោះប្រកែកគ្នាអំពីការកំណត់នេះ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
ការសម្រេចចិត្តនេះបានផ្តល់ឱ្យថា សូម្បីតែមួយកាក់នៃរបស់របរទាំងអស់របស់
ព្រះវិហារមិនបានមករកអ្នកក្រឡើយ ដែលជាអ្នកដែលយ៉ាងហោចណាស់ក៏បាន
ពាក់កណ្តាលដែរ ។ ដ្បិតក្រឹត្យក្រមបានកំណត់មួយភាគបួនដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែគេ
កំណត់ទី៤ទៀតសម្រាប់បីស្សៈទាំងឡាយ ចែកក្នុងបដិសណ្ឋារកិច្ច និងមុខងារធ្វើ
សប្បុរសធម៌ផ្សេងៗ ។ ខ្ញុំមិននិយាយអ្វីដែលសង្ឃត្រូវធ្វើជាមួយនឹងចំណែករបស់
ពួកគេ ហើយចំពោះអ្វីដែលពួកគេគួរអនុវត្តនោះទេ ។ ព្រោះវាត្រូវបានបង្ហាញ

ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ថា អ្វីដែលនៅសល់ (ទុកសម្រាប់ព្រះវិហារ អគារ និងការ ចំណាយផ្សេងទៀត) គួរតែត្រូវបានផ្តល់ជូនដល់ជនក្រីក្រនៅពេលខ្លះខាត ។ ប្រសិនបើពួកគេមានសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះតែបន្តិចនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ខ្ញុំ សួរថា តើពួកគេនឹងរក្សាគំនិតថា គ្រប់យ៉ាងដែលពួកគេបរិភោគនិងគ្រប់យ៉ាង ដែលពួកគេពាក់ចេញមកពីការលួចប្លន់ ។ ទេ គឺចេញមកពីការប្រមាថព្រះវិញ ឬ? តែបើគេគ្រាន់តែប្តូរបន្តិចដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ នោះពួកគេគួរតែដឹង ថា អស់អ្នកដែលពួកគេនឹងអូសទាញ ដែលពួកគេមានការរៀបចំយ៉ាងស្រស់ ស្អាតនិងសមស្របនូវលំដាប់លំដោយមួយនៅក្នុងព្រះវិហារ កាលដែលពួកគេ ទម្លាប់នឹងការអួតជាមនុស្សដែលផ្តល់មកនូវសតិសីលនិងហេតុផល ។ ចូរឱ្យពួកគេ ឆ្លើយមកខ្ញុំដោយខ្លី ថា តើមុខងាររបស់អ្នកជំនួយជាការលួចប្លន់ដែលមានការ អនុញ្ញាតស្របច្បាប់ឬយ៉ាងណា ។ ប្រសិនបើពួកគេបដិសេធការនេះ ពួកគេក៏ នឹងត្រូវទទួលស្គាល់ថា ពួកគេគ្មានកិច្ចការរបស់អ្នកជំនួយនៅសល់ទេ ដរាបណា ការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិព្រះវិហារទាំងមូលបានប្រែក្លាយទៅជាការលួចប្លន់ដ៏ ពិសិដ្ឋវិញ ។

16. ភាពរុងរឿងពិតនិងភាពរុងរឿងក្លែងក្លាយរបស់ក្រុមជំនុំ

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ពួកគេប្រើការបោកបញ្ឆោតយ៉ាងស្រស់ស្អាតបំផុត ។ ពួកគេ និយាយថា ភាពថ្លៃថ្នូររបស់ក្រុមជំនុំត្រូវបានទ្រទ្រង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយភាព រុងរឿងនេះ ។ ហើយពួកគេមានអ្វីមួយច្បាស់លាស់នៃបក្សពួករបស់ពួកគេដែលវា គួរឱ្យអាម៉ាសកាលដែលហ៊ានអួតយ៉ាងបើកចំហរថា មានតែការនេះទេដែលជា ការសម្រេចបំពេញនូវពាក្យទំនាយទាំងនោះដែលហោរាពីបុរាណបានរៀបរាប់ពី ភាពរុងរឿងនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលភាពរុងរឿងអស្ចារ្យជា

ស្តេចនោះត្រូវបានសម្លឹងមើលទៅនៅក្នុងលំដាប់នៃសង្ឃ ។ ពួកគេនិយាយថា ព្រះមិនបានសន្យាការទាំងនេះដល់ក្រុមជំនុំទ្រង់ដោយអសារឥតការឡើយ ។

“ស្តេចនឹងយាងមក ពួកគេនឹងថ្វាយបង្គំទ្រង់ ពួកគេនឹងនាំអំណោយមកដល់ ទ្រង់ ។” [ទំនុកដំកើង 72:10-11] ។ “ចូរភ្ញាក់ឡើង ឱក្រុងស៊ីយ៉ូនអើយ ចូរ បំពាក់កម្លាំងរបស់ឯង ឱយេរូសាឡឹមជាទីក្រុងបរិសុទ្ធអើយ ចូរប្រដាប់ដោយសំ លៀកបំពាក់ដ៏រុងរឿងរបស់ឯងចុះ” [អេសាយ 52:1] ។ “អូដួស្តារបស់ពួកម៉ា ខាន និងពួកអេដា ហើយទាំងអស់ដែលនៅស្រុកសេបាននឹងមកដែរ ព្រមទាំង ដឹកយកមាស នឹងកំញានមក ហើយនឹងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីសរសើររបស់ព្រះ យេហូវ៉ា ។” [អេសាយ 60:6-7] ។ ប្រសិនបើខ្ញុំចំណាយពេលបកស្រាយវែង ឆ្ងាយពីការវាយប្រហារលើភាពគួរឱ្យអាម៉ាសនេះ ខ្ញុំបារម្ភថាខ្ញុំអាចនឹងមើលទៅ ដូចជាមនុស្សល្ងើង ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំសុំមិនខ្វះខាតពេលនឹងទីបន្ទាល់ទាំងនេះទេ តើ គេនឹងផ្តល់ចម្លើយបែបណាមកខ្ញុំ? ប្រាកដណាស់ ពួកគេនឹងស្តីបន្ទោសដល់ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ ដោយសារគេបានប្តូរទៅជាសាច់ឈាមនិងបែបលោកិយនូវ ការខាងវិញ្ញាណដែលនិយាយដោយនគរខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដ្បិតយើង ដឹងថាពួកហោរាបានគូរប្រាងសម្រាប់យើងនៅក្រោមរូបភាពនៃរបស់ខាង លោកិយពីសិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌របស់ព្រះ ដែលត្រូវចែងចាំងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ

។ ដោយសារក្រុមជំនុំមានតិចជាងជាមួយព្រះពរទាំងនេះ ដែលពាក្យសម្តីរបស់ ពួកគេបង្ហាញជាងនៅក្រោមពួកសាវ័កនោះទេ ។ តែទាំងអស់ទទួលស្គាល់ថា កម្លាំងនៃនគររបស់ព្រះគ្រីស្ទរីកសុះសាយបំផុតនៅពេលនោះ ។ រួចមក តើសម្តី ទាំងនេះមានន័យយ៉ាងណាទៅ? យ៉ាងណាក៏ដោយគ្រប់កន្លែងសុទ្ធតែមានតម្លៃ គួរឱ្យមានអំណរ និងថ្លៃថ្នូរដែលសុទ្ធតែចុះចូលនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែអ្វី

ដែលបាននិយាយច្បាស់ៗពីស្តេច ដែលពួកគេត្រូវតែថ្វាយត្រាបស់ពួកគេដល់ព្រះ គ្រីស្ទ នឹងត្រូវបោះមកដល់ពួកគេនៅជើងរបស់ទ្រង់ នឹងត្រូវញែកជាបរិសុទ្ធ នូវធនធានរបស់ពួកគេទៅកាន់ក្រុមជំនុំ នោះពួកគេនឹងនិយាយថា ការនេះពិត ជានឹងត្រូវបានសម្គាល់ពិតពេញលេញថែមទៀតជាងពេលណាទាំងអស់ ជាង ពេលដែលលោក Theodosius បានបោះចោលសំលៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយចោល ដែលជាត្រានៃការគ្រប់គ្រង ដែលធ្វើដូចជាមនុស្សធម្មតាទូទៅវិញ ហើយបានចុះ ចូលនៅចំពោះព្រះនិងក្រុមជំនុំទៅកាន់ការលះបង់ខ្លួនដោយស្មោះស្ម័គ្រ? រួចមក តើនៅពេលណាទើបគាត់នឹងស្តេចដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះដូចគាត់ប្តេជ្ញាថ្វាយការ ខិតខំនិងការយកចិត្តទុកដាក់របស់គេដើម្បីរក្សាគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿដែល បរិសុទ្ធនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយដើម្បីនឹងថែទាំនិងការពារនូវត្រូវដែលត្រឹមត្រូវនោះ ? ប៉ុន្តែរបៀបដែលសង្ឃនៅគ្រានោះមិនបានរីកចម្រើននៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ លើសលប់នោះដែលត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ដោយសម្តីយរបស់ក្រុមព្រឹក្សា របស់ Aquileia ដែលត្រូវបានប្រកាសដោយលោក Ambrose: “មានសិរីល្អ ហើយនៅក្នុងភាពក្រីក្ររបស់សង្ឃរបស់ព្រះអម្ចាស់” ។ ប្រាកដណាស់ ប៊ីស្សប ពេលនោះមានភាពមានបាន ដែលនោះបានធ្វើឱ្យពួកគេមានកិត្តិយសដែលគួរ កត់សម្គាល់ដល់ក្រុមជំនុំ ប្រសិនបើពួកគេបានគិតពីពិធីពិពិធកទាំងនេះរបស់ក្រុម ជំនុំ ។ តែកាលដែលពួកគេមិនដឹងអ្វីសោះដែលនឹងទាស់ដល់មុខងារជាត្រួតព្រង ជាជាងការចែងចាំងដោយអំណូតនៅក្នុងភាពបរិបូរណ៍នៅនឹងតុអាហារ ភាព ត្រចះត្រចង់នៃសំលៀកបំពាក់ បរិវារសន្លឹកសន្លាប់និងកន្លែងដែលត្រចះត្រចង់ នោះពួកគេបានដើរតាមនិងបានដុះដាលនៅក្នុងការបន្ទាបខ្លួននិងភាពត្រឹមត្រូវ

ហើយ ពិតណាស់ ភាពក្រីក្រនោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានញែកទុកនៅក្នុងចំណោម
អ្នកបម្រើទ្រង់ ។

**17. ការចំណាយដែលបោកបញ្ឆោតនិងការចំណាយដែលស្មោះត្រង់នៃ
ប្រាក់របស់ក្រុមជំនុំ**

ប៉ុន្តែ កុំឱ្យនៅយូរលើចំណុចនេះ សូមឱ្យយើងសង្ខេបម្តងទៀតថា តើការកាន់
កាប់បច្ចុប្បន្ននេះដល់កម្រិតណា—ឬការរលាយនៃធនធានព្រះវិហារគឺមកពីមុខ
ងារជាអ្នកជំនួយពិតដែលត្រូវបានណែនាំដល់យើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និង
បានរក្សាមកដោយពួកជំនុំបុរាណ ។ អ្វីដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងការតុបតែងព្រះ
វិហារដែលខ្ញុំនិយាយគឺត្រូវបានអនុវត្តខុស ប្រសិនបើការសម្របសម្រួលនោះមិន
ត្រូវបានប្រើដែលទាំងធម្មជាតិនៃវត្ថុពិសិដ្ឋបានចេញវេជ្ជបញ្ជា ហើយសាវ័កនិង
ឪពុកបរិសុទ្ធផ្សេងទៀតបានចេញវេជ្ជបញ្ជាទាំងដោយការបង្រៀន និងជាគំរូផង
។ ប៉ុន្តែ តើអ្វីដែលឃើញបែបនេះនៅក្នុងព្រះវិហារសព្វថ្ងៃ? អ្វីក៏ដោយដែល
ត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីផ្លាស់ប្តូរតាម - ខ្ញុំមិននិយាយទៅកាន់ភាពឆ្លាតវៃដំបូង
នោះទេ - ចំពោះការសម្របសម្រួលដោយស្មោះត្រង់ណាមួយត្រូវបានបដិសេ
ធ ។ គ្មានអ្វីដែលពេញចិត្តទាល់តែសោះ លើកលែងតែអ្វីដែលលើសចំណុះ និង
អំពើពុករលួយនៅសម័យនោះ ។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ រហូតមកដល់ពេលនេះ ពួក
គេមកពីការថែរក្សាព្រះវិហារដែលមានជីវិត ដែលពួកគេចង់ឱ្យអ្នកក្រជាច្រើន
ពាន់នាក់ស្លាប់ដោយភាពអត់ឃ្លាន ជាជាងការបំបែកពេញតូចបំផុត ឬគ្រឿង
ឧបភោគបរិភោគ ដើម្បីសម្រាលតម្រូវការរបស់ពួកគេ ។ ហើយដើម្បីកុំឱ្យខ្ញុំ
វិនិច្ឆ័យដោយឃោរឃៅពេក ខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកអានដែលមានជំនឿពិចារណារឿងនេះ
តែមួយគត់ថា៖ ប្រសិនបើវាបានកើតឡើងថា លោក Exuperious ជាប៊ីស្សុព

នៃ Toulouse (ដែលខ្ញុំបានលើកឡើង) ឬ Acacius ឬ Ambrose ឬអ្នកណាក៏ដោយនៃពួកគេដែលនឹងត្រូវធ្វើឱ្យរស់ឡើងវិញ តើពួកគេនឹងនិយាយអ្វី? ប្រាកដណាស់ ក្នុងតម្រូវការដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបស់អ្នកក្រ ក៏ពួកគេមិនអនុញ្ញាតឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិត្រូវដកចេញពីពួកគេឡើយ ហាក់ដូចជាវាជារបស់លើសលប់ ។ កុំនិយាយអំពីការពិតពីទីបញ្ចប់ដែលវាត្រូវបានចំណាយ (ទោះបីជាមិនមានអ្នកក្រក៏ដោយ) គឺមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងវិធីជាច្រើនប៉ុន្តែមានប្រយោជន៍ដោយគ្មានទិស ។

ប៉ុន្តែខ្ញុំរំលងមនុស្សទាំងនេះ ។ របស់ទាំងនេះត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ ត្រូវចែកចាយតាមបំណងរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេនឹងរាប់ទុកជាឥតប្រយោជន៍ថាជាផ្នែកនេះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្ទេចខ្ទាំផ្ទុយនឹងការបញ្ជារបស់ទ្រង់ ទោះបីជា (ដើម្បីសារភាពការពិត) ចំណូលធម្មតារបស់ព្រះវិហារមិនច្រើនត្រូវបានកាត់ចោលដោយការចំណាយទាំងនេះ ។ ប៉ុន្តែគ្មានតំណែងបីស្សបណាដែលជាអ្នកមានច្រើនឡើយ ក៏មិនមានបរិវារច្រើនយ៉ាងនេះ ទីបំផុតមិនមានផលប្រយោជន៍ច្រើនយ៉ាងនេះ ហើយបរិបូណ៌ដោយសមត្ថភាពឡើយ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភលន់របស់សង្ឃឡើយ ។ ប៉ុន្តែខណៈពេលដែលពួកគេព្យាយាមរក្សាទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង ពួកគេជំរុញមនុស្សដោយអបិយជំនឿឱ្យអនុវត្តនូវអ្វីដែលគួរចែកចាយដល់ជនក្រីក្រ ទៅជាការសាងសង់ព្រះវិហារ សង់រូបសំណាកនានា ទិញកប៉ាល់ និងសំលៀកបំពាក់ដែលពិសិដ្ឋវិញ ។ ប្រាក់ធ្វើអំណោយប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានលេបត្របាក់ដោយយក្សអស់ទាំងនេះឯង ។

18. ទ្រព្យសម្បត្តិនិងអំណាចរបស់សង្ឃ

ទាក់ទិននឹងចំណូលដែលពួកគេទទួលបានពីស្រែចម្ការ និងអចលនទ្រព្យ តើខ្ញុំត្រូវនិយាយអ្វីទៀតជាងអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយរួចហើយ ហើយអ្វីដែលនៅចំពោះ

មុខអ្នកទាំងអស់គ្នា? យើងឃើញដោយភាពស្មោះត្រង់ ផ្នែកដ៏អស្ចារ្យត្រូវបាន
គ្រប់គ្រងដោយអ្នកដែលត្រូវបានគេហៅថាប៊ីស្យូព និងសង្ឃ ។ តើវាល្បីល្បើយ៉ាង
ណាដែលស្វែងរកសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ព្រះវិហារនៅទីនេះ! តើវាស័ក្តិសមទេ ដែល
ជីវិតរបស់ពួកគេគួរតែជាគំរូតែមួយនៃភាពសន្សំសំចៃ ភាពត្រឹមត្រូវ ភាពថ្លៃថ្នូរ
និងភាពរាបទាបគួរប្រកួតប្រជែងជាមួយភាពអស្ចារ្យរបស់ស្តេចក្នុងចំនួនអ្នករក្សា
ភាពរុងរឿងនៃអគារ ភាពឆើតឆាយនៃសម្លៀកបំពាក់ និងពិធីដប់លៀងនោះ?
ហើយតើការនេះមិនយល់ស្របនឹងមុខងាររបស់អ្នកណាដែលព្រះតាំងនៅដ៏អស់
កល្បជានិច្ច ដែលមិនអាចរំលោភបំពានបានរបស់ព្រះដែលហាមឃាត់មិនឱ្យជា
អ្នកស្វែងរកលុយកខ្វក់ ហើយប្រាប់ឱ្យពេញចិត្តជាមួយនឹងតម្លៃដ៏សាមញ្ញ [ទីតុស
1:7]- មិនត្រឹមតែដាក់ដៃលើភូមិនិងប្រាសាទប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងលើកខេត្ត
ចោលទៀត ទីបំផុតចាប់យកអស់ទាំងនគរផង! ប្រសិនបើពួកគេមើលងាយព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តើពួកគេនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះក្រឹត្យក្រមពី
បុរាណទាំងនោះ ដែលកំណត់ថា ប៊ីស្យូពគួរតែមានផ្ទះតូចមួយមិនឆ្ងាយពីព្រះ
វិហាររបស់គាត់ ជាមួយនឹងគ្រឿងសង្ហារឹមតម្លៃមិនថ្លៃនិងសមរម្យ? តើពួកគេ
នឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ក្រុមព្រឹក្សា Synod of
Aquila ដែលភាពក្រីក្រត្រូវបានប្រកាសថាជាសិរីរុងរឿងនៅក្នុងពួកសង្ឃរបស់
ព្រះអម្ចាស់? ប្រហែលជាពួកគេនឹងបដិសេធថាដូចជាពាក្យបញ្ជាពីរឿងពេក
ដែលបានដាក់មកលើ Nepotianus ដោយលោកជេរ៉ូម ដែលថាអ្នកក្រីក្រ
និងជនបរទេស ហើយជាមួយពួកគេថាព្រះគ្រិស្តជាភ្ញៀវ ដែលគួរមកតុតូចរបស់
គាត់ជាញឹកញាប់ ។ ប៉ុន្តែពួកគេនឹងខ្មាស់អៀនក្នុងការបដិសេធនូវអ្វីដែល
Jerome បន្ថែមភ្លាមៗថា ៖ សិរីល្អរបស់ប៊ីស្យូពគឺការផ្គត់ផ្គង់ដល់ជនក្រីក្រ ។

ភាពអាម៉ាស់របស់បូជាចារ្យទាំងអស់ គឺការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន ។
ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ពួកគេមិនអាចទទួលការនេះបានទេ បើគ្មានការថ្កោលទោស
ខ្លួនឯងចំពោះការបង្ខូចកិត្តិយសនេះ ។ នៅតែមិនបាច់ដេញតាមពួកគេខ្លាំងពេក
នៅទីនេះទេ ព្រោះបំណងតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺចង់បង្ហាញថា បញ្ហាស្របច្បាប់
របស់មុខងារអ្នកជំនួយតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយត្រូវបានដកចេញពីកណ្តាល
ចំណោមរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេមិនមានអំនួតអំពីនាមនេះដើម្បីសរសើរពី
ព្រះវិហាររបស់ពួកគេ ។ នេះខ្ញុំជឿថាខ្ញុំបានសម្រេចបានពេញលេញ ។

[The End of Book IV Chapter I-5 of Calvin's Institute]

Soli Deo Gloria